

САНДРА БРАУН ЛЪКИ

Част 1 от „Тексас!“

Превод от английски: Мария Цочева, —

chitanka.info

1

Щяха да възникнат неприятности, но дявол да го вземе, тъкмо сега той изобщо не беше в настроение за скандали.

Лъки Тайлър, седнал на високото столче пред барплота, грижовно се бе надвесил над второто си уиски с вода. Подразнен от грубия мъжки смях, който отново се разнесе откъм единия ъгъл на кръчмата, той се извърна и ядосано хвърли поглед през рамо в тази посока.

— Трябваше да се сетя, че Литъл Алвин ще се пробва да я забърше — ухили се барманът.

Лъки само изсумтя в отговор. Върна се към питието си, приведе рамене и се отпусна още по-прегърбен върху мястото си на бара. Разсъди, че ако мадамата не е търсила вниманието на Литъл Алвин или друг някой от тайфата му, тя никога не би влязла сама в това заведение.

Да се опише това място като заведение, помисли си той, със сигурност е силно преувеличено. Кръчмето може и да го биваше за срещи и задушевни разговори с приятели. Обаче то не притежаваше никакво друго достойнство, което би му позволило да претендира за нещо повече от евтина, долнопробна дупка за запои.

Отворили я бяха още по времето на някогашния разцвет на града — преди петдесетина или повече години. Преди още барът да се сдобие със светещата над входа неонова звезда, преди още да прокарат водопровода, на това място са сервирали контрабанден алкохол на всевъзможните отрепки и авантюристи, както и на жриците на нощта, които ги утешавали, когато сондажите си оставали сухи, или пък пропилявали парите им, когато късметът ги спохождал и от кладенците бликнело черното злато.

От ония години, та и до сега, никой не можеше да си спомни крайпътната кръчма да е имала някакво име. Местните си я знаеха просто като „кръчмата“ — мястото, в което се срещаха след работа за по едно питие. В него честичко се отбиваха както по-уважаваните, тъй и не дотам почитаните жители на града.

Но почтените дами не припарваха вътре. Ако жена влезеше там, причината за посещението ѝ можеше да бъде само една — и тя беше недвусмислено ясна. Само да се мернеше на вратата сама, ловният сезон започваше. Това се подразбираше от само себе си.

Ето защо Лъки не беше особено угрижен за благополучието на жената, на която досаждаха Литъл Алвин и едно от най-гадните му приятелчета — Джак Ед Патерсън.

Обаче, когато за пореден път откъм ъгъла избухна смях, Лъки отново се огледа. Нещо не бе наред — някои неща му изглеждаха твърде странни. До бутилката с бира върху нащърбената пластмасова масичка пред жената се мъдреше пълна до половината чаша. Чаша? Сигурно сама си я беше поискала, защото в кръчмата дори и на дамите не се полагаха чаши, когато им сервираха бира в бутилки. Много странно. Да си поиска чаша!

Освен това не бе прекалено натруфена и изписана. О, беше красива наистина, но гримът ѝ бе твърде консервативен, а дрехите ѝ елегантни и шик. Не приличаше на някоя въртиопашка, тръгнала на лов за поредния мъж, нито пък на домакиня, която жадува за някакво развлечение след досадното еднообразие на делника, или пък се опитва да отмъсти на безразличния си съпруг. Лъки не можеше съвсем точно да определи що за жена бе тя и това разпалваше любопитството му.

— От колко време е тук? — погледна той въпросително бармана.

— Дойде около половин час преди тебе. Познаваш ли я?

Лъки поклати отрицателно глава.

— Тогава е повече от сигурно, че не е тукашна.

Барманът високо се изсмя и намигна, намеквайки, че Лъки познава местните фусты много по-добре и от статистиците в бюрото за преброяване на населението. Което си беше самата истина.

Щом влезе и си поръча бира, всички се налепиха около нея като мухи на мед. Разбира се, останалите дадоха заден ход като разбраха, че Литъл Алвин проявява нещо повече от мимолетен интерес.

— Да бе, той е същински любимец на жените — усмихна се язвително Лъки.

Прякорът на Литъл Алвин^[1] се дължеше па простия факт, че той бе най-малкото, осмо дете в семейство Кагни. Иначе беше висок 200

сантиметра и тежеше 130 килограма, като тридесет от тях бе натрупал след като преди няколко години напусна Националната футболна лига.

На времето играеше като заден защитник в първодивизионния отбор на „Денвърските мустанги“. След последния му мач се наложило един от „новобранците“ в отбора на „Делфините“ да бъде пенсиониран полусляп и почти напълно изгубил способността си да говори ясно и членоразделно.

Борбата за спорната топка била толкова груба, че дори самият Алвин пострадал и трябвало да лекува изкълченото си рамо. Ръководството на отбора се бе оправдало с неговата травма, когато в края на сезона не подновило договора му, но навсякъде се говореше, че всички били безкрайно доволни, дето най-после са намерили повод да се отърват от него.

След като го изхвърлиха от отбора, Литъл Алвин се върна у дома в Източен Тексас и начаса си възвърна предишната слава — на най-долния грубиян и побойник в Милтън Пойит. Самият той обаче продължаваше да се смята за футболно величие и супер герой.

Но тази вечер нито съмнителният му чар, пито пък славата му, правеха някакво впечатление на жената, на която бе хвърлил око.

Дори и от мястото, на което се намираще в мрачното и задимено помещение, Лъки виждаше, че уплахата ѝ нараства с всяка изминала минута.

Баладата на Джордж Стрейт, която се носеше от музикалния автомат, не му позволяваше да долови думите, които те си разменяха, но в момента, в който Литъл Алвин обгърна раменете ѝ с месестата си ръка, жената съвсем недвусмислено му показва какво мисли за романтичната увертюра. Тя се отдръпна изпод ръката му и грабна дамската си чанта. Опитва се да се измъкне от сепарето, но сто и тридесеткилограмовото туловище на Алвин Каши, както и това на приятелчето му Джак Ед Патерсън, който съвсем наскоро бе излежал присъдата си за въоръжено нападение в щатския затвор в Хънтсвил, препречиха пътя ѝ.

Лъки въздъхна. Щеше да му се наложи да предприеме нещо, макар че изобщо не бе в настроение за разправии. Изминалата седмица бе дяволски тежка. Бизнесът не вървеше, а до последния срок за погасяването на заема оставаха само няколко седмици. Сюзън му намекуваше пък, че е време да получи диамантен пръстен за лявата си

ръка. Последното нещо, от което се нуждаеше, бе една кавга с негодници като Литъл Алвин и Джак Ед.

Но какво щеше да стане, ако някой ден малката му сестричка Сейдж се окажеше тяхна жертва? Щеше му се да вярва, че някой свестен човек би ѝ се притекъл на помощ. Сейдж, разбира се, бе достатъчно умна и едва ли някога би си позволила да се натресе сама в подобна опасна ситуация. Но той пък не би трябвало да се спотайва, без да защити честта на една жена само защото тя не е достатъчно интелигентна и съобразителна.

Баща им бе успял да им втълпи — на него и на брат му Чейс, който бе с година и половина по-голям от него, че щом една дама каже *не*, това наистина означава *не*. И толкова. Край! Никакви въпроси повече. Някои дами постъпваха твърде непочтено, като даваха аванс на мъжете, а след това изведнъж променяха поведението си, но дори и в тези случаи отказът им трябваше да бъде приет безпрекословно и недвусмислено. А майка му пък очакваше от него да се отнася рицарски към всяка жена, без значение колко глупава и лекомислена е тя. Ушите му все още звъняха от лекцията, изнесена от майка му, когато той, ученик в девети клас, бе донесъл вкъщи скандалната клюка, че Дръсила Хоукинс *го е направила* в автокиното миналата събота вечер. Цялото училище говореше за случилото се върху задната седалка в синия Додж на приятеля ѝ.

Лори Тайлър не бе проявила никакъв интерес към пикантните подробности, свързани с кривването на госпожица Хоукинс от правия път. Строго бе предупредила по-малкия си син да не си позволява за бъдеще да петни името и репутацията на което и да е момиче, та дори и когато клюката идва от напълно надежден източник. Цял час го беше кастрила и поучавала да се отнася към всяка жена и към репутацията ѝ с необходимото уважение и респект. Конското, което си бе изкарал тогава, беше толкова „вряло“, че му държеше влага и до ден днешен, почти двадесет години по-късно, вече зрял мъж, навлязъл в тридесет и втората си година.

Измърмори още едно неразбираемо проклятие и глътна остатъка от питието си наведнъж. Някои неща просто трябва да бъдат направени, независимо дали на човек му се иска или не. Да се защити една жена от набезите на Литъл Алвин и Джак Ед бе едно от тези неща.

Бавно свали първо единия, а после и другия си крак, обути в ботуши, от хромирания метален пръстен, който ограждаше стола му, и се завъртя върху кафявата, излъскана от безбройните посетители седалка.

— Внимавай, Лъки — предупреди го барманът. Цял следобед се наливат. Знаеш колко гаден става Литъл Алвин, когато е пиян. А и Джак Ед сигурно държи ножа си под ръка.

— Нямам намерение да предизвиквам неприятности.

— Може и да нямаш, но намесиш ли се в мераците на Литъл Алвин, няма да се отървеш току-така.

Очевидно всички останали в кръчмата усетиха, че скандалът е неизбежен и в момента, в който Лъки се изправи бавно до бара, машините за игра на пинбол^[2] замлъкнаха за пръв път от няколко часа насам. Мониторите на видеоигрите продължаваха да пръскат ярък калейдоскоп от цветове, от тях се разнасяха писукания и какви ли не звукови сигнали, но играчите ги изоставиха и с любопитство извиха шии назад, мигновено усетили внезапната промяна в обстановката. Всички замръзнаха неподвижни в очакване да се разрази ураганът.

Пияниците на бара и другите, насядали в сепаретата, преустановиха разговорите и се вторачиха в Лъки, който с наперена походка се отправи към сепарето, в което жената настояваше Литъл Алвин да се махне от пътя ѝ.

— Бих искала да си тръгвам вече...

Тихият ѝ и спокоен глас не успя да заблуди Лъки. Очите ѝ нервно и неспокойно се местеха от единия мъж към другия. Джак Ед бе много по-дребен от Литъл Алвин, но и той по свой начин изглеждаше страшен и заплашителен. Очите му бяха студени и безмилостни, а когато се захилеше, физиономията му поразително заприличваше на зловещо озъбен чакал. И двамата, подобно на Лъки, не вярваха на нахаканото ѝ самоуверено държание.

— Мм, защо бързаш толкова, сладурче? — изгъгна Литъл Алвин. Той се наведе към нея, а тя отскочи назад и се сви в ъгъла. — Че ние едва сега почваме да се забавляваме.

Джак Ед се закиска одобрително на засуканата забележка на приятелчето си. Смехът му изведнъж пресекна, когато Лъки се обади иззад гърба му:

— Не мисля, че дамата се забавлява, Алвин.

Дебелият се обърна с бързината на разярен бик, когото току-що са дръпнали за опашката.

Лъки стоеше зад него, пъхнал палец под гайката на украсения си кожен колан, сякаш небрежно го придържаше с една ръка, докато другата бе облегал върху потъмнялата месингова закачалка за шапки, закована на гърба па съседното сепаре. Стоеше, кръстосал крака, и се усмихваше приятно. Но дръзко наклонената тъмноруса глава и студенината, изпълнила сините му очи, напълно противоречаха на дружелюбния тон.

— Разкарай се, Тайлър. Не е твоя работа.

— О, аз пък мисля, че е. Изглежда, че дамата не си пада по тлъсти тъпанари като теб, а това означава, че ловният сезон продължава и всеки може да си опита късмета, нали? — Лъки сведе очи към жената, усмихна ѝ се мило и палаво ѝ намигна — изпитан трик, с който бе прилъгал безброй жени да се освободят от предпазливостта и дрехите си. — Здравсти. Как си?

Литъл Алвин недоволно изръмжа и тромаво пристъпи към Лъки, когото надвишаваше с повече от десет сантиметра на височина и с над четиридесетина килограма. За махна с огромния си юмрук, настървен да го стовари като чука върху главата на Лъки.

Въпреки престореното си равнодушие и нехайство, Лъки бе нащрек и подготвен да посрещне атаката. Бързо отскочи наляво, наведе се, за да избегне удара, като в същото време силно блъсна Джак Ед с лакът под брадичката. Всички в кръчмата чуха хрущенето на вълчите му зъби. Джак Ед политна на една страна, стовари се върху най-близката машина за пинбол и откъм нея гръмна пронизителното дрънчене на цял хор камбанки.

След като временно отстрани Джак Ед, Лъки се обърна тъкмо навреме, за да подложи дясното си око право под юмрука на Алвин, който налиташе като истинска стенобойна машина. Когато Лъки беше дванадесетгодишен един кон го бе ритнал в главата. Тогава бе изгубил съзнание. Но болката от оня ритник направо беше несравнима с тази, причинена от юмрука на Алвин.

Цялото му тяло изтръпна от удара. Ако разполагаше с време да се отдаде на страданието си, стомахът му сигурно щеше да встане срещу двете уискита с вода, които бе погълнал. Но в този момент Лъки

не можеше да мисли — трябваше или да продължи да се бие, или да се остави да умре в ръцете на разярения Литъл Алвин Кагни.

Посетителите на бара го насърчаваха, с изключение на тези, които се страхуваха от отмъщението на Алвин. Лъки си даваше сметка, че може да разчита само на ловкостта и бързината си. Наведе глава и заби рамо в стомаха на Алвин, който веднага загуби равновесие.

Един рязък вик го предупреди за Джак Ед, който се бе съвзел и отново бе в играта. Лъки се обърна рязко, но преди да успее да го удари в стомаха, Джак Ед замахна към него с прословутия си нож. Лъки светкавично изби ножа от протегнатата му ръка, а след това силно го храсна по адамовата ябълка е ръба на дланта си. Бившият затворник се строполи върху една маса и тя се разби на земята. Джак Ед се плъосна край нея в безсъзнание и остана да лежи сред локва бира и потрошени чаши.

Лъки се стегна и отново се насочи към Алвин. Приведен напред, също като разярения великан от приказките на Братя Ерим, бившият защитник беше готов за нова атака.

— Престанете!

Жената бе излязла от сепарето. Сложила ръце на кръста си, тя яростно им крещете, макар че Лъки май бе единственият, който ѝ обърна внимание. Очите на Литъл Алвин бяха кръвясали от бяс, а ноздрите му се разширяваха и свиваха като два мяха.

— Махни се от пътя му, тоя ще те пребие! — изкреця ѝ Лъки.

— Искам да престанете. Държете се като...

Литъл Алвин не ѝ обърна повече внимание отколкото би отделил на досадна муха. Той замахна с ръка към нея, перна я през лицето и от устата ѝ бликна кръв. Ударът я събори назад.

— Ти, кучи син такъв! — озъби се Лъки. Никой дивак, позволил си да удари жена, не заслужаваше честна и почтена борба. Като замахна с обувия си в ботуш крак, Лъки яростно го заби в слабините на противника си.

Литъл Алвин моментално замръзна неподвижен и за миг на всички им се стори, че единствено изтръгналите се от зяпачите въздишки на облекчение успяха да го задържат прав още известно време. След това той притисна ръце към удареното място и се отпусна на колене, а около него се разхвърчаха чаши и бутилки. Още няколко

минути и очите му се замъглиха и той рухна по лице в локвата бира редом с Джак Ед.

Лъки пое шумно въздух, преглътна няколко пъти и предпазливо опипа подутото си око. С вдървена походка се приближи до жената, която се опитваше да спре кръвта от устата си с една книжна салфетка.

— Добре ли си?

Тя отметна глава назад и яростно го изгледа с блесналите си зелени очи. Лъки, който очакваше сълзи, възхищение и изблик на сантиментални благодарности и брътвежи, стреснато се взря в неприкрито враждебното ѝ изражение.

— Много ти благодаря. — Гласът ѝ бе злъчен и изпълнен със сарказъм. — Много ми помогна.

— Какво...

— Лъки — извика му барманът, — шерифът идва насам.

Младият мъж огледа пораженията из заведението и изпусна дълга въздишка. Навсякъде се търкаляха преобърнати маси и столове. Кръчмата изглеждаше така, сякаш току-що през нея бе преминал ураган. Изпочупените чаши, разлятата бира, разпилените по пода пепелници бяха превърнали помещението в истинска кочина, а двамата победени в борбата продължаваха да лежат сред мръсотията.

И на всичко отгоре, неблагодарната кучка, чиято чест така глупаво бе защитил, беше бясна от яд към него. Има дни в живота на човек, в които каквито и усилия да полагаш, както и да се стараеш, нещата вървят от зле по-зле.

Лъки подпря ръце на кръста си, наведе глава и промърмори:

— По дяволите!

---

[1] Малкия Алвин; от little — малък (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Пинбол — игра с металически топчета, изстрелвани от механична щека през лабиринт от препятствия. — Б.пр. ↑

2

Шерифът Патрик Буш изгледа Литъл Алвин и Джак Ед и невярващо поклати глава. Алвин се гърчеше на пода, стенеше и притискаше ръце към слабините си. Джак Ед имаше повече късмет и все още бе в безсъзнание.

Шерифът ловко прехвърли кибритената клечка от единия ъгъл на устата си в другия и погледна към Лъки изпод широката периферия на шапката си марка Стетсън.

— А сега ми кажи как стана така, че се сборичка с тези момчета.

— Трябваше да се досетя, че мен ще обвините за всичко. — Лъки изръмжа и прекара пръсти през гъстата си коса, като се опитваше да я махне от челото си.

Шерифът посочи към корема му.

— Боли ли те?

Едва тогава Лъки забеляза, че ризата му е раздрана и виси раздърпана, а ножът на Джак Ед бе оставил тънка, червена дияр върху кожата.

— Няма нищо. Добре съм.

— Имаш ли нужда от линейка?

— Не, по дяволите. — Попи кръвта с краищата на разкъсаната си риза.

— Разчистете тая бъркотия тук — нареди шерифът на придружаващия го заместник. Обърна се към Лъки и попита: — Какво стана?

— Те й досаждаха, а на нея това никак не й харесваше.

Буш изгледа жената, която мълчаливо стоеше край тях и явно кипеше от гняв. Беше се опитала да си тръгне по-рано, но й бяха обяснили, че трябва да изчака шерифа, за да й зададе няколко въпроса.

— Добре ли сте, мадам?

Шерифът разтревожено погледна устата ѝ. Беше подута, но кървенето бе спряло. И въпреки че устните ѝ бяха неестествено

подпухнали, в този момент бяха стиснати в сърдита и недоволна гримаса.

— Чувствам се чудесно. Чудесно се чувствах и когато местният Сър Галахад^[1] реши, че непременно трябва да се намеси.

— Съжалявам — троснато я прекъсна Лъки. — Мислех, че ти се притичвам на помощ.

— *Помощ!* Ти наричаш това *помощ!* — Тя широко разпери ръце, за да покаже щетите, които бяха причинени на заведението. — Единствената ти заслуга е, че предизвика един напълно ненужен скандал.

— Вярно ли е това, Лъки? — попита шерифът.

Лъки яростно изгледа жената и едва успявайки да сдържи яда си, промърмори:

— Попитай свидетелите.

Шерифът бавно и методично разпита зяпачите. Всички с мърморене потвърдиха версията на Лъки за случилото се. Жената презрително ги изгледа един по един.

— Свободна ли съм вече да си вървя? — обърна се тя към шерифа.

— Кой ви удари по устата, мадам?

— Онази горила ей там. — Тя кимна с глава към Литъл Алвин, като по този начин потвърди разказа на Лъки.

— И какво правехте тук?

— Защо не попитате *те* какво правеха тук? — тя посочи с жест мъжете, които стърчаха около нея.

— Зная какво правят те в кръчмата — отговори Буш. — Е?

— Влязох да изпия една бира — рязко му отвърна тя.

— Не сте предизвикала тези мъже по някакъв начин, нали? Не сте им намигала, не сте флиртувала с тях?

Тя дори не благоволи да му отговори. Само го изгледа с неприкрито презрение за това, че си бе позволил да предположи такова нещо. Според Пат Буш тя изобщо не приличаше на момичетата, които посещаваха кръчмата. През всичките си двадесет и две години като шериф той бе прекратил достатъчно пиянски свади и винаги можеше да разпознае една уличница, когато я видеше.

Тази тук не беше такава. Не бе облечена предизвикателно. Поведението ѝ също не бе провокиращо. Не само че не се стараше да

привлече вниманието на мъжете, ами цялото ѝ същество сякаш казваше: *Не ме докосвайте!* Изглеждаше толкова достъпна, колкото и някой таралеж.

По-скоро от любопитство той я попита:

— Оттук ли сте?

— Не, не съм оттук.

— А откъде сте?

— Само минавах през Милтън Пойнт. — Говореше твърде уклончиво. — На път за междущатската магистрала.

Шериф Буш бутна шапката си напред и се почеса по врата.

— Ами добре, госпожо, но следващият път, когато минавате оттук, ще трябва да си изберете друго заведение, за да изпиете една бира — заведение, подходящо за дами.

Лъки пренебрежително изсумтя, сякаш за да покаже, че той вече изобщо не вярваше, че тя принадлежи към категорията на почтените дами.

— Ще го имам предвид, шерифе. — Хвърли на Лъки още един гневен, смразяващ поглед. След това праметна дръжката на чантата си през рамо и се отправи към вратата.

— Не искате ли да повдигнете обвинение за ударената уста? — подвижна след нея шериф Буш.

— Искам само да се махна оттук. — Решително продължи към вратата и излезе навън в сгъстяващия се полумрак, без нито веднъж да се обърне назад.

Всички посетители на кръчмата я изпратиха с поглед.

— Неблагодарна кучка — промърмори Лъки.

— Какво каза? — попита шерифът и се наведе към Лъки.

— Нищо. Виж, аз също съм ранен. — Погледна през мръсния прозорец и я видя да се качва в малка червена кола, с една от ония квадратни регистрационни табели, които винаги изглеждат напълно еднакви.

— Задръж малко, Лъки. Успокой се. — Шерифът го изгледа сурово. — Последният път те предупредих, че ако отново се забъркаш в някой побой...

— Този път не започнах аз, Пат.

Макар че Пат Буш беше тук в качеството си на служебно лице, Лъки се обръщаше към него като към семеен приятел, какъвто Пат

беше в действителност. Приятел, който го бе люлял на коляното си още когато той е бил в пелените. И макар че Лъки уважаваше униформата на Пат, той в никой случай не се страхуваше от него.

— На кого ще повярваш? На мен или на тях? — попита, като посочи с ръка към двамата наранени мъже.

Червената кола вече излизаше на двупосочната магистрала, а задните ѝ колела вдигаха облак прах. Загубил търпение, Лъки отново изгледа гневно Пат, който толкова бдително се грижеше за всички от семейство Тайлър, че много малко от лудориите им оставаха незабелязани.

Беше хванал Чейс и Лъки да крадат ябълки от супермаркета A & R, когато бяха деца, после ги беше изловил да обръщат преносимите тоалетни в едно сондажно поле, докато останалите празнуваха Все светии, заварил ги бе да повръщат по пейките па стадиона след първата си бутилка уиски. Докато ги караше към къщи, им бе изнесъл строга лекция за вредата от неразумното пиене, а след това ги бе предал на баща им за съответните родителски „напътствия“. Беше един от хората, които носеха ковчега на Бъд Тайлър преди две години и плака на погребението така, сякаш бе член от семейството им.

— Арестуван ли съм или не? — изрепчи се Лъки.

— Изчезвай оттук — процеди шерифът. — Пък аз ще почакам докато тези смрадливи порове се пооправят. — Той побутна Литъл Алвин и Джак Ед с върха на ботуша си от гущерова кожа. — И поне веднъж в живота си постъпи разумно и стой настрана от тях през следващите няколко дни.

— Разбира се.

— И накарай майка ти да погледне раната.

— Добре. Всичко е наред.

Лъки бързо хвърли на бара една петдоларова банкнота, за да плати двете питиета и се втурна към вратата. Беше забелязал, че червената кола тръгна на запад по магистралата и си спомни, че жената бе споменала, че целта ѝ е да стигне междуцатското шосе, което бе само на няколко мили оттук. Скочи в открития си скъп Мустанг и се спусна след нея с пълна скорост.

Нямаше да допусне госпожица Превзетост да се омете току-така. Той бе рискувал живота си заради нея. Единствено късметът и добре

пресметнатите движения му бяха позволили да се отърве само с малка драскотина от ножа на Джак Ед. Окото му бе силно отекло и вече се бе затворило почти напълно, а главата го цепеше така, сякаш пробиваха черепа му с бургия. През следващите няколко дни щеше да изглежда адски зле и то само заради тази свадлива, нафукана червенокоса неблагодарница.

Червенокоса? Той се замисли. Ами да, нещо такова. Тъмно-червеникаво-кафява. Кестенява.

Как щеше да се покаже с такова лице пред майка си и Чейс, който тази сутрин бе подчертал колко важно е за тях да не се забъркват в никакви неприятности?!

Сондажната компания „Тайлър“ щеше да се изправи пред фалит, ако не успееха да убедят банката да им позволи да изплащат само лихвите по заема и да отложат изплащането на дълга поне с още шест месеца. Точно затова бе крайно нежелателно Лъки да се разхожда из града с насинено око. Кой изобщо би се съгласил да отпусна заем на някакъв побойник и кавгаджия!

След смъртта на татко — му бе казал Чейс сутринта — всички се отнасят към нас твърде скептично и смятат, че ти и аз няма да можем да управляваме така добре, както той.

— По дяволите, не е наша вината, че цената на нерафинирания петрол падна толкова ниско и се задържа така дяволски дълго време.

Едва ли бе необходимо да говори за това. Нестабилният нефтен пазар и катастрофалното му влияние върху икономиката на Тексас не беше тяхно дело, но те нямаше как да не понесат съответните последици. Оборудването, което „Тайлър Дрилинг“ бяха дали под наем, бездействаше почти напълно през последните няколко месеца и те дори се шегуваха, че ще трябва да го наръсят с нафталин.

Братята отчаяно се опитваха да вложат капитал в най-различни предприятия, за да си осигурят работа и стабилни доходи. Но междувременно банката ставаше все по-предпазлива и нетърпелива по отношение на най-големите заеми, които бе отпуснала. Макар че повечето от членовете на управителния съвет бяха техни дългогодишни приятели, дори и те не можеха да си позволят да проявят състрадание в този момент, когато толкова много банки в цялата страна и особено в Тексас фалираха.

— Най-доброто, което можем да направим — беше му казал Чейс, — е да им покажем, че искрено възнамеряваме да им платим веднага щом можем, че искаме да съживим бизнеса и че сме решени да стоим настрана от всякакви неприятности.

— Това, последното, се отнася за мен, предполагам.

Чейс добродушно му се усмихна.

— Сега, когато аз вече се задохих и се прибрах вкъщи при любящата си съпруга, ти си котаракът в семейството. От теб се очакват лудориите и неприятностите.

— Е, може би съвсем скоро и аз ще трябва да спускам кепенците — унило отбеляза Лъки.

Брат му веднага схвана завоалирания намек и попита:

— Как е Сюзън?

Само при спомена за Сюзън Лъки изстена. А може би изстена, защото след като излезе с Мустанга на междуцатската магистрала, превключи скоростта и здраво натисна газта, раната на корема пак се отвори и силно го заболя.

— По дяволите тази жена — изруга и натисна педала на газта докрай, като се опитваше да намали разстоянието, което го разделяше от просветващите пред него задни габарити на колата ѝ.

Не бе наясно какво щеше да направи, когато най-сетне я настигне. Може би просто щеше да я накара да му се извини заради високомерното си отношение към него, след като той бе рискувал живота си, за да я предпази от сексуален тормоз.

Но като си припомни презрителния начин, по който го бе изгледала от горе до долу — сякаш бе топче дъвка, залепнало на подметката на обувката ѝ, той осъзна, че никак няма да му е лесно да измъкне извинение от нея. Тя изобщо не приличаше на превзета глупачка.

Жени! Те бяха неговото проклятие и неговата радост. Не можеше да живее с тях. Но бе дяволски сигурен, че не можеше да живее и без тях. Безброй пъти, особено след някои твърде мъчителни авантюри, се бе заричал да се въздържа от всякакви връзки с жени, но дълбоко в себе си знаеше, че това са обещания, които никога няма да спази.

Той обичаше жените. Обичаше дрехите им, джунджуриите им, аромата им. Обичаше смеха и сълзите им и, макар често да го докарваха с това до лудост, той обичаше дори натрапчивата им страст

към подробностите. Обичаше у тях всички онези неща, които ги правеха по-различни от него самия — като се почне от влудяващия им навик да плащат с дребни пари, вместо да развалят едра банкнота, и се стигне до конструкцията на телата им. Според мнението на Лъки, който бе познавач в това отношение, женската кожа бе едно от най-чудесните неща, които Бог някога е сътворявал.

По извън леглото жените бяха истинско наказание.

Например това разведеното маце в Маршал. Постоянно се оплакваше от нещо, непрекъснато хленчеше, а гласът ѝ бе толкова дразнещ, че винаги му напомняше за неприятното усещане, което изпитваше като ученик, когато драснеше с нокът по черната дъска. Мадамата не мрънкаше за нищо само когато бяха заедно в леглото. Там обикновено мъркаше.

Една от последните му авантюри пък бе с една силна използвачка. При всяка тяхна среща трябваше да ѝ носи подарък — някаква дреболия или украшение, защото ако се появеше с празни ръце, тя обидено се нацупваше. И само няколко часа в леглото успяваха да я умилостивят и да възвърнат доброто ѝ настроение.

Сети се и за оная продавачка в аптеката. В леглото беше остроумна и изобретателна. Извън него обаче беше тъпа като галош.

Сюзън Йънг беше нейна пълна противоположност. Беше умна. Може би прекалено умна. Той подозираше, че тя отказва да легне с него не поради никакви морални съображения, а защото искаше да го закара пред олтара, искаше да го облече в смокинг, да го изправи в средата на Първа методическа църква, за да тръгне в очакване, докато тя, облечена в дълга бяла рокля, бавно пристъпва към него в такта на сватбения марш „Лоенгрин“^[2].

След обезсърчителния разговор с Чейс сутринта Лъки бе спазил уговорката си със Сюзън и се бяха срещнали за обяд в дома на родителите ѝ. Баща ѝ Джордж беше изпълнителен директор на банката, която държеше полицата на „Тайлър Дрилинг“. Живееха във внушителна къща с акър и половина идеално окосена поляна в центъра на града. Веднага щом прислужницата разчисти масата, Джордж се върна в банката, а госпожа Йънг се извини и се качи горе, като остави Лъки сам със Сюзън.

Той я грабна в прегръдките си и я целуна. След като се отделиха един от друг, Лъки примлясна с устни и леко въздъхна.

— Много по-вкусно от ягодовия сладкиш на Клара — каза той, като намекваше за разкошния десерт, който готвачката им бе сервирала.

— Понякога си мисля, че единственото, което искаш от мен, са целувките.

Огледа я от горе до долу, очите му се спряха на нежните ѝ устни, а след това на малките гърди, които дръзко издуваха блузката ѝ. Покри едната ѝ гърда с ръката си.

— Не искам само това.

Сюзън се отдръпна от него.

— Лъки Тайлър, ще се научиш ли да се държиш прилично? Майка ми е горе, а Клара е в кухнята.

— Хайде тогава да отидем някъде — предложи той с внезапен изблик на вдъхновение. Къщата, в която живееше Сюзън, беше официална и мрачна и твърде много му напомняше на погребален дом — прилика, която го гнетеше и подтискаше романтичното му настроение. Не беше за чудене, че в дом като този, Сюзън взе още се въздържаше да легне с него. — Този следобед трябва да отида до Хендерсън, за да се срещна с един човек по работа. Защо не дойдеш с мен?

Тя веднага отклони предложението му и непреклонно тръсна глава.

— Шофираш прекалено бързо. А като свалиш и гюрука, косата ми се разхвърчава на всички посоки.

— Скъпа, тя така и така ще се разроши, ако направим това, което ми се иска.

Говореше бавно и провлачено и отново я придърпа към себе си. Този път тя взе по-активно участие в целувката им. А когато излязоха навън, за да подишат чист въздух, Лъки вече бе възбуден и наелектризиран до крайност.

И тогава Сюзън развали всичко, като заговори за баща си.

— Искам да ти кажа нещо, но ми обещавай, че няма да се ядосаш. — От опит вече знаеше, че тези думи обикновено предхождаха някое съобщение, което със сигурност щеше да го вбеси, но въпреки всичко ѝ обеща. Тя си играеше с копчетата на ризата му и избягваше да го погледне в очите. — Татко се безпокои, че прекарвам толкова много време с теб.

— Това пък защо? По време на обяда бе повече от учтив.

— Той винаги е учтив. Но въпреки това не е особено очарован от нашата връзка.

— И защо?

— Заради репутацията, която си си извоювал. Репутация, за която почтени момичета като мен не би трябвало дори и да са чували.

— О, така ли? — Не беше чак толкова почтена, че да се отдръпне, когато ръката му се плъзна под полата ѝ и започна да гали бедрото ѝ.

— Той ме попита какви са намеренията ти и аз трябваше да му кажа, че наистина не зная.

Напълно отегчен от упражнението на тема „Джордж“ Йънг той бе очарован и замаян от гладкото бедро, което галеше, но думата намерения изведнъж го накара да застане нащрек. Лъки отдръпна ръката си и отстъпи няколко крачки назад. Тя разбра, че най-последно бе успяла да привлече цялото му внимание и веднага се възползва от ситуацията.

— Татко, разбира се, никога не обсъжда бизнеса на банката с мен — каза тя, като съвсем навреме невинно примигна няколко пъти, — но аз съвсем определено останах с впечатлението, че той се бои да отпусне заем на човек, който все още не е улегнал достатъчно. Нали разбираш — не се е оженил, не е създал свой собствен дом.

Лъки бързо погледна часовника си.

— По дяволите, става късно! Ако не мога да те придумам да дойдеш с мен, ще трябва вече да тръгна. Не искам да изпусна срещата.

Той се отправя към вратата.

— Лъки?

— А?

Тя застана пред него, обви ръце около врата му и силно притисна тялото си към неговото. Надигна се на пръсти, докосна го с устни край ухото и прошепна.

— Татко със сигурност ще трябва да ти отпусне заема, ако се ожениш, нали?

Той ѝ се усмихна измъчено и след като ѝ обеща да се върне за вечеря в седем и тридесет, веднага си тръгна. Не беше готов да се жени. Нито за Сюзън, нито за която и да било друга. В никакъв случай.

Вярно, Сюзън му харесваше. Искаше да я вкара в леглото, но най-вече заради факта, че все още не бе успял да го стори. Тя беше дяволски разглезена и животът му с нея би бил истински ад. Освен това той силно подозираше, че едва ли ще е много добра в леглото. Беше убеден, че Сюзън гледа на секса не като на удоволствие, а като на особен вид разменна монета.

Лъки обичаше дейните, изобретателните, страстните жени, които като него се наслаждаваха на секса. Проклет да е, ако се ожени за жена, която се държи в леглото сякаш му прави услуга или пък не го допуска до себе си, докато не го впрегне в семейния хомот.

Не, надяваше се, че Сюзън Йънг не смята да се държи като девственица в очакване на момента, в който той, паднал на колене, ще поиска ръката ѝ. Защото ако е така, ще има доста да почака.

Веднага щом намери телефон, ще трябва да ѝ се обади, за да отмени срещата им за вечеря. Тя щеше да се разсърди, но той в никой случай не можеше да се появи на масата на семейство Йънг разкрасен по този начин.

— Жени! — продума с отвращение и продължи пътя си след елегантната червена кола.

---

[1] Според легендата за крал Артур, най-благородният рицар на Кръглата маса. Името му е символ на благородство и почтеност. — Б.пр. ↑

[2] В средновековните германски легенди рицар на Свещения Граал. Сватбеният марш е от операта „Лоенгрин“ на Р. Вагнер. — Б.пр. ↑

3

Лъки закова спирачки на павирания паркинг около деветдесет секунди след жената. Крайпътният комплекс включваше един двуетажен мотел, ресторант, който според рекламите предлагаше най-добрите пържолки в щата — нещо, в което Лъки много се съмняваше, бензиностанция с няколко колонки и един магазин, в който продаваха алкохол и полуфабрикати.

Тя бе влязла в ресторанта. Лъки видя през прозореца сервитьорката, която я заведе до една маса. След няколко минути ѝ донесоха нещо, което приличаше на двоен сандвич с препечен хляб. Как изобщо можеше да мисли за храна? А той се чувстваше ужасно. И през ум не му минаваше за ядене.

Излезе от колата, отдалечи се от прозореца, за да не може тя да го види и закуцука към магазина.

— Какво се е случило с теб, приятел? Да не те е газил валяк?

— Нещо такова. — Лъки погледна жизнерадостния магазинер, който го обслужваше. Купи си бутилка уиски, кутийка аспирин и един суров бифтек. Месото бе започнало да позеленява по краищата и бе с намалена цена. Не ставаше за ядене, но той така или иначе не смяташе да го яде.

— Как изглежда оня, с когото си се бил? По-добре или по-зле? — попита любопитният продавач.

Лъки се ухили.

— О, изглежда добре, но се чувства дяволски зле.

Върна се при колата си, тръсна се на бялата кожена седалка зад волана, отвори бутилката и изпи три аспирина с първата глътка уиски. Тъкмо развиваше миризливия бифтек, когато видя жената да излиза от ресторанта. От няколко минути предвкушваше удоволствието, което щеше да изпита, като постави студеното месо върху пулсиращото си от болка око, но разбра, че няма да има време и като изруга през зъби, постави ръка на дръжката на вратата и се приготви да я отвори.

Остана на мястото си обаче, защото я видя да влиза в офиса за регистриране в мотела. Само след няколко минути излезе с ключ в ръка.

Лъки я изчака да обърне колата си и да завие зад ъгъла, а след това я последва. Излезе иззад ъгъла точно навреме, за да я види, че влиза в една стая на приземния етаж точно по средата на западното крило на сградата.

Нещата се подреждат добре, помисли си той със задоволство и спря Мустанга на паркинга. Предпочиташе разговорът им да протече насаме. Точно за това не я бе последвал в ресторанта. А тя съвсем неволно бе попаднала в ръцете му.

Той пусна ключовете на колата в джоба си, взе бифтека, аспирина и уискито, тръгна нехайно към вратата, която тя току-що бе затворила зад себе си, и почука.

Представи си я как се спира на средата на стаята и погледна с любопитство към вратата, а след това предпазливо се приближава и надниква през шпионката. Ухили се широко.

По-добре отвори вратата. Знам, че ме познаваш.

Вратата рязко се отвори.

— Какво правиш тук?

— Ами — той заразтяга думите, — карах след теб, а ти спря пред този мотел. Затова и аз съм тук.

— И защо ме преследваш?

— Защото можеш да ми дадеш нещо, което аз много желая.

Тя се стресна в първия момент, а след това се вгледа в него изпитателно. Леко уплашеното ѝ отбранително изражение му достави огромно удоволствие. Не беше толкова смела, колкото ѝ се щеше да се покаже. Но въпреки всичко гласът ѝ си остана надменен и предизвикателен.

— И какво е то?

— Извинение. Може ли да вляза?

Отговорът му я свари неподготвена и в първия момент тя не реагира, когато той пристъпи към вратата. Когато обаче кракът му докосна прага, тя протегна ръка и я опря в гърдите му.

— Не! Не можеш да влезеш! За луда ли ме мислиш?

— А защо не! Щом влезе в кръчмата съвсем сама.

— Каква кръчма?

Той погледна към ръката ѝ, която лежеше върху гърдите му.

Тя веднага я отдръпна.

— Кръчмата. Барът, в който аз така храбро защитих честта ти днес следобед.

— Моята чест нямаше нужда от защита.

— Щеше да има, ако Литъл Алвин те бе опипал с мазните си ръце.

— Оня дребосък, който приличаше на невестулка?

— Не, това е Джак Ед. Джак Ед Патерсън. Литъл Алвин е оня, когото ти нарече горила. Викат му Литъл Алвин, защото...

— Всичко това е много интересно, но аз просто искам да го забравя. Можеш да си напълно сигурен, че нямаше и най-малка вероятност да ме опипат с мазните си ръце. Не съм изпаднала чак дотам.

— Така ли? — попита той и ѝ се усмихна, сякаш искаше да ѝ внуши, че не вярва на нито една нейна дума, но въпреки всичко се възхищава на куража ѝ.

— Точно така. А сега ако ме извиниш...

— Ъ-ъ — подпря той ръка на вратата, която тя се канеше да затръшне под носа му. — Все още не съм си получил извинението.

— Добре. — Погледна го с раздражение и отмахна назад кичур от червеникавата коса, която той с удоволствие би погалил. Извинявам се за... за...

— За това, че не ми благодари, след като те спасих.

Тя стисна зъби и като наблягаше на всяка дума, повтори:

— За това, че не ти благодарих, след като ме спаси.

Лъки подпря рамо на касата на вратата и я погледна накриво.

— Не зная защо, но ми се струва, че не си искрена.

— О, напротив! Наистина ти се извинявам. От дъното на душата си. — Тя постави дясната си ръка върху гърдите, изпърха с мигли и тържествено се закле. — Ако някога отново ме ударят в някой бар, ти ще си първият човек, когото ще извикам, за да ме защити. Дори ще те препоръчам на всичките си слаби и беззащитни приятели. Това достатъчно ли е като благодарност?

Пренебрегнал напълно сарказма ѝ, той вдигна ръка и докосна угълчето на устата ѝ с върха на показалеца си.

— Устната ти отново кърви.

Тя му обърна гръб, влезе в стаята и се надвеси над тоалетната масичка, за да се огледа в огледалото.

— Не кърви!

Когато се обърна отново, Лъки бе затворил вратата и стоеше на средата на стаята. Усмиваше се като гладен уличен котарак, който току-що бе съгледал уловена в капан мишка.

Тя се стегна, застана съвсем неподвижно и заговори с подчертано спокоен тон.

— Няма да направиш това. Предупреждавам те, че знам как да се защитавам. Така ще се разкреця, че ще вдигна цялата сграда на главата си. Не ме карай и аз да ти разкрася физиономията. Ще...

Лъки се разсмя.

— Ти да не си помисли, че имам намерение да те изнася? Единственото, което искам, е да чуя от теб едно искрено извинение и веднага си тръгвам. А междувременно ще използвам леглото ти за малко.

Остави уискито, аспирина и пакета с бифтека на нощното шкафче, подскочи няколко пъти на един крак и изхлузи ботуша си, а след това по същия начин събу и другия. Изтегна се на леглото, сложи двете възглавници една върху друга и облекчено въздъхна, като отпусна глава върху тях.

— Ако не се изметеш оттук веднага — изсъска тя сърдито, — ще извикам управителя! Ще извикам полицията!

— Може ли да говориш малко по-тихо? Главата ми се цепи от болка. И какво стана с уменията ти да се защитаваш, с които ме плашеше допреди малко? — Той извади бифтека от найлоновата опаковка и го сложи върху удареното си око. — Ако донесеш чаши, ще ти наля от моето уиски.

— Не ти ща уискито!

— Чудесно. Но би ли донесла една чаша за мен?

— Добре, щом ти не искаш да си тръгнеш, тогава аз ще се махна оттук.

Тя се приближи към вратата и рязко я отвори. Подрънкването на ключовете я накара да се обърне. Ключовете на колата ѝ висяха на пръста на Лъки.

— Не още, госпожице... как се казваш?

— Върви по дяволите! — изкреця тя и отново затръшна вратата.

— Мм. На майка си ли си кръстена или на баща си?

— Дай ми ключовете. — Тя протегна ръка.

— Не и преди да ми се извиниш. И докато чакам, защо все пак не ми донесеш една чаша? — той кимна към масичката, върху която имаше съд за лед и две чаши, завити в стерилни опаковки.

— Ако искаш чаша, можеш да си я вземеш и сам.

— Добре — въздъхна той. Но когато се опита да седне, кожата на стомаха му се разтегна и раната от ножа се отвори отново. Той присви очи от болка и отново се отпусна на възглавниците. Опипа раната си с ръка и когато я вдигна, тя бе изцапана с ярка кръв.

Жената леко извика и бързо се приближи към леглото.

— Ти наистина си ранен...

— А ти какво си мислеше, че се преструвам ли? — Лъки се усмихваше, но устните му бяха бледи и измъчени. — А и освен това нямам навика да се разхождам наоколо с риза, от която висят парцали.

— Аз... аз не предполагам... — запелтечи тя. — Не трябва ли да отидеш в болницата?

— Всичко ще бъде наред, когато раната се затвори.

Тя се наведе над него и повдигна края на раздраната му риза. Когато видя раната, ахна от изненада. Не беше дълбока, но започваше горе от ляво и стигаше до колана на дънките му чак от дясната страна. По русите косъмчета на гърдите му имаше засъхнали съсиреци и цялата рана обилно кървеше.

— Може да се инфектира, ако не се почисти веднага. — Не му остави никакво време да разгадае решителното ѝ изражение и додаде. — По-добре си свали ризата.

Той се поколеба, защото за да се съблече, трябваше да пусне ключовете на колата ѝ. Тя разбра причината за колебанието му и рязко каза:

— Никога не бих изоставила човек, който е ранен и кърви.

Лъки остави ключовете върху шкафчето, разкопча копчетата на ризата и я смъкна от широките си рамене. Тя му помогна, нехайно хвърли раздраната риза на пода и съсредоточи цялото си внимание върху раната.

— Този жалък дребосък — каза тя и потрепери от отвращение.

— Джак Ед? Да, той е истинска отрепка. За мен е истинско успокоение да разбера, че твоят флирт с него не е бил сериозен.

— Аз не флиртувах и ти го знаеш — прекъсна го тя сърдито. Отдалечи се от леглото и влезе в банята. Само след миг се върна с кърпа, напоена с топла вода. Седна на леглото, като допря леко бедрото си до него и постави кърпата върху раната.

Той рязко си пое въздух.

— Боли ли? — Гласът ѝ прозвуча тихо и загрижено.

— Глупав въпрос.

— Съжалявам, но раната наистина трябва да се почисти. Един Господ знае къде е завиран този нож...

— Не бих се осмелил дори да гадая.

В началото ѝ беше толкова ядосан, че не искаше да си признае, че тя е истинска красавица. Сега обаче трябваше да отстъпи и да признае факта. Тъмнокестенявата, леко вълниста коса падаше свободно до раменете ѝ и тя очевидно я изправяше и се опитваше да се пребори с естествените къдрици. Зелените ѝ очи сега състрадателно оглеждаха раната му, но той от опит знаеше, че същите тези очи могат да бъдат студени като замръзнала месингова брава през януари.

Имаше изящно, слабо лице с изпъкнали скули и мека уста със сочна долна устна. Като истински познавач с огромен опит върху женските устни, той мигновено разбра, че изключително примамливата, пълна долна устна е дяволски сигурен признак, че пред него стои жена, чувствена и сладострастна.

Това може би беше още нещо, с което тя се опитваше да се пребори. Жената съвсем определено се стараеше да го прикрие под ушитите по поръчка дрехи, които обаче не можеха да скрият забележителната ѝ фигура. Не беше пищна красавица. Нито пък болезнено слаба. Беше нещо средно. Стройна, но с чувствени форми, с изключителни крака. Искаше му се тя час по-скоро да свали сакото на костюма си, за да види гърдите ѝ, покрити само от копринената блуза, която носеше под сакото.

Но всичко по реда си. Беше сигурен в успеха, но тази жена може би щеше да се окаже едно вълнуващо предизвикателство, нещо, което не се среща всеки ден. По дяволите, никога преди не бе имал такава жена! Може би ще трябва да промени малко правилата на играта.

— Как се казваш?

Тя вдигна дълбоките си, тъмнозелени очи и го погледна.

— Д-д-Доуви.

— Д-д-Доуви?

— Точно така — изгледа го отбранително. — Какво толкова странно има?

— Нищо. Просто не бях забелязал, че заекваш. Или това затруднение в говора ти възниква при вида на голите ми гърди? — Внезапно му се прииска тя да зарови лице в косъмчетата на гърдите му. Страшно му се прииска.

— Едва ли, господин...?

— Лъки.

— Господин Лъки?

— Не, аз съм Лъки.

— И как така?

— Искам да кажа, че се казвам Лъки. Лъки Тайлър.

— О! Е, искам да те уверя, господин Лъки, че разголените ти гърди изобщо не ме вълнуват.

Не ѝ вярваше и усмивката, която повдигна едното ъгълче на устата му, беше повече от красноречива.

— Наричай ме Лъки.

Тя протегна ръка към бутилката с уиски и я вдигна нагоре като за наздравица. — Е, Лъки^[1], боя се, че късметът ти беше дотук.

— А?

— Не дишай. — Преди изобщо да успее да си поеме дъх, тя наклони бутилката и поля раната с уиски.

— Виковете и крясъците му бяха достатъчно силни, за да съборят и четирите стени, а от устата му се сипеха слова, които почтените хора не смееха да изговарят на глас, камо ли да изкрещят — О, Боже! О, по дяволите! О...

— Езикът ви никак не подхожда на един истински джентълмен, господин Тайлър.

— Ще те убия! Престани да ме поливаш с това! Ах!

— Държиш се като едно голямо дете.

— Какво, по дяволите, се опитваш да направиш! Да ме оцавиш ли?

— Да убия микроорганизмите.

— По дяволите! Но това ще убие мен самия. Направи нещо. Духай малко!

— Така само ще помогна на микроорганизмите да се разпространят навсякъде.

— Духай!

Тя наведе глава и започна леко да духа раната. Дъхът ѝ поохлади кожата му и поуталожил острата болка, причинена от уискито, което бе изсипала върху отворената рана. Малки капчици се бяха събрали в коприненомекото снопче косми под пъпа му. Край колана на /гънките му се стичаха тънки вадички. Тя ги избърса с пръсти, а след това, без да мисли, облиза алкохола по тях. Изведнъж осъзна какво беше направила и бързо се изправи.

— Сега по-добре ли си? — Гласът ѝ бе дрезгав и напрегнат.

Сините очи на Лъки потърсиха нейните и когато погледите им се срещнаха, между тях сякаш протече електрически ток. Въздухът се наелектризира. Гласът му прозвуча сипкаво почти колкото нейния.

— Да, много по-добре. Но следващия път ще ме предупредиш, нали?

— Мисля, че това е достатъчно, за да предотврати всякаква инфекция.

— Май щеше да е по-добре, ако бях поел риска да замърся раната. Макар че — гласът му беше съвсем нисък, — струваше си да изтърпя всичко заради старанието ти.

Думите му я смутиха и тя отново издигна войнствения си щит.

— Окоето ти изглежда ужасно. — Бифтекът лежеше върху възглавницата, където се беше търкулнал, след като тя го изненада с уискито. Хвана го с два пръста и го отдалечи от себе си. Върна го в найлоновата му опаковка и го хвърли в кошчето за боклук.

— Не ставай от мястото си. Ще отида да взема малко лед.

Взе със себе си съда за лед и излезе от стаята. Лъки я хареса и в гръб. Хубави крака, хубав задник. Ако само не се чувстваше толкова зле...

Но той наистина се чувстваше ужасно. Притокът на адреналин по време на боя бе притъпил всяка болка. Но сега започваше да го боли, дори и там, където изобщо не си спомняше да е бил удрян. Главата му се цепеше. Беше замаян — вероятно от комбинацията на аспирин с уискито.

И макар че мисълта да покори Доуви му се струваше очарователна, за момента трябваше да се задоволи само с фантазиите

си. Съвсем определено нямаше физическата възможност да предприеме нещо повече.

Тя се върна с леда и изсипа малките кубчета в средата на една кърпа. След като завърза четирите ѝ края, отново се приближи до леглото и внимателно постави леда върху окото му.

— Благодаря — измърмори той сънено и в този момент осъзна, че може би е малко пиан. Ръката ѝ беше толкова хладна и приятна — напомняше му за майка му, която винаги слагаше ръка на челото му, когато боледуваше като малък.

Той хвана ръката на Доуви и я притисна към пламналата си буза.

Тя я отдръпна и произнесе с наставническия глас на педантична даскалица:

— Можеш да останеш само докато ти спадне отокът.

Веднага му хрумна една хаплива забележка в отговор, но се въздържа. Едва ли би оценила някоя неприлична задявка точно в този момент. А и освен това самото споменаване на друг негов набъбнал орган можеше да я предизвика да го изрита веднага от стаята си.

— Не мисля, че тази вечер ще мога да отида където и да било — каза той. — Чувствам се дяволски зле. Единственото, което искам, е да си остана тук. Да си лежа тихо и неподвижно.

— Добра идея. Можеш да останеш в тази стая. Аз ще си взема друга.

— Не! — извика той и размести импровизирания пакет с лед. Искам да кажа, че не мога да ти взема стаята.

— Не се безпокой. Стаята е платена. Това е най-малкото, което мога да направя за теб след всичко, което ти стори за мен днес следобед.

— Аз не се безпокоя за парите — остро я прекъсна той. — Но поне си призна най-накрая, че днес те спасих от Литъл Алвин и Джак Ед.

— Само за да можеш и ти да се включиш в преследването.

— А?

— Спаси ме от тях, но и ти не си по-добър. Твоите похвати просто са по-изискани.

— Ти мислиш... мислиш — той започна да пелтечи, мислиш, че искам да си поделим тази стая, за да... О, хайде, госпожо! Изглеждам ли ти в добра форма за секс!

Той проследи погледа ѝ, който обходи цялото му тяло и изведнъж осъзна, че прилича на човек, който би могъл да прави секс. Беше без риза, без ботуши и се бе излегнал в цял ръст по средата на леглото. Съвсем скорошните му ярки и възбуждащи фантазии бяха причинили издънническа подутина в панталона му и той се надяваше, че тя няма да я забележи.

От устата му се изтръгна мъчителен стон, не съвсем престорен, той се отпусна пак на възглавниците и отново постави леда върху околото си. След това немошно махна с ръка и продължи:

— Хайде! Прави каквото искаш! Аз ще се оправя... — Полупритворил очите си, той я видя да взема дамската си чанта и да се отправя към вратата.

— Може би не всичките ми наранявания са само външни — измърмори той тъкмо когато тя хвана бравата на вратата.

Тя се обърна.

— Смяташ, че може би имаш и вътрешни наранявания?

— Откъде, по дяволите, да зная! Не съм лекар. — Несигурно опипа с ръка едната си страна. — Стори ми се, че тук има някакъв оток, но може би се заблуждавам. А и не искам да те задържам повече.

Тя остави чантата си, върна се до леглото и предпазливо седна на ръба на матрака. Лъки едва успя да сдържи доволната си усмивка и да запази измъченото си изражение. Очакваше по някакъв начин да изрази съчувствието и състраданието си, но тя не каза нищо.

Завъртя към нея здравето си око и улови скептичния ѝ поглед.

— Ако се опитваш да ме будалкаш...

— Казах ти да си вървиш. Хайде! Вземи си друга стая! Ако имам нужда от теб, ще те извикам по телефона.

Тя прехапа сочната си долна устна, поигра си с нея няколко мига, в резултат на което Лъки пак простена, но този път не от болка.

— Къде усещаш тази подутина?

Тази жена се бе разминала с истинското си призвание. От нея би излязла велика водевилна актриса. Непрекъснато му подаваше реплики, за които той имаше страхотни отговори, от които биха се получили неописуеми каламбури. Отново подтисна желанието си да каже на глас това, което си мислеше, хвана ръката ѝ и я постави на гърдите си.

— Някъде тук. Напипваш ли нещо необичайно.

В продължение на няколко секунди тя местеше пръсти по кожата му и опипваше цялата му страна — от талията до под мишницата.

— Не. Не мисля.

— Радвам се да го чуя. — Тя отдръпна ръката си. — Надявам се, че нямам някое счупено ребро — бързо добави той.

— От коя страна?

— Същата.

Пръстите ѝ внимателно опипаха ребрата му едно по едно, докато най-накрая достигнаха до покритите му с косъмчета, мускулести гърди. Дали от допира с гърдите му, или заради втвърдените му зърна, но тя веднага отдръпна ръката си.

— Не откривам нищо. Може би си мислиш, че имаш нещо счупено, защото целият си болезнено вдървен и скован.

— Можеш да го потвърдиш още веднъж, Доуви. — Това е добре.

— Но може би е по-добре да не те оставям сам. — Думите ѝ го изненадаха напълно.

— О, това е страхотно...

— Не искам да умреш от някакъв вътрешен кръвоизлив и цял живот след това да ми тежиш на съвестта.

Той се намръщи и я погледна насмешливо.

— И аз не бих искал подобно нещо. — Махна разтопилия се вече лед от окото си и ѝ го подаде. — Това нещо ще ме удави.

Тя го занесе в банята и след малко се върна с нова кърпа, пълна с кубчета лед.

— Може би когато и този се разтопи, окото вече няма да те боли толкова много.

— Може би. А сега мога ли да получа чаша? Мисля, че ми се полага едно питие.

Тя наля в две чаши и за двамата. Той изпи своето наведнъж. Веднага се закашля, но усети приятната топлина, която се разля по цялото му тяло и направи болката по-поносима.

Доуви отиде в банята, за да сипе малко вода в своята чаша. След това си сложи няколко кубчета лед и отпи от питието си като истинска дама. Лъки си спомни чашата, която бе поискала, за да изпие бирата си в кръчмата. Изискана мадама, смутено си помисли той. Не бе от стандартния тип куклени красавици и определено притежаваше чар и класа. Мъжете сигурно се обръщаха след нея където и да отидеше.

Със замъглени от болката и изпития алкохол очи той я видя да сваля сакото си и да го закача на облегалката па един стол. Точно както бе предположил — висок и стегнат бюст.

О, да! Доуви беше истинска красавица. Но това не бе всичко. Тя приличаше на жена, която знае какво иска и не се бои да каже какво мисли. Беше уравновесена. Здравомислеща.

Тогава какво, по дяволите, търсеше в оная кръчма? Без да намери отговор на въпроса си, той бавно се унесе в сън.

---

[1] Щастливец, късметлия. — Б.пр. ↑

4

Когато Лъки се събуди, в стаята цареше непрегледна тъмнина. Несигурно отвори едното си око, след като острата болка го подсети, че дясното му око щеше да си остане насинено и затворено от отока поне още ден-два.

През леко отместеното перде проникваше тънка ивица светлина откъм паркинга. Все още бе нощ, но той дори и не се опита да погледне колко е часът.

Мускулите му се бяха схванали от продължителното лежане в една и съща поза. Той се протегна, примигна от болка и леко простена, като се опита да се обърне на една страна. Когато най-последно успя, коляното му се блъсна в нечие друго коляно.

Той промърмори.

— Доуви?

— Мм?

Лъки често се будеше по средата на нощта, когато в леглото му имаше жена и затова веднага реагира по обичайния за него начин — прегърна я с ръка и я придърпа към себе си. И двамата автоматично изпънаха колене и телата им се допряха. Косата ѝ погали бузата му и той зарови лице в нея, вдъхна аромата на билки и цветя и без да мисли започва да целува кичурите, които го гъделичкаха по устните.

Беше толкова естествено, толкова приятно. Той приплъзна устни към гладкото ѝ чело, след това се спусна към веждите, после към клепачите. Миглите ѝ погалиха устните му. Целуна скулите ѝ, носа, устата. В отговор тя се отдръпна назад.

— Лъки? — гласът ѝ бе тих и едва доловим.

— Да, скъпа — прошепна той и отново потърси устата ѝ. Устните ѝ бавно се разтвориха. Той бързо пхна език между тях. Устата ѝ бе прелестна, но напълно непозната. Не си спомняше да я е целувал преди. Езикът му се движеше бавно и спокойно, проникваше навсякъде, изследваше всяко кътче, а след това се спря на долната ѝ

устна. Внезапно си спомни, че от доста време копнееше да направи точно това и нежно я всмукна между зъбите си.

Тя леко простена и неспокойно се размърда. Ръцете ѝ ласкаво погалиха голите му гърди. Той усети пръстите ѝ, които си играеха с косъмчетата по гърдите му и нежно драскаха кожата му. Стори му се странно, че ласките ѝ са толкова свенливи и сдържани. И тогава тя погали зърната му с връхчетата на пръстите си и той забрави всичките си размишления. Единственото, което усещаше, бе ароматът ѝ и невероятното удоволствие от допира с нея.

Почти легнал върху нея, той спусна ръце към гърдите ѝ и с огромно смущение откри, че тя е облечена. Блузата ѝ беше копринена, наистина, но какво изобщо правеше в леглото с дрехите? Изведнъж се сети, че и той все още не е събул дънките си. Ето защо се чувстваше толкова неестествено.

Все още замаян, посегна към копчето на панталона си. Разкопча го, свали ципа и когато най-сетне се освободи от дънките, въздъхна с облекчение. Напрежението, което изпитваше, бе почти болезнено.

Като използваше собствената си радарна система, устните му безпогрешно откриха врата ѝ в тъмнината и го покриха с безброй целувки, а ръката му отново се спусна към гърдите ѝ. Копчетата на блузата и закопчалката на сутиена ѝ изобщо не го забавиха и той скоро обгърна с ръка топлата ѝ податлива плът.

Това е нещо друго, помисли си той.

Всичко се нареждаше според очакванията му. Гърдата ѝ беше сочна и мека и той нежно я галеше и очертаваше с ръка контурите ѝ. А когато прокара палец около зърното ѝ, то веднага се възбуди и втвърди. Той леко го притисна между пръстите си, наслаждавайки се на тихите, приглушени стонове, които се отронваха от гърлото ѝ и при най-лекия натиск на пръстите му.

После се наведе и го пое в уста. Езикът му започна да го докосва, да го гали, да го дразни, докато най-накрая тя впи ръце в раменете му, а собственото му тяло се разтресе от изгарящата го страст.

— Много си сладка — простена той, съблече изцяло блузата ѝ и жадно зацелува и другата ѝ гърда. — Толкова си сладка.

Чорапи. Чорапогачи — отчаяно си помисли той, когато ръката му се спусна под полата ѝ, за да погали коляното. Презираше

чорапогащите и силно желаше да остане пет минути насаме със садиста, който ги бе измислил.

Няколко секунди по-късно, обаче, изпита истинско задоволство, когато ръката му достигна до късчето атлазеногладка кожа, която напипа над края на найлоновата материя. Очевидно и тя бе очарована, защото веднага щом ръката му докосна вътрешната част на бедрата ѝ, тя се изви в леглото и от устата ѝ се отрони накъсана въздишка на удоволствие... и все по-нарастващо желание.

Той проследи с ръка копринените жантиери и достигна до мястото, където двете ѝ бедра се срещаха. В гащичките ѝ имаше безброй неща, които да изследва и той изпитваше отчаяна нужда да погали всяка частичка от нея, да усети вкуса на възбудата ѝ. Но нямаше време за всичко това. Тялото му го принуждаваше да побърза.

Обладал ли бе някога преди тази жена? Не. Не бе възможно. Защо иначе щеше да изпитва толкова противоречиви желания? Защо тялото му бе толкова нетърпеливо, а в същото време му се искаше този екстаз да продължи вечно? Бръкна в джоба си, извади обвития във фолио презерватив и бързо го нахлузи като негодуваше срещу всяка изгубена секунда. Силното желание, което го принуждаваше незабавно да намери пътя към нея, сякаш в същото време му заповядваше да не бърза толкова.

Но той вече бе там, възбуден, твърд, силно притиснат към нея. А тя бе готова — влажна, топла и сладка.

Чу се да повтаря дрезгаво — *съжбялявам. Съжбялявам* — макар че не бе съвсем сигурен какво точно иска да каже.

Единственото, което знаеше със сигурност в този момент, бе, че никога не би се наситил на тази жена. Той я притисна под себе си, покри тялото ѝ с целувки и безброй ласки, а след това проникна дълбоко в нея. Искаше му се да удължи удоволствието колкото е възможно по-дълго, но то бе просто неописуемо и той се оказа безпомощен да задържи конвулсиите, които го разтърсиха и сякаш го изцедиха докрай.

Почувства се напълно изчерпан. Останал без сили, положи глава на гърдите ѝ, леко целуна зърната и потърка бузата си с наболата вече брада в меката ѝ плът. Нежно погали с ръка влажните къдрици между бедрата ѝ.

Тя го погали по косата. Усетил ласката, той се усмихна. А след топа отново се унесе в сън, като не преставаше да се пита защо след като тя му достави такова огромно удоволствие, той никога преди не я беше любил.

Винаги се събуждаше на зазоряване, без значение колко късно си бе легнал предишната нощ и колко алкохол бе погълнал. Баща им всеки път намираще по някоя дребна работа за него и Чейс, която да свършат преди училище. Навикът да става рано сутрин бе дълбоко вкоренен в него.

Когато изплува от съня, Лъки имаше чувството, че главата му е като топка за боулинг, натъпкана с памук, която всеки момент ще се търкулне от раменете му. Опита се да отвори здравото си око, но дори и това незначително движение му костваше неимоверни усилия. Когато обаче разбра, че е сам в стаята, той се разсъни напълно. Протегна ръка и докосна отпечатъка, който тялото ѝ бе оставило върху леглото.

Като ръмжеше и стенеше от болка, той седна, запали нощната лампа и уморено огледа стаята. Никакво сако. Никакви ключове. Никаква чанта. Никаква следа, че тя изобщо е била в стаята.

Може би просто е отишла да купи кафе.

Той спусна крака на пода като без всякакви задръжки проклинаше болката, която прониза цялото му тяло — от ходилата на краката до върха на главата му. Изправи се замаян и закуцука към прозореца. Вдигна ръка, доколкото му позволяваше натъртеното му тяло, и дръпна пердето. Съскацията звук стресна една възрастна двойка, която се разхождаше по алеята.

Жената ахна от почуда и бързо отклони поглед от полуголото тяло на Лъки. Съпругът ѝ укоризнено го изгледа, а след това подхвана възмутената си съпруга за лакътя и я поведе към караваната им, паркирана до бордюра.

Лъки механично започна да закопчава дънките си, като не сваляше поглед от празното място, на което Доуви бе паркирала колата си предишната вечер.

— По дяволите!

Беше се измъкнала майсторски. Изнизала се бе като крадец. При тази мисъл веднага бръкна в джоба на дънките си, за да провери дали

парите му са там. Сумата беше непокътната.

Тя беше тук, нали? Преживяното не бе просто плод на въображението му, нали? *Не, разбира се, че не!* Не би могъл да си представи очи с толкова необикновен зелен цвят. Ако я бе сънувал, то сънят му бе дяволски примамлив. Искаше му се да го сънува всяка нощ и никога да не се буди.

С куцукане се замъкна в банята и пусна яркото, непрощаващо никому флуоресцентно осветление. Лицето, което го гледаше от огледалото над мивката, сякаш бе излязло от някой филм на ужасите. Косата му бе невъобразимо разрошена, долната половина от лицето му бе потъмняла от наболата брада, а окото му, както и очакваше, бе синьо-черно и почти затворено от отока. На рамото му личеше синина голяма колкото топка за бейзбол — може би я бе получил, когато заби рамо в стомаха на Литъл Алвин. Раната от ножа се бе затворила, но все още бе яркочервена.

И тогава изведнъж погледът му бе привлечен от нещо, което отразяваше яркия блясък на флуоресцентната лампа. Издърпа един дълъг, тъмночервен косъм, който се бе заплел в косъмчетата на гърдите му. Вдъхновен от това откритие, той се върна в спалнята и погледна в кошчето за боклук.

Веднага намери това, което търсеше.

Отпусна се на леглото и стисна с две ръце главата си, която се цепеше от болка. Значи тя е била съвсем истинска. Не е сънувал. Не е сънувал, че я е любил, че е галил копринената ѝ кожа.

Като се чудеше дали ще се почувства по-добре или по-зле, той влезе в банята и си взе един душ. Облече се, веднага излезе от стаята и отиде при Мустанга си. Беше истинско безразсъдство от негова страна да го остави открит и отключен през нощта, но, слава Богу, нищо не му се бе случило. Той заобиколи сградата и подкара към офиса. Влезе вътре, за да поговори с администратора — не бе същият, който бе дежурил предишната вечер.

— Добрутро. — Усмивката му стигаше чак до ушите. — Малко кафе?

— Добро утро. Благодаря. — Лъки си наля една чаша от кафеника, който вреше на печката. — Казвам се Лъки Тайлър. Прекарах нощта в стая 110. Стаята бе регистрирана на името на една млада жена.

— Да?

Администраторът подпря лакти на плота и изпълнен с любопитство се наведе напред.

— Да. Бихте ли проверили във вашите документи как се казва.

— Ти не знаеш ли?

— Доуви не знам коя си.

— Страхотна нощ трябва да е била. Тя ли те подреди така? — посочи насиненото око на Лъки и раздраната му риза.

— Как се казва? — Лъки говореше с такъв тон, че всички по-нататъшни коментари по въпроса бяха изключени.

Администраторът благоразумно се наведе над книжата си.

— Смит, Мери.

— Мери?

— М-е-р-и.

— Мери Смит?!

— Точно така.

— Адрес.

— „Мейн Стрийт“, номер 203.

— Град?

— Далас.

— Далас?

— Далас.

— „Мейн Стрийт“, 203, Далас, Тексас?

— Така пише тук.

Лъки познаваше града достатъчно добре и знаеше, че номер 203 на „Мейн Стрийт“ се намира в центъра на търговската част. Заподозря госпожа Смит в измама. Смит! Мери Смит на всичкото отгоре. Не беше дори достатъчно оригинално. Откъде ли ѝ беше хрумнало това Доуви?

Дала ли е телефонен номер?

— Не.

— Номер на кредитна карта?

— Не.

— Каква кредитна карта е използвала?

— Тук пише, че е платила в брой.

Лъки изруга.

— Номер на шофьорската книжка?

— Няма.

— Страхотно!

— Изглежда така, сякаш дамата се е опитвала да прикрие следите си.

— И на мен така ми се струва. — Лъки не преставаше да си блъска ума и да се чуди как би могъл да я открие. — Когато някой клиент плаща в брой, не сте ли длъжни да поискате от него да се идентифицира по някакъв начин?

— Да, такъв е редът, но нали знаеш — администраторът сви рамене, — не винаги се спазва. Имам предвид, че тук се отбиват хора за малко — пътуват заедно, прииска им се едно бързо и спрат при нас. В повечето случаи дори не остават през цялата нощ.

Съзнавайки, че администраторът е напълно прав, Лъки се опита да пооправи косата си с пръсти. Беше я измил със сапун и сега тя съхнеше и стърчеше на всички страни.

— Кога застъпва на смяна другият администратор? Онзи, който беше дежурен снощи.

— В четири.

Лъки хвърли празната пластмасова чашка в кошчето за боклук и бавно се отправя към вратата.

— Благодаря.

— Няма защо. Пак заповядай — весело му отвърна администраторът.

Лъки му хвърли един смразяващ поглед, а след това излезе навън.

Слънцето тъкмо изгриваше пад Източен Тексас, а ярките му лъчи проникваха през клоните на високите палмови дървета и пронизваха като свредели уморените му очи.

Той си сложи слънчевите очила, които предишния ден бе оставил върху таблото на колата, и насочи Мустанга към дома. По-късно следобед щеше да отиде до кръчмата, за да се опита да разбере нещо за нея. Вече му дължеше не само извинение, но и обяснение. Но въпреки всичко не можеше да посвети целия си ден на издирването ѝ. Макар че нямаше кой знае какво за вършене, двамата с Чейс се чувстваха по-добре, ако се преструваха, че са заети и претрупани с работа.

При нормални обстоятелства шофирането до дома би му отнело около час, но Лъки, който не бе вечерял предишната вечер, изпитваше

остра нужда от повече кафе и нещо за хапване. Пришпори Мустанга до дупка и след малко повече от тридесет и пет минути вече завиваше по алеята, която водеше към къщата им.

Тесният асфалтиран път бе ограден от двете страни с орехови дървета. Лете, когато бяха напълно разлистени, клоните им образуваха над пътя дебел, зелен покров, през който изобщо не проникваха слънчевите лъчи. Единственият сезон, в който не понасяше дърветата, бе есента, защото тогава майка му го изпращаше да събира орехите, които покриваха земята.

Но орехите си заслужаваха усилията, заради неподражаемия вкус, който придаваха на домашните торти и сладкиши.

Отглеждаха малко добитък — само колкото да си подсигурят достатъчно прясно месо, а в конюшните им имаше няколко състезателни коня. Сейдж ги бе разглезила, превърнала ги бе в домашни любимци и те не представляваха никакъв интерес за такива настървени ездачи като Чейс и Лъки. Лъки погледна настрана и изсвири с клаксона на малкото стадо животни, които пасяха гъстата зелена трева, оградила къщата.

Двуетажната сграда бе построена от боядисани бели тухли, черни сенници покриваха прозорците, които се отваряха към просторната предна веранда. Баща му беше построил къщата когато двамата с Чейс бяха юноши, но

Лъки изобщо не си спомняше да е живял някъде другаде. Когато съвсем неочаквано се появи Сейдж, бяха пристроени още три стаи в задната част, за да може къщата да побере разрастващото се семейство Тайлър.

Къщата беше красива и уютна. Лъки знаеше, че някой ден ще се ожени и ще се изнесе от този дом, както бе направил брат му преди две години, но само мисълта за това го ужасяваше. Това беше неговият дом. Най-скъпите му спомени бяха свързани с тази къща.

Познаваше всяко ъгълче, всяко кътче в нея. Знаеше кои точно стъпала скърцаха, когато някой се движеше по тях. Инициалите му бяха издълбани върху всяко едно прасковено дърво в градината. Беше си свил толкова много цигари с листата от лозницата, която растеше край оградата, че бе истинско чудо, че тя е още жива.

Можеше да си спомни всяка прекарана Коледа, а един Великден се бе запечатал завинаги в съзнанието му, защото двамата с Чейс бяха

подменили варените яйца, които майка му бе боядисала за кошничката на Сейдж със сурови, а след това си бяха получили заслуженото заради проваления празник на сестра им.

— О, по дяволите...

Тази сутрин изобщо не се зарадва като видя колата на Чейс паркирана на алеята пред къщата. Беше още рано за работа и Лъки се бе надявал, че ще разполага с няколко часа, през които да се погрижи за отеклото си око, преди да застане пред по-големия си брат.

Примирил се с неизбежния разпит и дежурната лекция за възмъжаването, имиджа пред обществото и чувството за отговорност, той паркира Мустанга и бързо изкачи предните стълби.

Влезе в широкото и просторно антре и, усетил аромата на прясно сварено кафе, се упъти към кухнята, разположена в югоизточния ъгъл на къщата. По това време на деня белите стени бяха обагрени в жълто от ярката слънчева светлина.

— Лъки, ти ли си? — извика майка му от стаята си.

— Кой друг? Какво има за закуска?

Влезе в кухнята и изненадан видя Таня, съпругата на Чейс, която седеше с него до масата. Дребна и руса, тя чудесно допълваше високия му, тъмнокос брат.

Лъки много харесваше Таня и често я дразнеше като ѝ повтаряше, че ако някога събере достатъчно ум в главата си и напусне брат му, той ще е първият, който ще я закачи на въдицата си. Това разбира се, никога нямаше да се случи. Тя боготвореше Чейс, а това бе една от основните причини, поради които Лъки я харесваше толкова много.

Когато той влезе в кухнята, тя му се усмихна с една от най-сладките си усмивки, която замръзна на лицето ѝ, като го видя да сваля слънчевите си очила. Той се усмихна и от това чертите му се разкривиха още повече.

Лори Тайлър, привлекателна дори и на тази възраст, притисна ръка към гърдите си и залитна назад, когато забеляза пораженията, които Литъл Алвин бе нанесъл по лицето на сина ѝ.

— О, Боже, Лъки! Чухме, че отново си се сбил, но изобщо не очаквах, че си чак толкова зле. Онова животно Кагни ли те подреди така?

— Да, потрябваше да видиш как изглеждаше той вчера — духовито отвърна той, приближи се към кафеварката и си наля чаша кафе.

— Къде, по дяволите, беше?

Лъки духна върху кафето и изгледа брат си през парата, която се издигаше над чашата му.

— Днес май пак си в някое от гадните си настроения. Още е твърде рано дори за работа, а ти вече започваш да се заяждаш с мен.

— Лъки, случи се нещо — каза Лори и хвана ръката му. Очите ѝ, сини като на сина ѝ, обикновено бяха жизнерадостни и младежки почти колкото неговите. Сега, обаче, те изглеждаха мрачни и загрижени.

— Нещо се е случило?

Точно в този момент Сейдж връхлетя през задната врата. За кой ли път през последните месеци Лъки с изненада се вгледа в по-малката си сестра. Тя вече не беше дете. Само преди няколко седмици бяха присъствали на тържеството по случай завършването на обучението ѝ в местния колеж. А през есента тя щеше да постъпи в университета в Остин. Сейдж вече не изглеждаше като момиченце. Беше жена. И сякаш се бе превърнала в такава само за една нощ.

— Бях в обора и видях колата му да спира пред къщата. — Беше задъхана, сякаш бе тичала през цялото време. — Казахте ли му вече?

— Какво да ми кажат? Какво, по дяволите, става тук?

— Снощи имаше пожар — мрачно каза Чейс.

— Пожар?

— В главния ни склад — Чейс стана от стола и отиде да си сипе нова чаша кафе.

— Исусе... — Лъки изведнъж усети, че му се гади. — Съжалявам, че ме нямаше. Страшно ли беше? Надявам се, че никой не е пострадал.

— Не, няма пострадали, но сградата изгоря до основи. Всичко в нея бе унищожено.

Лъки се отпусна на един стол и отново прокара пръсти през косата си. Това, което Чейс току-що бе казал, му изглеждаше направо немислимо, но мрачните лица, които го заобикаляха, потвърждаваха всяка негова дума.

— Как е започнал? По кое време се е случило? Опитаха ли се да го изгасят?

— Първата пожарна дойде към два и половина. Бориха се с огъня докъм четири часа. Всичко свърши, но навсякъде цари хаос и безпорядък.

Чейс се върна на стола точно срещу брат си. Веднага щом седна, Таня постави ръка на коляното му, сякаш да му изкаже съчувствието и подкрепата си.

— Слава Богу, че успяхме да платим застрахователните вноски — отбеляза Лъки. — Като знам колко ни беше трудно да съберем парите за... — Той изведнъж млъкна, забелязал погледите, които останалите си разменяха. — Още нещо ли има?

Чейс въздъхна и тъжно кимна с глава. Лори се приближи към стола на Лъки, сякаш той всеки момент щеше да се обърне към нея за подкрепа и утеха. Таня бе навела глава и съсредоточено гледаше ръцете си.

Най-накрая Сейдж се обади.

— Има още нещо, което е дяволски сериозно. Кой ще му каже?

— Мълчи, Сейдж.

— Но, мамо, той рано или късно ще трябва да разбере.

— Сейдж!

— Ти си главният заподозрян в подпалването, Лъки.

5

Лъки бързо премести поглед към брат си.

— Подпалването ли каза тя? Пожарът е бил причинен умишлено?

— Става дума за палеж. Няма никакво съмнение.

— И някой смята, че съм го извършил аз? — Лъки изсумтя недоверчиво. — И защо, по дяволите, бих постъпил така?

— Заради парите от застраховката.

Лъки обходи с невярващ поглед цялата стая, спря се за миг на всяко едно от четирите лица, които го наблюдаваха напрегнато, опитвайки се да предугадят реакцията му.

— Какво е това? Първоаприлска шега? Това е шега, нали?

— Дяволски много би ми се искало да е така.

Чейс се наведе напред и обгърна чашата си с ръка, сякаш се опитваше да я смачка между пръстите си. Светлозелените му очи трескаво блестяха върху мъжественото му лице. Беше красив като брат си, но по различен начин. Докато Лъки притежаваше безразсъдството и безгрижността на истинския каубой, населявал тези места преди цял век, то Чейс излъчваше непреодолима сила и властност.

— Не мога да повярвам, че Пат би могъл дори да допусне такова нещо — каза той.

— Пат! Шериф Пат Буш? Нашият приятел! — възкликна Лъки. — Снощи го видях в кръчмата.

— Тогава са те видели за последен път.

— Чухме всичко за боя с Литъл Алвин и с оная отрепка Патерсън — намеси се Сейдж. — Хората говорят, че сте се сбили заради някаква жена.

— Преувеличават. Те й досаждаха. А тя не изглеждаше очарована от компанията им. Аз просто се намесих, за да я отърва от тях. — Той накратко им обясни причините за скандала. — И ти би постъпил по същия начин, Чейс!

— Не знам — в гласа му се прокрадна съмнение. — Само една наистина изключителна жена би могла да ме въввлече в кавга с тия двамата.

Лъки отмина с мълчание тази забележка по адрес на Доуви.

— Джак Ед ме нападна с ножа си. Затова ризата ми е раздрана.

— Той те е нападнал с нож!

— Не се безпокой, мамо. Раната е съвсем безобидна. Само една драскотина. Виж! — Той повдигна нагоре изцапаната си с кръв риза, но дългата рана, която минаваше през целия му корем, съвсем не успокои Лори.

— Ходи ли на лекар?

— В известен смисъл — изръмжа той, като си припомни болката, която бе изпитал след като непознатата изля върху раната цяла чаша уиски.

— И коя е жената, заради която се бихте? — попита Сейдж. Всичките романтични приключения на брат й, свързани с нежния пол, винаги й се бяха стрували невероятно интересни и очарователни. — Какво стана с нея?

— Сейдж, не мисля, че това има някакво значение остро я прекъсна майка й. — Няма ли с какво друго да се занимаваш?

— Нищо, което да ми е толкова интересно.

Лъки не обръщаше никакво внимание на разговора им. Той наблюдаваше брат си и от мрачното му изражение разбра, че ситуацията е не само интересна, ами и доста критична.

— Не е възможно Пат наистина да вярва, че аз умишлено бих причинил пожар и то в някой от собствените ни складове — каза Лъки, като непрекъснато клатеше глава, сякаш се опитваше да отрече това нелепо и безсмислено твърдение.

— Не, не го вярва, но ме предупреди, че федералните агенти вероятно ще достигнат до такова заключение.

— Федерални агенти? Какво общо имат те, по дяволите!

— Става дума за междуцатски бизнес. И за щети над петдесет хиляди долара — обясни Чейс, изреждайки основанията за едно такова разследване. — Един пожар в „Тайлър Дрилинг“ подлежи на разследване от Бюрото за търговия с алкохол, тютюн и огнестрелни оръжия. Пат пое известен риск, като ме предупреди какво можем да очакваме. Перспективите никак не са добри, Лъки. Задължнели сме

към банката. От деня, в който дядо Тайлър създаде компанията, та до ден днешен, бизнесът никога не е бил толкова зле. Оборудването ни е изцяло застраховано — до най-дребните съоръжения и детайли. — Той сви рамене. — От тяхна гледна точка всичко това е безкрайно подозрително.

— Но за всички, които ни познават, подобно твърдение би било абсурдно и налудничаво!

— Надявам се.

— И защо точно аз?

— Защото ти си лудата глава в семейството — обади се изведнъж Сейдж, за ужас на всички останали.

— До този момент — каза Чейс и намръщено изгледа сестра си — никой от нас не знаеше къде си бил, след като снощи си излязъл от кръчмата, Лъки.

— И това автоматично ме превръща в заподозрян в умишлен палеж? — извика вбесен Лъки.

— Глупаво е наистина, но точно пред такава ситуация сме изправени. Не бихме имали никакви неприятности, ако успееш да си осигуриш желязно алиби. Първото нещо, което ме попитаха, бе къде съм бил снощи. Бях си у дома. В леглото с Таня. Тя потвърди това.

— Мислиш ли, че ми повярваха? — попита го тя.

Чейс ѝ се усмихна.

— Ти не би могла да излъжеш убедително дори и ако ти се налагаше. — Леко я целуна по носа. А след това отново се обърна към брат си. — Ти не си прекарал нощта вкъщи. Непременно ще те питат къде си бил цяла нощ.

Лъки се изкашля неловко, понадигна се в стола си и виновно погледна към майка си. Усетила неудобството му, тя прибегна до обичайната си тактика в подобни случаи.

— Искаш ли да хапнеш нещо?

— Моля ти се, мамо.

Майка му винаги успяваше да го засрами, да го накара да се чувства гузен и виновен. Тя се приближи до печката и започна да му приготвя бекон с яйца.

— Съвсем естествено, първият човек на когото се обадохме тази сутрин бе Сюзън Йънг — информира го Сейдж и се настани на един свободен стол до масата.

— О, страхотно! — измърмори Лъки.

— Тя беше страхотно п... на, когато...

— Сейдж! — Лори я стрелна предупредително с очи.

— Но аз не го казах. Използвах само първата и последните букви.

— И въпреки това звучи страшно невъзпитано.

Сейдж изразително завъртя очи и се обърна към брат си.

— Сюзън изобщо не бе очарована, като разбра, че си й вързал тенекия за вечерта и си отишъл да сваляш някоя друга мацка.

Лъки изруга под нос, като внимаваше да не го чуе майка му, която се занимаваше с цвърчащия в тигана бекон.

— Забравих да й се обадя.

— Ами — Сейдж важно го гледаше и навиваше около пръста си кичур от кестенявата си коса — добре ще е да измислиш някоя наистина убедителна история, защото тя кипи от гняв. — Сейдж присви светлокафявите си очи и изсвири с устни, като се опитваше да наподобява звука на кипящ чайник.

— Ревността на Сюзън не е най-големият ѝ проблем — смръщи се Чейс.

— Освен това — добави Лори, докато носеше чинията със закуската към масата, — личните проблеми на Лъки изобщо не са твоя работа, млада госпожице.

Лъки се нахвърли върху храната. Само след миг осъзна, че потрепването на приборите му бе единственият звук, който се долавяше в кухнята. Вдигна глава и видя, че всички го гледат в напрегнато очакване.

— Какво? — попита той и леко сви рамене.

— Какво ли? — Чейс извиси глас. — Чакаме да ни кажеш къде беше цяла нощ, за да знаем какво да говорим, когато пристигнат ония типове със значките, тъмните костюми и тъмните очила.

Лъки отново сведе поглед към чинията си. Храната изведнъж му се стори безвкусна.

— Аз, ами... аз прекарах нощта с една дама.

Сейдж изсумтя по същия презрителен начин, по който бе реагирал и Лъки, когато Пат Буш бе нарекъл жената от кръчмата така.

— Дама. Сигурно.

— Каква дама? — попита Чейс.

— Има ли някакво значение?

— По принцип не. По този път има огромно значение.

Лъки прехапа долната си устна.

— Никой от вас не я познава.

— Не е ли от града?

— Не е. Тя е, ами... жената, с която се задяваше Литъл Алвин.

— Значи си забърсал една напълно непозната в кръчмата и си прекарал нощта с нея?

— Ей, ти откога стана толкова почтен и добродетелен? — Внезапно ядосан, Лъки силно се развика. — Сякаш преди да се появи Таня и ти не постъпваше по същия начин.

— Но не и в нощта, в която изгаря една от сградите ни — разкрещя се и брат му в отговор.

Таня се намеси.

— Чейс, Лъки няма как да е знаел какво ще се случи точно тази нощ.

— Благодаря ти, Таня. — Лъки ги изгледа с наранено и обидено изражение.

— О, Лъки, постъпил си толкова глупаво и необмислено.

— Не съм глупак, мамо! Взех всички предпазни мерки.

Сейдж се захили, а очите ѝ дяволито заблестяха.

— Ама не си ли бойскаут за пример, а? Не награждаваха ли със значки всички, които са взели необходимите предпазни мерки!

— Млъквай, дечко — изръмжа Лъки. Благодарение на Таня Чейс успя да обуздае гнева си.

Между братята често избухваха престрелки, но те и двамата не бяха злопаметни и бързо забравяха недоразуменията.

— Добре, всичко, което трябва да направиш, за да свалиш подозренията от себе си, е да доведеш жената, за да свидетелства в твоя полза.

Лъки почеса брадясалата си буза.

— Това може да се окаже доста трудно.

— Защо? Когато тя каже на властите, че си прекарал цялата нощ с нея, те ще те извадят от списъка на заподозрените и ще се заемат с издирването на истинския подпалвач.

Убеден, че проблемът най-сетне бе разрешен, Чейс понечи да се надигне от стола си. Лъки му махна с ръка да не бърза.

— Има един малък проблем, Чейс.
Чейс бавно се отпусна на стола си.
— Какъв проблем? И колко малък?
— Ами аз не й зная името.
— Не й знаеш името?
— Не, сър.

Този ден щеше да остане в спомените на Лъки като един от най-ужасните в живота му. Главата все още го болеше чака, сякаш цяло ято работливи кълвачи прилежно се трудеха върху нея. Зрението му беше неясно — почти не виждаше с окото, върху което се бе стоварил юмрукът на Литъл Алвин. Всяко мускулче по тялото му го болеше жестоко. Беше заподозрян в умишлен палеж на едно от собствените си предприятия. Всички, включително и членовете на семейството му, се отнасяха с него като с прокажен, защото бе прекарал нощта с жена, която не би могъл да идентифицира.

А той си мислеше, че предишният ден бе лош...

Доколкото можеше да прецени по изразенията на лицата им, както шерифът и неговите заместници, така и федералните агенти се отнесоха към разказа му със същото недоверие, което бяха проявили и близките му рано сутринта.

Един от агентите се обърна към Пат Буш.

— Ти не записа ли името й след побоя в кръчмата?

Пат сви рамене.

— Не. По-късно вечерта се сетих, че съм пропуснал да го сторя, но тогава това не ми се струвае необходимо. Тя нямаше намерение да повдига обвинение.

Едно скептично хъмкане бе единственият отговор от страна на агента. Той отново се обърна към Лъки.

— Не ти ли дойде наум да я попиташ за името й?

— Разбира се. Тя ми каза, че се казва Доуви, но...

— Би ли го продиктувал буква по буква? — Този път се обади другият агент, който си водеше бележки в един тефтер.

— Кое?

— Доуви.

Лъки въздъхна с раздражение и се обърна към Пат Буш за помощ и подкрепа. Шерифът леко му кимна, което означаваше, че

трябва да се подчини и да изпълни молбата на агента, колкото и нелепа да му изглеждаше в този момент. Лъки набързо му продиктува името.

— Аз поне смятам, че се пише така. Защото тя се е регистрирала в мотела като Мери Смит от Дилас. — Той изведнъж щракна с пръсти, вдигна глава и ги погледна с надежда. — Слушайте, администраторът сигурно ще си спомни за мен.

— Помни те. Вече проверихме.

По-рано през деня Лъки им бе съобщил името на мотела, разположен на междуцатската магистрала почти на средата на пътя между Милтън Пойнт и Далас.

— Тогава защо, по дяволите, продължавате да се занимавате с мен? Щом вече не съм заподозрян, защо не търсите типа, запалил сградата ни?

— Администраторът може само да потвърди, че те е видял тази сутрин — каза му старшият агент. — Снощи не те е видял да влизаш в стаята. А дори и да те бе видял, той не би могъл да свидетелства, че не си излизал оттам през цялата нощ.

Лъки погледна към брат си, който се подпираше на един очукан, метален, боядисан в зелено шкаф в кабинета на шериф Буш. Лъки поклати глава, сякаш за да покаже, че всичко това бе напълно безсмислено и той вече се е уморил да си играят на стражари и апаши.

Срещна студения поглед на агента и дръзко го запита:

— Имате ли някакви неопровержими доказателства, които да ме свързват с това престъпление?

Агентът пристъпи от крак на крак.

— Все още не е установена истинската причина за пожара.

— А разполагате ли с доказателства, които да сочат към мен? — повтори Лъки.

Притиснат до стената, агентът поклати глава.

— Не.

— В такъв случай аз си тръгвам. — Лъки стана от стола и се отправи към вратата.

— Поставен си под наблюдение, така че дори и не се опитвай да напуснеш града.

— Върви по дяволите! — каза Чейс на агента и последва брат си. — Лъки, почакай! — извика той, когато излезе от сградата няколко секунди по-късно.

Лъки вече бе на тротоара и отваряше вратата на колата. Изчака брат си, който бързо се приближи.

— Можеш ли да си обясниш тия дивотии? — попита той, вирнал брадичка по посока на първия етаж, в който бяха провели разпита му.

— Наистина са дивотии, но те говорят напълно сериозно.

— Аз ли не зная — измърмори Лъки. — Косата ми направо се изправя от ужас. Стига ми оная нощ, която прекарах в затвора, след като бяхме съборили оградата на стария Бледсоу. Това си беше чиста злополука. Откъде можехме да знаем, че чистокръвната му кобила е на пасището? Или пък, че е разгонена?

Чейс погледна към брат си изпод дебелиите си вежди и двамата изведнъж избухнаха в смях.

Той побесня, когато онова магаре дотича на ливадата и я възседна. Спомняш ли си как старецът подтичваше насам-натам и не спираше да крещи. Никога през живота си не съм се смял така.

Спряхме да се смеем на следващата сутрин, когато татко дойде да ни прибере от затвора. Доколкото си спомним, той не пророни нито дума през целия път до дома.

— Пътуването от града до дома никога не ми се е струвало толкова дълго — съгласи се Чейс. — И през всичкото това време се терзаехме и се чудехме какво ли наказание ще ни измисли. Обаче — той закачливо намигна — малкото на оная кобила бе най-грозното муле, което някога съм виждал.

Потънали в спомени, двамата се посмяха още няколко секунди. Най-накрая, обаче, Лъки въздъхна, пхна ръце в задните джобове на дънките си и се облегна на бронята на колата.

— Имали сме си вземане-даване със закона, но никога не е било толкова сериозно, Чейс. Та те не разполагат с никакви доказателства срещу мен. Защо тогава съм толкова разтревожен?

— Защото си е сериозно да те обвинят в умишлен палеж. Това е углавно престъпление и само един глупак не би се страхувал.

— Заради дамите ни в семейството се надявам, че няма да се наложи, но все пак мисля, че един ДНК сравнителен тест би могъл да потвърди, че съм осъществил полов акт в мотелската стая.

Чейс примигна от отвращение.

— Точно така. И на мен ми се гади само при мисълта за това — в гласа на Лъки се долавяше обида и горчивина. — Но дори и да докажа

чрез лабораторни тестове, че аз съм бил там, това все още не доказва, че и тя е била с мен, или пък, че не съм излязъл по някое време през нощта, за да дойда в града, а на другата сутрин съм се върнал обратно, за да съм сигурен, че администраторът ще ме запомни.

— Тази жена с единственият човек, който би могъл да потвърди алибито ти. — В думите му определено се долавяше недоверие и почуда.

Лъки изглеждаше огорчен.

— Случилото се не беше толкова евтино и безвкусно, както ти се струва.

— Струва ми се още по-безвкусно, мило братле.

— Да, зная — призна си той с въздишка. — Разбираш ли, тръгнах след нея, защото тя се измъкна от кръчмата, без дори да ми благодари, че я измъкнах от ония две отрепки. Бях адски ядосан. Настигнах я в мотела и успях да се намъкна в стаята ѝ. По това време вече бях започнал да усещам последиците от юмруците на Литъл Алвин. Бях пийнал и няколко глътки уиски и бях леко замаян. Легнах на леглото. Мисля, че в този момент тя изпита съжаление към мен, защото почисти раната от ножа и ми намери лед за окото. След това съм заспал.

— Мислех, че сте правили секс.

Лъки извърна лице встрани от любопитните очи на брат си.

— По някое време на нощта се събудих — тихо продължи той. — Тя имаше просто невероятна тъмночервена коса. А кожата ѝ беше толкова гладка, толкова нежна — внезапно сякаш се събуди от транса, в който бе изпаднал, и се намръщи на собствената си уязвимост и чувственост. — Тя беше жена от класа, Чейс.

— Какво тогава е търсила в кръчмата?

— Проклет да съм, ако зная. Но тя не е обикновена бардама, готова да извърши определени услуги срещу няколко питиета. Не е и гуляйджийка. Тази жена бе прекалено сдържана и... и... надменна. Тя е точно от типа жени, от които аз обикновено бягам като от чума.

— Щеше да е далеч по-добре, ако беше успял да избягаш и от тая.

Лъки не бе съвсем съгласен. Поради някаква причина, върху която все още не бе намерил време да помисли, той не съжеляваше за

предишната нощ. Нито пък смяташе, че това щеше да си остане единствената му среща с Доуви, Мери, или както там ѝ беше името.

Нощта, която бяха прекарвали заедно, му бе причинила много неприятности — далеч по-сериозни от всичко случило му се до този момент. А това не бе никак маловажно. И въпреки това, поради причини, напълно необясними, той не съжеляваше за постъпката си. Или поне не съжеляваше чак толкова много при така стеклите се обстоятелства.

— И какво смяташ да правиш?

Въпросът на Чейс го изтръгна от размишленията му.

— Да я открия.

— И как ще го направиш, като не знаеш дори и името ѝ?

— Ще започна от кръчмата.

— Ами, желая ти късмет в такъв случай.

— Благодаря.

— Ако имаш нужда от мен, знаеш къде можеш да ме намериш.

— Ще се радвам, ако мога да помогна нещо при разчистването.

— Не можем да започнем каквото и да било преди да приключат с разследването. Един господ знае колко време ще отнеме, защото те явно смятат да преровят всичката пепел с надежда да открият някакви доказателства. Така че можеш да последваш моя пример и да се отдадеш на пълно бездействие. Не, май ще е по-добре да се опиташ да направиш всичко възможно, за да свалиш подозренията от себе си. Застрахователната компания няма да ни плати нито цент, преди да бъдем оправдани напълно. — Чейс примигна на ярката слънчева светлина. — Имаш ли някаква представа кой може да го е направил?

— Най-напред се сецам за Литъл Алвин и Джак Ед.

— Отмъщение? — Чейс се изхили. — От това, което чух, май си накарал Литъл Алвин да съжелява, че се е родил мъж.

— Той си го заслужи.

— Пат също си помисли за него, но целият род Кагни се кълне, че Литъл Алвин до сутринта е жулил карти с братята си.

— С пакет лед на слабините ли?

Чейс отново се изсмя.

— Това ми напомня, че трябва много да внимавам някой път да не взема наистина да те ядосам. — Изражението му отново стана

сериозно. — Което може да стане още сега, като ти кажа какво си мисля.

— Какво?

— Може би няма да е лошо да се видиш със Сюзън Йънг. Баща ѝ ми се обади два пъти днес, за да ме пита какво става.

Лъки изруга.

— Прав си. Май ще е най-добре да отида там и да смекча благородния ѝ гняв. В този момент повече от всякога се нуждаем от добри взаимоотношения с банката. А и освен това аз наистина постъпих непочтено със Сюзън, като ѝ свих този номер снощи.

— И като разтръби из целия град, че си прекарал нощта с друга жена. — Чейс го изглежда замислено. — Оная червенокосата трябва наистина да е била изключителна жена.

Лъки се направи, че не го чува, настани се на шофьорската седалка на откритата си кола и запали двигателя.

— След десет или двадесет години ще се смеем над този случай така, както се смяхме заради мулето, което роди чистокръвната кобила на Бледсоу.

Тя прекоси кухнята и отвори хладилника. Както и очакваше, в него нямаше нищо. Празните кухненски шкафове бяха едно от неудобствата на уединения ѝ начин на живот. И въпреки това смяташе, че е далеч по-лесно да гладува от време на време, отколкото да приготвя храна и за някой друг.

Мисълта да напазарува когато рано тази сутрин се прибра в Далас, ѝ се бе сторила твърде неприемлива. Вместо това тя се прибра направо в жилището си, остана дълго в горещата вана, за да прогони умората, а след това си легна.

Остана в леглото през по-голямата част от деня, като се убеждаваше, че се нуждае от почивка след преживяното изпитание. Всъщност през цялото време се боеше от момента, в който щеше да ѝ се наложи да си даде ясна сметка за всичко, което бе позволила да се случи предната нощ.

На дъното на една картонена опаковка откри около половин чаша обезмаслено мляко. Тя първо го помириса, за да се убеди, че не се е вкиснало, а след това го сипа върху овесените ядки. Е, май бяха твърде стари, но щяха да позаситят празния ѝ стомах.

Тя отиде във всекидневната, сви се в единия ъгъл на канапето и се пресегна за дистанционното управление на телевизора. Беше прекалено късно за сапунените опери и твърде рано за вечерните новини. Попадна на някакво предаване, в което показваха откъси от комедии.

Един от главните герои имаше тъмноруса коса и закачлива, палава усмивка. Тя бързо превключи на друг канал. Не искаше нищо да ѝ напомня за непознатия, с когото бе прекарала нощта... с когото бе лежала в едно легло... с когото се бе любила.

Само при мисълта за това ръката ѝ се разтрепери толкова силно, че трябваше да остави купата с разкашкани ядки на масичката, за да не я разлее. Покри лице с ръцете си.

— О, Боже! — простена тя. *Какво я бе накарало да постъпи толкова неразумно?*

Разбира се, би могла да изреди поне милион извинения — като се започне от емоционалното ѝ състояние предишния ден и се стигне до неописуемия начин, по който я бе целунал, когато я измъкна от мрачното ѝ отчаяние и самота, за да я приюти в силната си, топла прегръдка.

— Недей да мислиш за това! — заувещава сама себе си, а след това отново грабна дистанционното и започна трескаво да превключва от канал на канал.

Винаги се бе присмивала на жените, които се прехласваха по красиви мъжкар с внушителна физика и остроумна наглост. Винаги се бе смятала за далеч по-умна от тях. Беше прекалено интелигентна, проникателна и придирчива, за да се остави да бъде запленена от златистите косъмчета по гърдите му и от небесносините очи, очертани от гъсти и дълги мигли. Изключителният му чар и излъчване бяха стопили всичките ѝ морални задръжки, накарали я бяха да забрави феминистките си схващания. Лъки Тайлър бе успял да се докосне до най-съкровеният кътчета на душата и тялото ѝ — нещо, което никой друг мъж преди него не бе постигал.

Чувстваше се толкова унижена, че ѝ идеше да ревне на глас. Притисна ръка до устата си, за да приглуши надигащото се в гърлото ѝ ридание, а после внимателно прокара пръсти по устните си, усетила одраскванията, причинени от острата му брада. Бе открила такива драскотини и по гърдите си, докато бе във ваната. Те отново ѝ

припомниха неописуемото удоволствие, което бе изпитала, и стомахът ѝ се сви от трепетно желание.

Когато се опита да заспи, стиснала здраво очи, тя си припомни допира на устните му върху зърната на гърдите ѝ. Тялото ѝ потръпна от сладка болка и удоволствие, като си спомни силата и дълбочината на чувството, разтърсило душата ѝ, когато той проникна в нея.

Тя скръсти ръце и седна в леглото, силно приведена напред, като се опитваше да се отърве от спомените — така ярки и осезаеми. Те я възбуждаха. Караха я да го желае. Караха я да се срамува от себе си.

Страст по един напълно непознат мъж, зародила се в евтин, крайпътен мотел? Каква глупост! Какво безразсъдство! Толкова грешен ход! И така нетипичен за нея!

Но вчера тя сякаш не бе съвсем на себе си. И ако някой реши да я осъжда за постъпката ѝ, той непременно ще трябва да вникне в състоянието, в което се намираше преди двадесет и четири часа. Ще трябва самият той да изпита разочарованието от жестокия отказ, да обходи същите мрачни, подтискащи помещения, да се пребори с усещането, че се задушават дори и след като се е измъкнал от безкрайните коридори.

Ще трябва подобно на нея да изпита чувството на безпомощност и пълно поражение, осъзнала, че понякога и най-големите жертви не са достатъчни. Ще трябва да се примири с ужасяващата истина, че любовта, или дори само благодарността на някой друг, просто не може да бъде спечелена.

Точно тогава бе изникнал Лъки Тайлър — красив като ангел и очарователен като някое от любимите деца на дявола. Той беше забавен, сексапилен, привлекателен и изпитваше нужда от нея.

Може би в края на краищата точно тук се криеше ключът към необяснимото ѝ поведение. Той се нуждаеше от нея. Беше просто и ясно — мъж, който имаше нужда от жена. И тя бе задоволила тая му необходимост, отговаряйки на опияняващите ласки на ръцете и устните му.

— Разбира се. Точно така — нетърпеливо прошепна тя. Едно след друго си измисляше разумни обяснения и оправдания, но нито едно от тях не бе достатъчно убедително. Това, което бе направила, бе абсолютна глупост. Щеше просто да ѝ се наложи да се примири с това.

Слава Богу, че поне бе проявила известна предпазливост, като не бе използвала собственото си име в мотела и бе платила в брой. Той нямаше как да я намери. Наистина ли? Дали не беше пропуснала нещо? Дали в бързината си не бе оставила някаква следа, която би му помогнала да стигне до нея, ако реши?

Не, бе почти сигурна, че нямаше да я намери. За Лъки Тайлър тя бе изчезнала без следа. Никой друг нямаше да знае за случилото се през изминалата нощ, а тя щеше да се постарее да го забрави.

— И ще започна още в този момент — реши твърдо тя и стана от канапето. Стегна колана на халата си и влезе в свободната спалня, която ѝ служеше като кабинет. Запали лампата на бюрото си, включи текстовия редактор, сложи си очилата за четене и седна пред монитора.

Работата винаги е била нейното спасение. Другите хора прибъгваха към алкохола, наркотиците, спорта, секса, за да забравят проблемите си и за да направят живота си по-поносим. На нея, обаче, с изключение на предишната вечер, нищо не ѝ помагаше така, както работата. А и освен това, имаше краен срок, с който трябваше да се съобразява.

Веднага щом мониторът на компютъра ѝ светна, тя погледна записките си и започна да пише. Пръстите ѝ полетяха по клавиатурата. Писа почти през цялата нощ, трескава и забързана, сякаш самият дявол бе по петите ѝ... и с всеки изминал миг се приближаваше все повече и повече.

6

Сюзън Йънг слизаше бавно по стълбите, стиснала здраво устни. Изглеждаше наранена и обидена. По вида ѝ Лъки разбра, че е плакала през по-голямата част от деня, или поне е искала той да остане с такова впечатление. Очите ѝ бяха влажни и зачервени. Върхът на носа ѝ бе леко разранен от кърпичките. Пребледнялото ѝ лице беше без грим.

— Мама ме посъветва да не разговарям с теб — каза му тя вместо поздрав и се закова на третото стъпало.

Съзрял възможността да се отърве от тази нежелана среща, Лъки я погледна миролюбиво, изпълнен със загриженост и внимание.

— Да отложим този разговор за някой друг път тогава.

— Не, няма — гласът ѝ бе хаплив и язвителен. — Имаме да си поговорим за доста неща, господин Тайлър.

По дяволите, помисли си той.

Тя се спусна по оставащите ѝ три стъпала, мина покрай него и влезе във всекидневната. Вътре силно миришеше на лак за мебели. Следобедното слънце грееше през прозореца и чертаеше причудливи фигури по светлосиния килим. Денят беше чудесен. На Лъки му се искаше да излезе навън и да се порадва на хубавото време. Искаше му се да отиде някъде — където и да е — само и само да се спаси от ужасната всекидневна на семейство Йънг и от укоряващия, обиден поглед на Сюзън.

— Е? — Тя властно се обърна към него в момента, в който той затвори двойните врати след себе си.

— Какво бих могъл да ти кажа? Направих нещо ужасно глупаво и ме хванаха.

Държанието му бе на засрамен и разкаял се грешник. Доста отдавна бе разбрал, че има само един начин да омилостиви обидената и пренебрегната жена. Трябваше просто да поеме цялата вина върху себе си и честно да си признае всичко — в рамките на разумното, разбира се. Понякога обаче възникваха ситуации, в които истината беше просто немислима, защото тя би му струвала мъжествеността

или пък живота. Не мислеше, че гневът на Сюзън бе взел такива застрашителни размери... все още.

Погледна я разкаяно и произнесе:

— Можеш ли да ми простиш, че провалих снощната вечер, Сюзън?

— Разбира се, че мога да ти простя за това, макар че беше много непочтено от твоя страна.

— Да, съзнавам го. Освен това, дължа извинение и на родителите ти.

— Забавихме вечерята с час и половина, за да те изчакаме. Вечеряхме чак в девет.

Трябва да е било по времето, когато Доуви духаше върху раната, за да облекчи болка та му, охлаждаше плътта и разпалваше страстта му със сладкия си дъх. По дяволите, беше толкова приятно да усеща дъха ѝ върху голата си кожа.

— Нямам никакво извинение за това, което направих. — Смирените думи на извинение започнаха да засядат в гърлото му. Ако не беше заради положението на баща ѝ в банката, щеше да ѝ даде да се разбере на тази глезена пикла! Щеше да ѝ каже, че не ѝ дължи никакви обяснения за това с кого спи и никога повече нямаше да се сети за нея.

Изгаряше от желание час по-скоро да започне издирването на Доуви и ако правеше мили очи пред Сюзън, то бе само заради бизнеса. Разбираше, че трябва отново да спечели благоразположението ѝ и без Чейс да му го напомня. И въпреки това горчиво се разкайваше за решението си отпреди няколко месеца да покани Сюзън на среща. Искаше му се да ѝ се разкрещи, да ѝ напомни, че никога не ѝ е обещавал каквото и да било, че не е поемал никакви ангажменти към нея и че изобщо не ѝ влиза в работата дали той спи с една или с цяла дузина други жени. И само мисълта за заема, който скоро трябваше да бъде изплатен, го принуди да потуши надигацията се у него гняв. Като се надяваше, че тя няма да забележи надеждата, която се долавяше в гласа му, той каза:

— За теб ще е може би по-добре, ако се откажеш да се виждаш с мен за в бъдеще.

Тя остана за миг загледана в пода, а след това вдигна към него блестящите си от сълзи очи.

— Аз съм много по-великодушна, отколкото си мислиш.

По дяволите! Жените обичаха прощават. Това им осигуряваше огромна власт и превъзходство над нещастника, заслужил великодушието им. Те сякаш черпеха сили от чувството за вина на бедния мухльо и подобно на лешояди преживяваха, като се угощаваха с остатъците от достойнството му.

— Мога да ти простя задето не дойде на вечерята — започна тя. — Мога дори да си затворя очите пред факта, че си участвал в някакъв кръчмарски побой, защото познавам буйния ти нрав. Даже ще си призная, че точно този ти нрав ме привлича най-силно. Това, което ми е трудно да простя... — в този момент долната ѝ устна започна да трепери, а гласът ѝ стана пресекалив. — Ти ме унижи пред целия град. Навсякъде се говори, че не са могли да те открият, когато избухнал пожарът, защото си бил е някаква уличница.

— Тя не беше уличница! — Думата, която Сюзън използва по отношение на Доуви, го ядоса толкова много, че самият той остана изненадан от силата и дълбочината на чувствата си.

— И каква беше тогава?

— Просто една непозната. Никога преди не съм я виждал, но тя съвсем определено не беше уличница. — Сюзън го гледаше проникателно. Той смекчи тона си. — Виж, Сюзън, изобщо нямах намерение да сия с когото и да било снощи. То просто се случи.

Това беше самата истина. Не беше отишъл в стаята на Доуви, за да спи с нея. Искаше само да я провокира, да я обиди така, както и тя го бе обидила, да получи извиненията ѝ и да си тръгне.

Не се бе получило точно така, но вината не бе изцяло негова. Беше полузаспал, когато се докосна до нея. А тя беше толкова свежа и топла, и мека, и всеотдайна. Устните ѝ отвръщаха на целувките му, тялото ѝ отговаряше на ласките му. Не можеше да бъде обвинен за това, че бе реагирал по един толкова естествен начин.

— Разбирам. Вчера ти си тръгна оттук твърде възбуден. Нали?

Той примигна няколко пъти и се опита да се съсредоточи върху думите на Сюзън.

— Ами да, точно така.

Тя се приближи, като се взираше в него през извитите си, мокри от сълзите мигли. Изглеждаше разстроена и уязвима. Но Лъки знаеше, че независимо от всичките ѝ сълзи и ридания, тя бе толкова безобидна и безпомощна, колкото и най-хищната баракуда.

— Значи аз те възбудих до такава степен, че трябваше да си потърсиш жена, готова да утоли страстта ти — прошепна тя и постави ръце върху гърдите му. — Предполагам, че би трябвало да съм поласкана, но въпреки това се чувствам обидена и наранена. Иде ми да умра само като си помисля, че си бил в леглото с друга жена.

Приличаше по-скоро на човек готов да убива. Очите ѝ, в които вече нямаше сълзи, яростно блестяха, изпълнени с омраза и злоба.

— Но разбирам, че когато един мъж е толкова възбуден, той трябва да предприеме нещо, за да не експлодира от потисканата страст.

Тя се повдигна на пръсти и леко го целуна по устните.

— Познавам това чувство, Лъки! Не ти ли е минавало през ума, че аз също те желая? Не разбираш ли, че не те допускам до себе си поради една-единствена причина — искам първата ни брачна нощ да е нещо специално и незабравимо. Не усещаш ли, че дори в този момент изгарям от желание да се любя с теб?

Вярно, че беше леко възбуден, когато се раздели със Сюзън след обяда им предишния ден, но понякога дори рекламите по телевизията можеха да го възбудят дотолкова. В сравнение с трескавия делириум, в който бе изпаднал, когато проникна във всеотдайното тяло на Доуви, възбудата му от присъствието на Сюзън му изглеждаше като леко неразположение.

— Виж, Сюзън — с раздразнение я прекъсна той, — всичките тези приказки за женитба...

Тя постави пръст върху устните му.

— Шшт. Зная, че не можем да го обявим публично, докато не се измъкнеш от тая бъркотия. Бедничкият ми. — Тя протегна ръка с намерение да го погали по косата. Той рязко дръпна главата си назад и хвана ръката ѝ преди да е успяла да го докосне.

— Да обявим какво?

— Нашият годеж, глупчо — каза тя, като закачливо го потупа по гърдите. — И за да можем бързо да приключим с това недоразумение с пожара, а и за да ти покажа колко те обичам, ще кажа, че си прекарал миналата нощ при мен.

— Какво!

— Из целия град се говори, че сутринта си се събудил сам и не можеш да докажеш алибито си. Затова ще кажа, че аз съм била с теб. Мама и татко, разбира се, ще бъдат потресени, но веднага щом видят

годежния ми пръстен, ще приемат всичко като напълно естествено и неизбежно. Ще бъдат толкова щастливи, че най-сетне официално обявяваме връзката си, че ще си затворят очите и ще премълчат възмущението си от една такава греховна нощ.

Тази жена или наистина беше твърде великодушна и всеопрощаваща, или бе абсолютно наивна и заблудена. Но и в двата случая бе прекалено опасна и той трябваше много внимателно и деликатно да насочва разговора.

— И кое те кара да мислиш, че ще ти повярват, ако заявиш, че съм бил с теб предишната нощ?

— Ще кажа, че в началото не си ми позволил да свидетелствам в твоя полза, защото едно такова признание би съсипало доброто ми име, но в края на краищата си капитулирал пред настойчивостта ми.

Тя сякаш си го обмисляла от всички възможни страни.

— Това е единственото нещо, за което мисля от момента, в който разбрах, че не можеш да намериш оная жена. Искам да ти кажа, че снощи, след като мама и татко си легнаха, аз се измъкнах от къщи. Разбираш ли, аз наистина излизах снощи.

— И защо?

— Бях страшно разстроена. Качих се на колата и обиколих всички места, които обикновено посещаваш. Оглеждах се за колата ти и като не я видях никъде, се прибрах у дома. Родителите ми изобщо не разбраха, че съм излижала. Бих могла да кажа, че сме се срещнали и сме прекарвали една изпълнена със страст и любов нощ. — Усмихна му се дяволито. — Кое то всъщност не е чак толкова лоша идея.

— Вчера не мислеше по този начин — напомни ѝ той.

— Момичетата бързо променят намеренията си.

Намеренията ѝ бяха толкова прозрачни колкото вазата от уотърфордски кристал^[1], която стоеше върху камината. Вчера го беше отблъснала и той задоволи страстта си с друга жена. За една толкова суетна и тщеславна жена като Сюзън, това бе просто непоносимо. Още повече, че всички в града бяха разбрали за случилото се. И тя бе измислила начин, по който хем щеше да спаси реномето си, хем щеше да го впримчи завинаги. И макар че лъжата ѝ щеше да му помогне да отхвърли обвиненията, Сюзън му предлагаше помощта си, загрижена единствено за себе си.

— И ти си готова да излъжеш, за да ми спасиш кожата? Ще го направиш заради мен?

— И заради себе си — призна тя. — Искам те, Лъки Тайлър! И съм решила да те имам, без значение на каква цена.

И без значение дали аз те искам, помисли си той.

— Ще се обадя на шериф Буш веднага — внезапно каза тя и се отправи към телефона.

Лъки моментално се протегна и сграби ръката ѝ.

— Не мога да ти позволя да направиш това, Сюзън!

Ослепителната ѝ усмивка помръкна.

— И защо?

— Защото можеш да си навлечеш много сериозни неприятности, ако излъжеш федералните агенти. Не мога да ти позволя да се забъркаш във всичко това заради мен.

— Но аз искам да го направя.

— А аз високо ценя жеста ти — каза той, като се надяваше, че думите му прозвучаха съвсем честно. Виждаше, обаче, че тя не е съвсем убедена в искреността му. — Остави ме да помисля върху предложението ти. Знаеш, че лъжесвидетелстването е сериозно престъпление. Необходимо ми е малко време, за да преценя риска, преди да ти позволя да направиш каквото и да е.

Тя отново се усмихна, но когато заговори, в гласа ѝ определено се долавяха остри и заядливи нотки.

— Само че недей да мислиш прекалено дълго. Не съм сигурна още колко време ще е в сила предложението ми.

Каква пресметлива малка кучка, помисли си той. Усмихна се насила.

— В теб има нещо специално, знаеш ли това? Когато те срещнах за пръв път, изобщо не предполагах колко сложен характер се крие под измамната ти външност.

— Когато искам нещо, го получавам. Това е. Господ да е на помощ на нещастника, който се хване па въдицата ѝ! В този момент Лъки мълчаливо се закле, че няма да позволи това да се случи с него.

— Ами, трябва да помисля за твърде много неща, Сюзън, и затова май е по-добре да си вървя.

— Трябва ли? — изхленчи тя.

— Трябва.

— Тогава вземи това със себе си. — Тя обви ръце около врата му, придърпа главата му надолу и страстно впи влажните си устни в неговите. Когато най-сетне се отдръпна назад, тя прошепна:

— Това може би ще те накара следващия път сериозно да си помислиш, преди да отидеш при друга жена.

Лъки стоически понесе целувката, защото съвсем ясно различаваше дребните женски хитрини от истинската заплаха и подлост, които Сюзън му демонстрираше в този момент. Тя бе готова да прибегне и до изнудване, само и само да го накара да се ожени за нея.

Докато слизаше надолу по алеята, след като най-сетне бе успял да се откопчи от нея, той изтри устни с опакото па ръката си.

Не бе изпитал отвращение от тази целувка. Със сигурност не бе изпитал и страст. Бе останал напълно безчувствен и безразличен — нещо, което не му се бе случвало от оня ден в баптистката църква на неделното училище, в която под настойничеството на свещеническата щерка за пръв път бе открил тайната на целувките.

Какво се бе случило с него през времето от онзи пръв експеримент до този ден, в който бе усетил върху устните си страстната целувка на Сюзън? Какво бе станало с него, че вече не изпитваше наслада от целувките?

Бе усетил вкуса на Доуви върху устните си. Това се бе случило.

Барманът изстена, когато видя Лъки да се настанява на едно от високите столчета пред бара.

— Ще ми се да се преместиш някъде другаде тази вечер и да оставиш и мен, и заведението ми на мира.

— Млъкни и ми налей една бира! Нямам намерение да създавам неприятности.

— Доколкото си спомням — барманът бавно провлачваше думите, — и вчера каза същото. — После бавно плъзна една бира към него.

Лъки отпи.

— Яко съм я загазил.

— И аз така чувам. Из целия град се говори, че имаш нужда от алиби за снощи.

— Исусе, агенция партенка по тия места е по-бърза и по-надеждна и от най-добрия факс.

Лицето на бармана разцъфна в широка усмивка.

— Щом не ти харесва да клюкарстват по твои адрес, тогава би трябвало да си седнеш малко на задника. Простите хорица умират от удоволствие да обсъждат подвизите на местните знаменитости.

Лъки изруга и отново отпи от бирата си.

— Спомняш ли си нещо за оная жена?

— Обзалагам се, че не толкова, колкото ти самият — изкиска се барманът, но щастливата му усмивка бързо помръкна под смразяващия поглед на Лъки. — Ами, чакай да помисля. Не беше ли с червеникава коса? Не искам да кажа нищо лошо, нали разбираш?

— Имаше тъмнокестенява, червеникава коса.

— Да.

— Беше горе-долу толкова висока — вдигна ръка някъде докъм рамото си.

— Не те питам за външния ѝ вид — Лъки нетърпеливо го прекъсна. — Спомняш ли си нещо по-важно, по-необичайно за нея?

— Необичайно?

— Видя ли я да спира на паркинга?

Барманът се замисли.

— Да, струва ми се, че я видях. Мисля, че идваше от юг.

— От юг. — Лъки се замисли върху това. — Щом си видял откъде е дошла, сигурно си забелязал и колата.

— Разбира се.

— И каква беше?

— Червена — гордо обяви барманът, доволен, че може да му бъде полезен.

— Зная, че беше червена — изръмжа Лъки, — но каква?

— Мисля, че чуждестранна.

— Марка? — Барманът поклати глава. — Модел? — Отново отрицателен отговор.

— Страхотно — измърмори той и отново надигна чашата си.

— Ами ти нали тръгна след нея, Лъки? Щом ти не си забелязал марката, как можеш да очакваш, че аз ще обърна чак такова внимание на една кола.

— Не се притеснявай. Просто си помислих, че може да си видял нещо. Нали знаеш, че не познавам нито една марка и модел кола, произведена след 1970 година. И аз като тебе си спомням само, че колата ѝ беше малка и червена. Може би ако се подложа на хипноза, ще мога да си спомня номера ѝ, но днес през цялото време си блъскам ума и не мога да възстановя нито една цифра или буква от него.

— Охо!

— Какво? — Лъки се завъртя на стола, за да проследи разтревожения поглед на бармана.

Литъл Алвин и Джак Ед тъкмо влизаха през вратата. Спряха се веднага щом забелязаха Лъки. Барът занемя в нетърпеливо очакване. След малко двамата бавно се упътиха към едно странично сепаре и седнаха.

— По две бири за всеки. Веднага — изрева Литъл Алвин по посока на бармана.

Той отвори четири бутилки и ги постави върху един поднос.

— Аз ще ги занеса — Лъки приятелски се усмихна и слезе от стола.

— Не, Лъки, виж сега. Тъкмо оправих...

— Няма да има неприятности. Заклевам се.

Лъки се усмихна с най-убедителната си усмивка. Понесъл подноса, той бавно запристъпя по грубия дъсчен под към сепарето. Литъл Алвин и Джак Ед го наблюдаваха под вежди.

Когато стигна до тях, Лъки остави подноса на масата им.

— Пийнете си, момчета.

Джак Ед неприлично се изхили и предложи на Лъки да направи нещо, което бе невъзможно от анатомична гледна точка.

Без да му обръща внимание, Лъки се обърна към Алвин:

— Радвам се, че днес можеш да се движиш напълно изправен.

Литъл Алвин злобно и заплашително го изглежда.

— И ти ще си получиш заслуженото, мръсно копеле такова!

— Алвин, Алвин — Лъки тъжно поклати глава. — Бива ли да разговаряш с мен по този начин, когато аз идвам при теб и ти предлагам примирие? — Той кимна към бирата, която Алвин бе изпил почти на една глътка. — Записах вашите питиета на моята сметка. Мисля, че това е най-малкото, което мога да направя след недоразумението ни вчера.

— Не можеш да ме трогнеш с тия сладки приказки. Разкарай се оттук!

Лицето на Лъки се вкамени.

— Я ме чуй, ти...

— Лъки!

Гласът на Чейс прокънтя в задушното, задимено помещение. С крайчеца на окоето си Лъки мерна брат си, който бързо си пробиваше път между масите.

— Не започвай пак, за Бога — шепнешком го предупреди Чейс.

— Ей, ама това май е родео-героят — Джак Ед се захили подигравателно. — Дошъл е да отърве малкото си братче от поредния пердах.

— Аз пък чух, че някой друг е ял пердаха, Патерсън.

Като младеж Чейс бе състезател по родео. Яздеше бикове и бе спечелил доста пари по състезанията и се ползваше с репутацията на добър състезател. По родителите му винаги се бяха страхували от опасностите, свързани с тоя спорт, и изпитаха истинско облекчение, когато след годежа си с Таня той се оттегли напълно, здрав и читав.

Чейс не обърна никакво внимание на провокативната забележка на Джак Ед. Неочакваната му поява обаче веднага успокои Лъки, който примирено каза:

— Исках само да им задам няколко въпроса.

— Аз самият също нямам нищо против да ги поразпитам малко — кимна Чейс.

Литъл Алвин протегна двете си огромни като туловището на питон ръце и ги опря на облегалката на пейките в сепарето.

— За какво?

— За снощния пожар в склада ни — каза Чейс.

— За жената, която вчера беше тук — мрачно додаде Лъки.

Алвин отговори на втория въпрос.

— Чувам, че се чупила и не знаеш къде е — той злобно се изхили. — Много лошо. Винаги съм подозирал, че успехите ти сред по-слабия пол са силно преувеличени.

Джак Ед реши, че забележката на приятелчето му е много остроумна. Смехът му прозвуча остро и неприятно, почти като на жена.

— Изобщо не вярвам, че цяла нощ си играл карти с братята си — каза Чейс.

— Тя каза ли ви името си? — попита Лъки и като по чудо успя да подтисне непреодолимото си желание да размаже злорадо ухилената физиономия на Алвин.

— Ти си я чукал и дори не й знаеш името!

Лъки се хвърли към нахалника, но Чейс го сграби за раменете и го дръпна назад.

— Хайде да се махаме оттук.

— Ти, кучи...

— Хайде! — Чейс помъкна по-малкия си брат през кръчмата, а той се дърпаше на всяка крачка, забиваше токовете на ботушите си в пода, като се мъчеше да се измъкне от ръцете на брат си.

— Много жалко, че не можеш да намериш единствената жена, която може да те спаси от затвора, Тайлър. — Литъл Алвин продължаваше да му се присмива.

Лъки скръцна със зъби и изръмжа като подивял, опитвайки се да се откопчи от Чейс. Чейс обаче го държеше здраво.

— Виж какво, ще те ударя, ако не се вразумиш. Какво, по дяволите, става с теб?

Щом излязоха навън, Чейс го блъсна и го подпря на стената на сградата. Лъки силно отблъсна ръцете на брат си.

— И ти ме питаш какво става с мен! — изкрещя той. — Те са прави. Могат да ме тикнат в затвора.

— И какво общо има това с появата ти тук тази вечер? — Чейс погледна към кръчмата.

— Искан да науча нещо повече за нея.

— Защо?

— Защо?

— Да, защо? — Чейс подпря ръце на кръста си и твърдо изгледа разгневения си брат. — Цял ден се държиш като откачен. Мисля, че за теб е много по-важно да откриеш тази жена, отколкото да си осигуриш надеждно алиби.

— Ти си луд!

— Не ми казвай, че съм луд. Защото не аз се заяждам с Литъл Алвин два дни поред и то заради една и съща фуста.

Лъки бе готов веднага енергично да възрази, че тя не е фусты, но се въздържа. Протестът му само щеше да потвърди подозренията на Чейс. Изглежда войнствено брат си:

— Защо, но дяволите, не ме оставяш да се справя с всичко това сам? Няма ли да е по-добре така?

— Не, няма. Ти си ми брат. Тайлърови винаги са се поддържали един друг. Щом ти си в беда, значи всички ние сме в беда. И тъй като напоследък ти сякаш нарочно се забъркваш във всевъзможни кашы, аз няма да се отделям от теб, за да избегнем нови неприятности.

И двамата погледнаха в страни, като всеки се опитваше да сподави обхваналия го яд. Лъки пръв се предаде.

— По дяволите, Чейс! Знаеш, за дето съм ти много благодарен, че се намеси. Сега, след като помислих, зная, че не мога да си позволя да насинят и другото ми око.

Чейс се захили и го тупна по широкия гръб.

— Карай след мен към моя апартамент. Мама беше толкова разстроена през целия ден, че Таня предложи да приготви вечеря за всички.

— Може би ще ни гости със знаменитото си задушено? — с надежда попита Лъки.

— Точно така.

— Хъм — въздъхна той и облиза устни. — Кажы ми като брат на брата — и в леглото ли е толкова добра, колкото в кухнята?

— Няма да ти кажа. Ще те оставя да умреш от любопитство! — Побутна Лъки към колата му. — А ако закъснеем и провалим вечерята й, и двамата може да умрем от нежната й ръка.

Лъки караше след колата на Чейс, когато изведнъж се сети, че посещението в кръчмата бе напълно безрезултатно. В този момент знаеше за Доуви толкова, колкото и сутринта, когато се бе събудил й бе видял, че нейната половина от леглото е празна.

---

[1] Декоративен кристал, който се изработва в Уотърфорд, Ирландия. — Б.пр. ↑

— Знаеш ли какво разправя Сюзън Йънг из целия град?

Лъки не прояви никакъв интерес към въпроса на сестра си и само изръмжа иззад сутрешния вестник, който четеше.

— Че вие двамата ще се жените. — Сейдж сложи в устата си една едра, сочна ягода и бавно и изтънчено я задъвка. — Искам да ти кажа, че ако се ожениш за тая противна кучка, аз ще се отрека от това семейство завинаги.

— Обещания, обещания. — Лъки свали вестника и отпи от кафето си. — Заплашваш, че ще се отречеш от семейството ни още от деня, в който Чейс и аз скрихме първия ти сутиен във фризера. Но до този момент нямаме особен късмет в това отношение.

Тя яростно го изгледа и той отново скри глава зад вестника си.

Сейдж намаза със сирене препечената си филийка бял, нискокалоричен хляб.

— Е, така ли е? — попита тя с пълна уста.

— Кое?

— Това, че ще се жениш за Сюзън Йънг.

Лъки остави вестника настрана.

— Хайде, дръж се сериозно. И защо не налееш на по-големия си брат още малко кафе?

— Да си чувал някога нещо за женските права? — сърдито го попита тя.

— Разбира се, че съм чувал.

Той вдигна чашата си, протегна я напред и сърдечно ѝ се усмихна. С театрален жест тя взе кавичката и напълни чашата му.

— Благодаря ти, дечко.

— Няма защо. — Сейдж отново се настани на стола си. — Шегата настрана, Лъки, но ако Сюзън Йънг си е навила на пръста, че ти си бъдещият ѝ жених, на теб не ти остава нищо друго освен да отидеш и да ѝ купиш годежен пръстен. Защото ако не постигне това, което си е наумила, тя би могла да ти причини много главоболия.

— Какво повече би могла да ми направи? Вече съм затънал до шия.

Беше изминала една седмица от скандала с Литъл Алвин. Това бе най-дългата седмица в живота на Лъки. Всички цветове на дъгата се бяха сменили по лицето около окото му и дори в този момент то беше с болнав, жълтеникав цвят.

Заедно със заместниците на шерифа и проверяващите от застрахователната компания, федералните агенти продължаваха да се ровят из отломките, останали след пожара. Поради неблагоприятните отзиви, броят на клиентите на „Тайлър Дрилинг“ бе спаднал драстично. Плащането по заема трябваше да се извърши след по-малко от месец, а и малкото приходи, на които бяха разчитали доскоро, вече ги нямаше, фалитът изглеждаше неизбежен. Никаква светлинка не проблясваше на тъмния хоризонт.

— Единственото добро нещо — оптимистично бе отбелязал Чейс предишната вечер — е, че все още не разполагат с никакви сериозни улики срещу теб. Без преки доказателства, че си бил в склада по време на пожара, те нямаат никакъв шанс. Всичко, на което се опират до този момент, са подозрения и косвени улики.

— Това е добре от юридическа гледна точка — бе казал Лъки. — Но докато застрахователната компания не се убеди, че ние сме жертви, а не подпалвачи, те няма да уважат иска ни за заплащане на щетите. Може да не отида в затвора, но паричните ни затруднения ще останат неразрешени.

Отчаяно се нуждаеха от човек, който да затвърди алибито на Лъки и да свали от него подозренията в умишлен палеж. Отчаяно се нуждаеха от Доуви.

До този момент, обаче, всичките му опити да я намери се бяха оказали напълно безуспешни. Всеки ден се срещаше с постоянните клиенти на кръчмата, разпитваше онези, които бяха присъствали по време на инцидента с Литъл Алвин и Джак Ед, опитваше се да ги накара да си спомнят нещо за неуловимата жена или за колата ѝ. Но единственото нещо, което мъжете си спомняха, бе, че тя била червенокоса красавица. Нищо повече не успя да научи.

Повторното му отиване в мотела и срещата с нощния администратор също не му донесе нищо. Човекът си я спомняше

много добре, но тя се бе регистрирала като Мери Смит, платила бе за една нощ в брой и това бе всичко, което служителят можеше да му каже. Магазинерът в смесения магазин, който му бе продал уискито, бифтека и аспирина, изобщо не го бе виждал заедно с Доуви.

— Но тя не може просто ей така да изчезне вдън земя — бе възкликнал Лъки пред близките си след безплодния разговор с администратора. — Тя живее някъде — разхожда се, диша, гледа си работата, яде, спи и изобщо не може да си представи в каква бъркотия ме е забъркала!

— А може и да не е точно така — бе предположила Таня.

Той бе спрял да кръстосва из стаята и се бе вгледал напрегнато в снаха си.

— Какво искаш да кажеш?

— Може да е прочела за пожара във вестниците и да е разбрала, че тя е твоето алиби. Но щом не се е появила до този момент, вероятно не желае да бъде въввлечена във всичко това.

— Твърде възможно — бе се съгласил Чейс.

На Лъки никак не му се искаше да повярва в това и бързо бе отхвърлил предположението им.

— Съобщението за пожара излезе само в местните вестници, а тя каза на Сам, че не е отгук. Мисля, че е казала истината, като е посочила, че е от Далас. Приличаше на градско момиче.

През следващите няколко дни бе пропътувал много мили с Мустанга си, обиколил бе съседните градчета, прегледал бе списъците на избирателите, търсейки жена с името Мери Смит. Открил бе няколко. Едната беше двадесет и осем годишна, другата беше на средна възраст — сляпа жена, която живееше със старите си родители. Третата се оказа студентка в местния колеж. И този път не бе попаднал на нищо интересно.

Беше обмислил и възможността да прерови Далас и да проучи всяка Мери Смит, но съзнаваше, че това ще му отнеме много време и в края на краищата сигурно щеше да се окаже, че всичко е било напразно. Беше му ясно, че тя съвсем съзнателно е използвала фалшиво име. Но защо? Не би могла да знае, че той ще започне да я издирва, за да потвърди алибито му в някакво криминално разследване.

— Лъки, слушаш ли ме?

— Нетърпеливата настойчивост на Сейдж го върна към настоящето.

— Мм? Какво? Май говореше нещо за Сюзън?

— Казах, че е една злобна кучка.

— Откъде я познаваш толкова добре? Тя е с няколко години по-голяма от теб.

— Да, но славата ѝ се носеше дори когато аз постъпих в колежа.

— Слава?

— Подлостта ѝ беше легендарна.

— Например?

— Беше страшно завистлива и когато на една от съученичките ѝ присъдиха титлата красавица на випуска, тя пусна клюката, че момичето има херпес.

Лъки изведнъж избухна в смях.

— Не е смешно — възкликна Сейдж. — Тази клюка съсипа репутацията на момичето и превърна последните ѝ дни в училището в истински ад. И това не е всичко.

Сейдж се подпря на масата и се наведе към него.

— Сюзън бе определена за първа резерва в училищния отбор по баскетбол. На следващата сутрин, докато момичетата от отбора се събличали за тренировка, една редица шкафчета паднали върху едно от момичетата и счупили ръката ѝ. Сюзън стояла от другата страна на шкафчетата.

— И ти вярваш, че тя ги е блъснала?

— Точно така.

— Сейдж, това е налудничаво и нелепо. Глупави ученически злословия и нищо повече.

Сейдж тръсна глава с непоколебима твърдост.

— Аз не мисля така. Някои от приятелите ми, които живеят в града и членуват със Сюзън в едни и същи клубове, казват, че е истинска усойница. Щом реши, че иска да бъде председател на някой клуб, тя е готова да направи всичко, за да я изберат. — Сейдж присви очи. — А сега е хвърлила око па теб. Навила си е на пръста да стане госпожа Лъки Тайлър.

— Чудя се защо — каза той, искрено озадачен от настойчивостта на Сюзън. Бяха излизали заедно през последните няколко месеца, бяха

се шегували и натискали по ъглите, но той никога не бе споменавал думата женитба.

— Много ясно — отговори Сейдж на риторичния му въпрос. — Никоя друга жена досега не е успяла да те впримчи. Тези, които водят на отчет любовните си авантюри, дават максимална оценка на подвизите си. Ти си местният жребец. Сюзън би била страшно горда, ако успее да те ожени за себе си.

— Местният жребец, а? — той бавно изговаряше думите, удобно излегнат в стола си.

— Стига си се перчил! — Сейдж го изгледа с раздражение. — Един мъж, който има сиви косъмчета по гърдите си, няма с какво толкова да се фука.

— Сиви! — възкликна той. Наведе надолу глава, за да разгледа косъмчетата, което се подаваха под разтворилия се халат. — Тези са руси.

Решимостта на Сюзън да те има на всяка цена и тази глупост за пожара ме безпокоят.

— Тези, по-светлите косъмчета, са руси, Сейдж.

— Ще престанеш ли с тези глупости? Само се шегувах, за Бога.

Загрижеността на сестра му го развълнува, но той просто не можеше да приеме предупрежденията ѝ за Сюзън на сериозно. Беше му повече от ясно, че тази жена е изключително пресметлива. Несъмнено бе много себична и би могла да задмине и най-ревнивите и завистливи чудовища по света. Но и Лъки не беше вчерашен. Сюзън трябваше да измисли нещо наистина изключително умно, за да го надхитри.

Той се пресегна над масата и погали русата, непокорна коса на Сейдж.

— Не се безпокой, сестричке! Мога да напиша цяла книга за женските хитрости и за начините, по които един мъж може да се справи с тях.

— Ти не...

— Млъкна на средата на изречението, когато някой почука на задната врата.

— Сигурно е мама — каза Сейдж и стана от стола, за да отвори. — О, Пат! — В гласа ѝ прозвуча изненада. — Очаквахме мама, която рано сутринта отиде на пазар.

— Добрутро, Сейдж, Лъки. — Пат влезе в кухнята и свали шапката си. — Намира ли ви се малко кафе и за мен?

— Разбира се.

Той благодари на Сейдж за чашата черно кафе, която тя му наля, духна няколко пъти, извади кибритената клечка от устата си, отпи, а след това безмълвно се загледа в чашата си. Кафето му осигуряваше възможност да се забави още малко, преди да съобщи за целта на посещението си.

Лъки предположи, че ако Пат бе дошъл като официално лице, за да му съобщи някаква лоша новина, той щеше да се опита да му я каже колкото се може по-внимателно.

— Защо не ни кажеш какво те води насам, Пат?

Семейният им приятел се наведе на стола си от другата страна на масата. Огледа се с неудобство наоколо и най-накрая погледна Лъки в очите.

— Напоследък да си купувал нещо от магазина на Талбърт?

— Магазина на Талбърт? — озадачено повтори Лъки. — О, почакай малко. Да. Преди една-две седмици купих няколко сигнални фенера.

Пат Буш изпусна шумна въздишка.

— И къде ги държеше?

— В... — Лъки напрегнато се вгледа в шерифа. — В склада, който изгоря.

— Ами, експертите решиха, че пожарът е причинен от сигналните фенери, които са подпалили бензина. Нищо чудно. Това е най-логичното нещо на света.

Сейдж седна на стола до брат си и постави ръка на рамото му. Той прекара пръсти през косата си и обхвана челото си с ръце. Нямаше нужда Пат да им обяснява какво означава това.

— Не биваше да ти казвам това, Лъки — рече Пат. — Тук съм като приятел, не като официално лице. Реших, че просто съм длъжен да те предупредя. Подготвя се следствие срещу теб. Сега като че ли разполагат с достатъчно убедително доказателство, за да те арестуват.

Когато шерифът стана да си върви, Лъки също се изправи.

— Благодаря, Пат. Съзнавам, че се поставяш в много неудобно положение, като ми казваш това.

— Когато баща ти умираше, аз му обещах да се грижа за Лори и за вас. За мен това обещание е много по-важно от клетвата, която положих, когато ми дадоха шерифската значка. — Той се приближи към вратата. — Сейдж кимна, а след това нахлупи шапката си, излезе навън и затвори вратата зад себе си.

— Лъки — сестра му го погледна измъчено. — Какво ще правиш?

— Проклет да съм, ако зная.

Внезапно разярен, той изстреля една нецензурна дума и стовари юмрук върху масата. Всички стъкларии из кухнята потрепераха от удара, макар че той до известна степен бе смекчен от вестника, който лежеше разтворен върху масата.

Като скърцаше със зъби от яд, той се взираше във вестника с невидящ поглед, като от време на време нарушаваше тишината с някоя произнесена през зъби ругатня.

Внезапно цялото му тяло се напрегна. Грабна вестника и го приближи до очите си.

— Да ме вземат дяволите — отчетливо промълви той. Изсмия се лекичко, а след това избухна в гръмогласен смях.

С едно движение захвърли вестника и се изправи, а столът му с трясък падна на пода. После на бегом излезе от кухнята. Сейдж го настигна на стълбището. Той тичаше нагоре, като вземаше по две стъпала наведнъж.

— Лъки, какво, за Бога...

Той достигна горната площадка на стълбището и изчезна. Тя бързо се изкачи след него и със замах отвори вратата на спалнята му. Видя го да навлича чифт дънки с трескава бързина.

— Какво става? Какво правиш? Къде отиваш?

Лъки я избута навън от стаята. Облечен бе само с дънките, а ризата и ботушите си носеше в ръка.

Тя отново се спусна след него.

— Лъки, почакай малко! Каж ми какво става. — Когато тя достигна до предната веранда, той вече се бе настанил в откритата си кола.

— Каж на всички, че ще се върна преди да се мръкне — изкрещя той, като се опита да надвика рева на двигателя. — Мисля, че дотогава ще съм успял да оправя цялата тая бъркотия.

— Ето материалите, които искаше от отдела за биографични справки. — Стажантът тръсна цяла камара документи на бюрото ѝ.

Като сложи в уста последната хапка от сандвича, който представляваше обяда ѝ, тя се намръщи при вида на голямата купчина и промърмори:

— Благодаря.

— Нещо друго?

Тя сдъвка хапката си, преглътна, а после избърса устни с една книжна салфетка.

— Кафе. Прясно, разбира се — извика след младия мъж, който вече излизаше от стаята. Беше студент и караше стажа си във вестника три следобеда седмично. Работеше при тях съвсем отскоро и още не му бе омръзнало. Все още изпитваше страхопочитание пред шефовете и изгаряше от желание да им угоди.

Поради поста си на завеждащ отдел, тя притежаваше малък остъклен кабинет, който обаче не можеше да я предпази от постоянния шум и суматохата, долитащи от редакционната стая на отдела за местни новини. За всеки външен човек какофонията и трескавата възбуда в това помещение биха били просто нетърпими, но тя дори не ги забелязваше.

Точно затова не обърна внимание на промяната в обстановката, която настъпи, когато един млад мъж излезе от асансьора и попита за нея.

Още с появата си той веднага прикова погледите на жените в стаята. Не само защото беше висок, строен, рус, синеок и много красив. Те бяха впечатлени най-вече от решителната му, целеустремена походка, с която прекоси стаята, сякаш тя бе бойно поле, на което само преди ден бе спечелил решителна битка и сега идваше, за да събере трофеите. Дори и най-върлите феминистки в този момент си мечтаеха да се превърнат в част от тези трофеи.

Той привлече и вниманието на мъжете, които до един изпитаха облекчение, задето не им се налага да се занимават с него. Не че ръстът му беше кой знае колко внушителен, макар че раменете му бяха масивни, а гърдният кош — широк. Не, изражението на лицето му внушаваше много повече опасения. Челюстите му бяха решително

стиснати, очите му гледаха твърдо, без да мигат — приличаше на човек, който се вира в мишената през визьора на пушката си.

Той поспря за миг пред вратата на остъклената кутийка и се загледа в жената, която седеше, навела глава над някаква разтворена папка и изглеждаше напълно погълната от работата си. В стаята се възцари абсолютна тишина. Компютрите бездействаха. Телефоните звъняха, но никой не им отговаряше.

Жената в остъкления офис беше единственият човек, който не бе смутен от присъствието му. Тя прекара молива през разпуснатата си тъмночервеникава коса и махна с ръка да го покани вътре.

— Просто го остави на бюрото — разсеяно подхвърли тя. — И без това трябва да изстине.

Той пристъпи напред и застана до ръба на разхвърляното ѝ бюро. Тя усети присъствието му, но изминаха няколко мига преди да разбере, че това не е стажантът, който трябваше да ѝ донесе чаша прясно кафе. Повдигна глава и се взря в него през очилата си.

От удивление изпусна молива. Леко разтвори устни и сподавено въздъхна.

— Свети Боже!

— Е, не съм чак Бог — рече той. — Аз съм само Лъки Тайлър.

8

Тя шумно преглътна, но не каза нито дума.

— И докато все още сме на темата за имената — продължи Лъки, — да те попитам как е твоето. Доуви? Или Мери Смит? Или може би Девън Хейнс? — Хвърли на бюрото ѝ един вестник, разтворен на страницата с нейната колонка.

Тя сведе очи към вестника, а след това отново погледна към него.

— Обикновено не отпечатват снимката ми под името и заглавието на материала. Ако знаех, че са имали намерение да публикуват и снимка с последната ми статия, щях да ги помоля да не го правят. — Гласът ѝ бе дрезгав и неравен.

— Радвам се, че са го направили. Търся те от момента, в който разбрах, че си ми свила номер. При това втори по ред.

Тя бавно се възстановяваше от първоначалния шок, предизвикан от появата му. Спокойствието и самообладанието ѝ постепенно се възвръщаха. Отново възприе високомерното държание, което накара Лъки да настръхне от яд. Той разпозна същото изражение, което бе изписано на лицето ѝ оная вечер в кръчмата, когато го бе наругала заради скандала с Литъл Алвин.

— Ако исках да научиш името ми, сама щях да ти го кажа. — Тя изпъна рамене и рязко отметна разпилялата се по тях коса. — Очевидно съм предпочела да остана анонимна, господин Тайлър, и ако нямате нищо против...

— По дяволите — прекъсна я той. — Ако искаш да разговаряме тук, с цялата тая публика наоколо, то аз нямам нищо против. — Той обърна глава и посочи редакционната стая зад себе си. — А може би предпочиташ да поговорим насаме? За мен няма значение... Доуви.

Той рязко произнесе последната дума, съвсем преднамерено сякаш, за да я накара да почувства обхваналия го гняв и за да ѝ даде да разбере, че не изпитва никакви скрупули или угризения и е готов да обсъжда и пред публика случилото се в мотелската стая. Тя очевидно разбра намеренията му. Лицето ѝ пребледня.

— Предполагам, че бих могла да ти отделя няколко минути.

— Умно момиче.

В момента, в който тя излезе иззад бюрото си, той я хвана за ръката и внимателно я преведе през редакционната стая, в която зяпачите дори и не се опитваха да скрият любопитството си зад тактична разсеяност или изкусна незаинтересованост. Веднага щом вратата се затвори след тях, залата забръмча от предположения и догадки, изказани на глас.

— Ето асансьорите — тя несигурно ги посочи с ръка, когато видя, че той няма намерение да спре.

Побутна я към тежката врата на противопожарното стълбище, хвана бравата и рязко я отвори.

— И това ще свърши работа. — Пропусна я пред себе си и веднага я последва.

Тя се обърна и го погледна в упор.

— Не зная нито какво правиш тук, нито пък какво се опитваш да спечелиш като...

— Ще разбереш като му дойде времето. Всичко по реда си.

Той промуши пръсти през косата ѝ и здраво я хвана за главата. Дръпна я назад и без да обръща внимание на изненадата ѝ, страстно впи устни в нейните.

Без да отделя устните си, той властно и настойчиво запристъпва напред, докато най-накрая гърбът ѝ опря в стената. Безсилна да се възмути, тя подиря ръце на гърдите му и с все сила се опита да го избута назад.

— Престани! — успя да изрече, когато той се отдръпна, за да си поеме въздух.

Лъки, обаче, натрупал в себе си събираната цяла седмица ярост, изгарян от опустошаващата го вече седем дни страст, остана напълно неподвижен и изглеждаше така, сякаш дори и танк не би могъл да го помести от мястото му.

— Още не съм свършил.

Устните им отново се съединиха и той започна да прилага познанията, които бе получил навремето от свещеническата щерка и които бе успял да доразвие до съвършенство през изминалите години. Върховете на пръстите му леко притискаха главата ѝ, а палците му се

срещнаха под брадичката ѝ, за да погаят най-нежната кожа, която някога бе докосвал. Като се изключат, разбира се, бедрата ѝ.

Тя нямаше никакъв шанс срещу него.

Протестите ѝ ставаха все по-слаби, докато накрая вече не звучаха като неясни заплахи, а по-скоро напомняха стонове, породени от страст и желание. Тя престана да се съпротивлява на настойчивия му език, който жадно се плъзгаше в устата ѝ отново и отново.

Почувствал я пак в ръцете си след повече от седмица, усетил отново сладостта и аромата ѝ, Лъки не успя да сдържи обхваналата го с нова сила незадоволена страст. Притисна тялото си към нейното, езикът му бясно проникна дълбоко в устата ѝ, бедрата му потърсиха нейните, цялото му тяло я искаше, искаше, искаше...

Изведнъж той сякаш дойде на себе си, изправи глава и ѝ се усмихна. Нежно погали с език ъгълчетата на устните ѝ, сякаш за да задържи вкуса от целувките ѝ и нежно прошепна:

— Ти си, наистина си ти! Бих те познал навсякъде.

— Какво правиш!

— Опитвам се да открия най-лесния начин, за да проникна под блузата ти — намръщи се, като видя копчетата на гърба. — По-късно.

Тя повдигна ръка към устните си и несигурно ги докосна.

— Не трябваше да ме целуваш по този начин, господин Тайлър.

— Майка ми ми казва, че постоянно правя неща, които не би трябвало да върша. Съвестта ми обикновено не говори на много висок глас. Понякога дори не го чувам. — Той ѝ се усмихна чаровно и закачливо и отново сведе глава за целувка.

Девън го отблъсна.

— Моля те, недей...

— Защо?

— Защото не искам да го правиш.

— Лъжкия!

— Как се осмеляваш...

— Искаш ме точно толкова, колкото и аз теб.

В очите ѝ проблеснаха мълнии — от онези бели, ослепителни мълнии, след които обаче никога не вали. Тя го заобиколи и се насочи към вратата, която водеше обратно към коридора. Преди да успее да я отвори, той се пресегна през рамото ѝ и подпря вратата с ръка.

Лицето ѝ замръзна в недружелюбна, войнствена гримаса.

— Не зная какво се надяваш да спечелиш, като ме намери, господин Тайлър, но искам да ти кажа, че ще бъдеш горчиво разочарован. Случилото се миналата седмица беше неволна грешка.

— Ще трябва да бъдеш малко по-конкретна. За какво говориш? За боя в кръчмата, или за нощта, която прекарахме заедно.

— Нощта... която прекарахме заедно — повтори тя като едва не се задави, докато произнасяше думите. — Искам да забравя, че това изобщо се е случило.

— Съжالياвам. Няма начин, Доуви.

— Престани да ме наричаш Доуви! Сега, когато знаеш, че това не е истинското ми име, то звучи страшно нелепо.

— Точно така. Не мога да си обясня как ти повярвах, че жена като теб може да има толкова причудливо име.

— Ако продължиш да ми досаждаш, ще се наложи да извикам...

— Охраната? Страхотно, извикай ги. Сигурен съм, че разговорът ни страшно ще им хареса.

Хитростта му успя. Той я наблюдаваше, докато тя очевидно обмисляше различните възможности и ги отхвърляше една по една. Най-накрая скръсти ръце, погледна нагоре към него и остро запита:

— Е, добре. Какво искаш?

— Ако все още не си разбрала, притисни ме силно към себе си.

Очите ѝ се спуснаха надолу по тялото му и бързо се върнаха нагоре, за да срещнат неговите.

— Като оставим настрана очевидното — гласът ѝ бе груб и неприветлив, — какво наистина искаш?

— Да поговорим. Но не тук. Можем ли да отидем някъде?

— Има едно кафене отсреща.

— Чудесно. Не съм обядвал. Да вървим.

— Какво искаш? — попита я Лъки през масата, облицована с тюркоазенозелени на цвят плочки.

— Нищо.

Той се обърна към сервитьорката:

— Един чийзбургер. Да не е препечен. — Погледна към Девън, спря очи на устните ѝ и додаде: — Без лук. Освен това френски хлебчета и шоколадов шейк. — Отново погледна Девън и учтиво попита:

— Сигурна ли си, че не искаш нищо?

— Сигурна съм.

Той върна менюто на сервитьорката.

— Донесете ни и две кафета.

— Никога не приемаш отрицателен отговор, нали? — попита Девън, след като сервитьорката си тръгна.

— Особено когато идва от жена — призна си той.

— И аз така си помислих.

— И защо?

— Защото спадаш към типа арогантни и надменни мъжкар.

За нейно огромно неудоволствие и раздразнение той се усмихна.

— Това съм аз. Примитивният и първичен мъжкар Тайлър.

Лъки я наблюдаваше и се забавляваше както никога през живота си. Облечена бе в мека, свободно падаща блуза, която се закопчаваше на гърба. Кройката беше стилна и строга, а дългите ръкави завършваха с маншети на китките. Под тънката тъкан с цвят на слонова кост прозираше скъпото ѝ бельо. Заедно с блузата носеше съвсем обикновена права черна пола. И макар че беше изключително практично и строго, облеклото ѝ беше дяволски сексапилно и примамаващо.

— Предполагам, че за теб не е кой знае какво преживяване да прекараш нощта в някоя мотелска стая с напълно непозната жена — отбеляза тя.

— Случвало ми се е и преди.

— Не и на мен, обаче.

Сервитьорката пристигна с кафетата им. Лъки наблюдаваше Девън, която разсеяно вдигна чашката към устните си и отпи. Изведнъж се сети, че не си бе поръчвала кафе и демонстративно го остави на масата. Кафето се разплиска и се разля в чинийката.

— Сега, когато вече сме сами, ще ми кажеш ли за какво искаш да разговаряме?

— Какво правеше в кръчмата? — попита той.

— Оная дупка, в която случайно се срещнахме?

— Точно така.

— Прочете ли материала ми в сутрешния вестник?

Той наклони главата си на една страна. Не разбираше каква бе връзката между нейната статия и неговия въпрос.

— Не. Не стигнах по-далеч от снимката ти.

— Ако го беше прочел, щеше да разбереш, че в бара се занимавах с журналистическо проучване.

Той подпря глава на ръката си и се вгледа в нея като мълчаливо се молеше тя да го разбере и да му помогне.

Тя дълбоко пое дъх.

— Статията ми тази седмица бе посветена на жените и на правата, които все още им се отказват, въпреки огромните успехи, които бяха постигнати в това отношение през изминалите две десетилетия.

— Значи влезе в едно заведение и си поръча питие. И кое точно твое право беше нарушено?

— Правото да ме оставят на мира.

Той изсумтя уклончиво.

Тя продължи:

— Някоя жена все още не може да влезе в някой бар сама, без всеки един от присъстващите там мъже да си помисли, че тя е влязла, за да забърше някой от тях, или за да си изпроси едно питие. Основната ми цел в тази статия бе да покажа, че все още има бастиони в нашето общество, в които жените не могат дори да проникнат, камо ли да влязат там на равноправна основа. Случилото се в бара само потвърди мнението ми. Не направих абсолютно нищо, с което да насърча онези двама грубияни. Седях си тихичко в сепарето, пиех си бирата, а те се приближиха и започнаха да ме подкачат. Не беше... — Тя замълча и яростно го погледна. — Защо се смееш?

— Мислех си, че ако ти липсваха няколко зъба, ако имаше акне и дебели глезени, вероятно щяха да те оставят да си изпиеш бирата на спокойствие.

Девън подхвана спора отново щом сервитьорката остави чиниите на масата и се отдалечи.

— С други думи, само не особено привлекателните жени са застраховани срещу набезите на мъжете.

— Ти май се ядоса — невинно пророни той. — Искях думите ми да прозвучат като комплимент.

— Как могат да се преценяват качествата на някоя жена — или на някой мъж — като се съди само по външния им вид!

Девън отмахна от раменете си няколко кичура от гъстата си, блестяща коса. Ако тя държеше той да я цени само заради ума ѝ, помисли си Лъки, ще трябва да престане с тези женски хитрости, да спре да размахва насам-натам разкошната си тъмночервена коса и да потисне съблазънта, която се излъчваше от цялото ѝ същество.

— Извинявай, Девън, но не ми е в стила да виждам в теб само красивата, вълнуваща жена.

— Кой стил? Па дънките ти? Или на поведението? — Той небрежно поръси сол и пипер върху чийзбургера си, а след това постави горното хлебче на мястото му. През цялото това време нито за миг не свали очи от лицето ѝ.

— И двата. И, моля те, не ме питай чии аргументи са по-убедителни. — Той отхапа от бургера си и изпита наслада не само от вкуса му, но и от очевидното ѝ смущение.

— Кажи ми тогава — тя отчаяно се опитваше да възвърне самообладанието си, — щеше ли да се спуснеш да ме спасяваш, ако ми липсваха зъби и т.н.?

Той се пресегна за кетчупа.

— Да, по дяволите! Щях да го направя. Но — той повдигна пръст към тавана, за да подчертае, че смята да приведе най-убедителния си аргумент в този спор — вероятно нямаше да те последвам след това. И нямаше да се просна в леглото ти. — Той сниши гласа си и се наведе през масата, като почти опря нос в нейния. — Нямаше да си мечтая да продължиш да охлаждаш раната ми, нито щях да се събудя по-късно, разкъсан от желание.

Тя остана за миг неподвижна, прекалено стъписана, за да направи каквото и да било. След това грабна чантата си и се опита да се измъкне от сепарето. Лъки вдигна обувия си в ботуш крак и го подпря на отсрещната пейка, като препречи пътя ѝ.

— Ей, ти ме попита, забрави ли? Аз само ти отговорих, Девън. Съвсем честно и искрено.

— Спести ми искрените си излияния от тук нататък. Искам да си ходя. Веднага.

— О-о. Трябва да поговорим за още куп неща. — Без да бърза, той отново отхапа от чийзбургера и натопи едно френско хлебче в кетчупа, който бе изсипал в чинийката си. — Защо се ядоса толкова, когато се намесих?

— Защото исках да се справя сама. Исках да разбера дали и как бих могла да се измъкна от подобна ситуация. Ти ме лиши от възможността да проверя как мога сама да се спася от тия навлеци.

— Лиших те от възможността да се запознаеш по-отблизо с Литъл Алвин и Джак Ед.

— Възможно е — призна си тя с огорчение. — Бяха по-неприятни, отколкото очаквах. Предполагах, че ще ме посрещнат с няколко нагли подсвирквания, може би и някой и друг нецензурен израз. Изобщо не очаквах, че ще се стигне до бой. Освен това, искам да ти кажа предварително — продължи тя, — че и ти си споменат в статията ми. Не по име, разбира се. Описвам те като мъж със синдрома на Белия Рицар.

— Какво означава това?

— Че си тръгнал на собствен кръстоносен поход за спасяване на попадналите в беда девизи.

— Ей, това ми харесва. — Той отпи от шейка си. — Защо използва фалшиво име, когато се регистрира в мотела?

Забележката ѝ за синдрома на Белия Рицар според нея очевидно не беше комплимент. Тя започна да масажира слепоочията си с пръсти.

— Не зная. Каприз. Хората понякога разпознават името ми и започват да спорят с мен за една или друга от статиите ми. А онази вечер изобщо не бях настроена за разговори.

Той изпи шейка си и бутна чашата и празната чинийка настрана. Сервитьорката мина покрай тях с каничка прясно кафе и отново напълни чашите им, преди да отнесе приборите му.

— И реши, че няма никакво значение какво точно име ще използваш — тихо каза Лъки.

Тя повдигна глава.

— Да. Мислех си, че това няма никакво значение. Изобщо не очаквах, че ще те видя отново.

— Това е, защото не ме познаваш добре.

Това просто изявление извика неспокойна и напрегната гримаса върху лицето ѝ.

— Какво искаш? Защо си дошъл да ме търсиш?

— Знаеш какво искам, Девън.

Погледът му бавно обходи лицето ѝ, после се спусна към гърлото ѝ и надолу към гърдите. Когато очите му отново се срещнаха с

нейните, той каза:

— Искам още една нощ в леглото с теб. Този път и двамата ще бъдем голи. Ще те гледам с ясен и бистър поглед. И няма да изгубя нито миг в сън.

— Това е невъзможно. — Гласът ѝ бе толкова дрезгав, че той едва чу думите ѝ. — Казвам ти го направо, за да си знаеш и да не губиш напразно нито твоето, нито моето време. Невъзможно е. Само за това ли си дошъл?

— Не.

— Какво тогава? Искаш пари, за да си мълчиш? Да не си решил да ме изнудваш сега, когато знаеш вече коя съм?

Той скръцна със зъби, опитвайки се да подтисне гнева си.

— Никога повече не казвай нещо подобно пред мен, Девън. Моето име означава нещо в собствения ми град. Семейство Тайлър никога не биха изпаднали чак дотам, че да прибегнат до изнудване.

— Съжалявам, че обидих теб и името на семейството ти. — Думите ѝ прозвучаха искрено. Заприлича му на човек, който би нанесъл подобен непочтен удар само в момент на изключително напрежение и безпокойство. Лъки повярва в думите и почтеността ѝ. Вълнението, предизвикано от неочакваната му поява, отново започна да я обхваща.

— Само ми кажи какво искаш, за да мога да се върна на работа. А и ти трябва да си ходиш.

— Ти не беше просто поредната мадама в графика ми, Девън.

— Трябва ли да се почувствам поласкана?

— Бих искал.

Тя поклати глава.

— Не мога да се съглася с това. Тази среднощна авантюра ме кара да се чувствам евтина и унижена.

— Случилото се бе нещо повече от една среднощна авантюра. Прекараната с теб нощ има изключително значение за бъдещето ми.

— О, моля ти се — изръмжа тя. — Не ме обиждай като подценяваш интелигентността ми е подобни наивни забележки.

— Ти си моето алиби.

9

— Алиби? Като в някакво престъпление?

— Точно като в престъпление.

Девън поклати глава.

— Не те разбирам.

Лъки ѝ разказа за пожара.

— Няколко големи и скъпи машини бяха унищожени. Щетите се оценяват в седемцифрено число. В този момент „Тайлър Дрилинг“ е почти разорен от загубите.

Както винаги когато заговореше за това, той изпадна в мрачно настроение.

— Всичко с толкова налудничаво. Ако със случая се занимаваха само местните власти, ние, моето семейство и аз, никога нямаше да попаднем измежду заподозрените. Но с тези федерални агенти... Виж, очевидно има много фирми, които, изпаднали във финансово затруднение, предприемат най-отчаяни мерки. Сигурен съм, че този вид измами са широко разпространени. И затова застрахователните компании са постоянно нащрек. Техните подозрения в този случай обаче, са напълно неоснователни и ние ще им докажем, че грешат. Брат ми може да докаже къде е бил онази нощ. Аз не мога. Не и без твоя помощ.

Тя го гледаше напрегнато в продължение на няколко секунди, а след това бавно извърна глава и се загледа през прозореца към колите, които с мъка си пробиваха път по оживения булевард.

— Значи искаш да свидетелствам в твоя полза. Не би могъл да си предизвикал пожара в склада ви в Милтън Пойнт, защото прекара цялата нощ в леглото с мен.

— Точно така.

Тя откъсна очи от улицата и го погледна.

— Не мога да го направя.

Преди той да успее да реагира, тя се измъкна от сепарето и се насочи към вратата на заведението.

— Ей, какво по... — той се изправи, бръкна в джоба на дънките си и хвърли една десетдоларова банкнота върху масата. — Благодаря! — извика на сервитьорката и се хвърли към вратата, опитвайки се да догони Девън Хейнс.

Настигна я на пресечката. Тя тъкмо прекосяваше улицата на непозволено за пресичане място.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това не мога да го направя? — Хвана я здраво над лакътя и я принуди да спре на средата на улицата. Около тях засвириха клаксони. Един натоварен с бира камион рязко сви, за да не ги удари.

Лъки я избута до бордюра. Веднага щом стъпиха па тротоара, той я измъкна встрани от тълпата пешеходци и повтори въпроса си.

— Този път наистина не мога да приема отрицателен отговор, Девън.

— Ще ти се наложи. Не ми е възможно да свидетелствам за местонахождението ти през онази нощ.

— Как да не можеш, по дяволите! — процеди той през зъби. Дръпна я към себе си, наведе глава и почти допря лице до нейното. — Знаеш, че лежах до теб през цялата нощ. Заспах преди теб. Когато се събудих на следващата сутрин, ти вече си беше тръгнала. А ако си забравила какво точно се случи в промеждутъка, аз с удоволствие ще освежа паметта ти.

Тя нервно облиза устните си.

— Няма нужда да ми напомняш, благодаря ти.

— Поне не отричаш случилото се.

— Не, но много ми се иска да не се бе случвало. Никак не се гордея с постъпката си и нямам никакво намерение да я разтръбявам по целия свят. — Тя изви ръката си и се освободи от него. — Съжалявам, че имаш неприятности. Наистина съжалявам. Но този пожар няма нищо общо с мен.

— Може и да е така, но ти си единственият човек, който е в състояние да ме спаси от затвора.

— О, съмнявам се в това. Мъж като теб винаги успява да се измъкне сух от водата. Сигурна съм, че ще намериш някакво разрешение още преди официално да са ти предявили обвинението. — Тя започна да се отдръпва от него. — Но във всеки случай аз няма да мога да ти помогна.

Тя се обърна и влезе в сградата на редакцията през въртящите се бронзови врати. Лъки се спусна след нея. Когато се промуши и връхлетя във фойето, тя тъкмо влизаше в асансьора. Той се втурна нагам.

Двама униформени пазачи го догониха, хванаха двете му ръце и ги извиха на гърба му.

— Ей, приятелче, ти ли досаждаш на госпожица Хейнс? — Тя очевидно ги бе помолила да го посрещнат.

— Това няма да ти помогне, Девън — изкрещя Лъки и с ярост изгледа затварящите се врати на асансьора. Тя натисна бутона за нейния етаж като упорито избягваше да го погледне в очите.

Той се опита да се освободи от охраната.

— Пуснете ме. Тръгвам си, тръгвам си. — Без да му обръщат внимание, те го избутаха през стъклените врати.

— Ако се върнеш пак, ще извикаме полицията — изкрещя след него единият от тях.

Лъки високо изпсува в отговор и разгневен се изправи пред сградата. Пешеходците бързаха да го заобиколят.

— И сега какво? — промълви той. — Какво, по дяволите, искаше да каже с това не мога?

Като използва устройството за дистанционно управление, Девън затвори вратата на гаража, а след това бързо влезе в жилището си през вратата на кухнята, свързана с гаража. С бърза крачка прекоси тъмните, потънали в тишина стаи, шмугна се във всекидневната, надникна през транспарантите и със задоволство установи, че Лъки Тайлър не я бе проследил до дома ѝ. Нямахше да се изненада, ако той опиташе нещо подобно. Беше изминала целия път дотук като с едното си око следеше пътя пред себе си, а другото бе приковала в огледалото за обратно виждане.

Неочакваната му поява пред бюрото ѝ този следобед я бе разстроила много повече, отколкото бе готова да си признае. Беше човек, който умее добре да прикрива истинските си чувства, но се боеше, че този път не бе успяла да скрие предизвиканите от посещението му изненада и вълнение. Няколко от подчинените ѝ бяха забелязали обхваналите я безпокойство и смут и я посрещнаха с двусмислени въпроси и забележки при завръщането ѝ в офиса.

— Кой е тоя сладур?

— Никой.

— Никой?

— Просто един мъж, когото познавам.

— Някой от тъмното ти минало, а Девън?

Може и така да се нарече, помисли си тя. Само че миналото бе твърде скорошно — ставаше дума едва за миналата седмица. Но никой от колегите ѝ не би могъл дори да допусне в какво се бе забъркала.

Най-накрая, убедена, че се е измъкнала и е в безопасност, тя се върна в задната част на къщата, където беше спалнята ѝ. Захвърли полата и блузата си и с копнеж се загледа през остъклените врати към плувния басейн. Малко плуване ще я поохлади. От момента, в който бе вдигнала поглед от книгата върху бюрото си, очаквайки да види вежливото лице на стажанта и вместо това бе срещнала жарките, яркосини очи па Лъки Тайлър, Девън се намираше в състояние на трескава възбуда и смут. Няколко изнурителни обиколки на басейна щяха да поотпуснат нервите ѝ. Беше напрегната и уплашена като малко животинче и не преставаше да се пита кога той отново щеше да нахълта в живота ѝ.

А той щеше да го направи. Беше сигурна в това.

Сложи си долнището на един силно изрязан бански, взе една хавлия от пластмасовата етажерка в банята, отвори вратата към задната веранда и излезе в уединения заден двор, зает почти изцяло от басейна.

Нямаше морава за поддържане. Грижеше се единствено за храсталаците, които растяха около оградата от кедрови дървета — достатъчно високи и гъсти, за да ѝ позволят удоволствието да се къпе полугола в басейна. Па верандата имаше декоративна решетка и безброй цветя в саксии. Тъй като прекарваше дните си затворена, плуването в басейна беше отлично средство за отмора и физическо натоварване — всъщност единственото, на което се отдаваше с удоволствие.

Хвърли хавлията върху един шезлонг и се гмурна в най-дълбоката част на басейна. Хладната вода се затвори над главата ѝ. Тя бавно се плъзна по дъното и без да бърза преплува цялата дължина. Показа само главата си на другия край, пое дълбоко въздух и отново се гмурна под водата.

Когато преплува няколко дължини, усети, че дробовете ѝ, сърцето ѝ, а и цялото ѝ тяло бяха освежени и приятно уморени от усилията. Като отхвърли назад мократа си коса, тя започна да се изкачва по стълбата в плиткия край на басейна. Прекоси верандата с наведена глава.

Забеляза го, когато едва не се спъна в ботушите му. Рязко вдигна глава.

Лъки се бе излегнал в един стол до шезлонга ѝ. Беше скръстил ръце над катарамата на колана си, а дългите му крака, кръстосани в глезените, бяха изпружени далеч пред него. Хавлията ѝ висеше праметната върху единия му крак. Светлокафявите гъсти вежди бяха сключени над сините му очи, приковани върху голите ѝ гърди.

Той се изправи и вдигна поглед.

— Хавлия? — протегна кърпата към нея.

Тя я грабна и я обви около голото си тяло.

— Какво правиш тук? Как влезе? — Съвсем ясно си спомняше, че бе проверила и заключила всички врати.

— Изкатерих се през оградата. Колко високо е това дяволско нещо? Приземих се доста тежко. Мисля, че си изкълчих коляното. Стара футболна травма.

Безгрижният му и нехаен тон я вбеси. Държеше се така, сякаш всеки ден на смрачаване прескачаше двуметровата ѝ ограда.

— Проследил си ме до дома — обвини го тя.

— Как иначе бих могъл да разбера къде живееш? След като насъска охраната срещу мен, никой във вестника не би се съгласил да ми даде адреса ти. Освен това не си включена в телефонния указател. Проверих. Виж, Девън, първия път претърсих указателя за някоя си Мери Смит. Имаше няколко дузини с това име. Помислих си, че трябва да опитам на Девън Хейнс. Както и предполагах, и на това име не си регистрирана. — Отново я погледна. — Басейнът с топла вода ли е?

В тъмновиолетовия здрач очите му светеха като две малки, сипи фенерчета, които силно я притесняваха. Всъщност, тя сякаш бе престанала да разсъждава разумно от мига, в който бе изникнал в офиса ѝ. Ужасяваше се при мисълта за последиците, които следващото му появяване би могло да окаже върху живота ѝ за в бъдеще. Каква глупачка е била да се зальгва с надеждата, че би могла да се измъкне

невредима от необмислената авантюра, която заплашваше да разруши целия ѝ живот.

Изведнъж осъзна, че той очаква отговор на въпроса, който тя дори не бе чула.

— Моля?

— Басейнът. С топла вода ли е?

— Защо?

— Защото си настръхнала толкова силно, сякаш цялата си нахапана от комари, а устните ти започват да посиняват от студ.

Тя загърна хавлията по-плътено около себе си.

— Въздухът е хладен.

— В такъв случай май е по-добре да влезем вътре.

— Аз ще вляза вътре. А ти си тръгваш.

— Искам едно питие, а като те гледам, имам чувството, че няколко глътки и на теб няма да ти се отразят никак зле.

Лъки небрежно отвори вратата към къщата.

— Моля — изрече той и галантно отстъпи встрани.

Тъй като беше измръзнала до кости, а и искаше да си облече нещо колкото е възможно по-бързо, тя веднага се плъзна край него и влезе в спалнята си.

— Къде е кухнята?

— Помолих те да си вървиш, господин Тайлър.

— Не искаш ли питие? — Той се отпусна върху тапицирания фотьойл в ъгъла и праметна крак върху крак. — Добре. Ще се откажем от питиетата и веднага ще пристъпим към разговора, за който съм дошъл.

Беше ѝ трудно да запази самообладание и да продължи с настойчивите си опити да го принуди да си върви, когато зъбите ѝ тракат от студ, а от мократа ѝ коса се стичат малки ручейчета по раменете и гърдите ѝ. Очите му постоянно се спираха върху гърдите ѝ. Девън усещаше втвърдените си зърна и знаеше, че те ясно изпъкват йод дебелия хавлиен плат.

— Къщата е малка — в гласа ѝ се долавяше презрение. — Сигурна съм, че и сам можеш да намериш кухнята.

Той се усмихна и стана от фотьойла. Застана само на няколко сантиметра от нея, постави ръка върху рамото ѝ и с палеца си изтри няколко капки вода от шията ѝ.

— Харесвам те мокра — гласът му беше нисък и дрезгав.

За да му демонстрира безразличието си към него, тя го избута навън и затръшна вратата зад него. Той никога нямаше да разбере, че коленете ѝ бяха напълно омекнали от докосването му. Захвърли хавлията, събу банския и енергично се изсуши. Облече се в кадифен пенъоар от две части — той беше практичен и топъл, а освен това покриваше цялото ѝ тяло, от шията до глезените. Не искаше да губи излишно време, и без да си изсуши косата, завърза една кърпа като тюрбан около главата си.

Лампите във всекидневната светеха и Лъки разглеждаше фонотеката ѝ от компактдискове. Чу я да влиза и веднага обърна глава.

Погледите им се срещнаха. Секундите бавно се изнизваха една след друга, а те продължаваха да стоят и да се взират един в друг като хипнотизирани.

Девън си припомни най-различни неща за него, дреболии и незначителни подробности, които знаеха само най-близките му, а в същото време той си оставаше за нея един съвършено непознат човек. Внезапно шокирана и изненадана от самата себе си, тя с отчаяние осъзна, че копнее за още информация. Искеше да узнае всичко за живота на Лъки Тайлър.

Единственото, което знаеше за него бе, че принадлежи към типа романтични кавалери, почти изчезнали вече в съвременна Америка, че има невероятно чувство за хумор и изключителни сини очи, и че всяко неговото докосване предизвиква буря в душата ѝ. Не можеше да изхвърли от съзнанието си спомена за случилото се между тях през оная нощ... макар че просто нямаше друг избор — длъжна бе да се опита да забрави всичко.

По изражението, изписано върху лицето му, разбра, че и той не може да забрави.

Най-накрая той се обади:

— Успях да намеря само бира. — Бе взел една за себе си и пиеше от бутилката, но върху мраморния блок, който тя използваше за масичка, бе поставил една бутилка и чаша за нея. Тя му благодари за питието, но не направи никакъв опит да се приближи.

— Не я ли искаш?

— Това, което искам, господин Тайлър, е да разбера кое ти дава основание да смяташ, че можеш така безцеремонно да нарушаваш

уединението ми? — Мислено се поздрави за високомерния и надменен тон, с който се обърна към него.

— Така ли съм постъпил?

— А как иначе да го нарека? Притесняваш ме в офиса ми, проникваш без разрешение в дома ми.

— Защо тогава не извика полицията?

Едно много самонадеяно копеле, реши тя. Той чудесно знаеше защо не се е обадила в полицията. Изпълнената му с разбиране усмивка я вбесяваше. Забравила намерението си да се държи хладнокръвно и надменно, тя извиси глас:

— Защо ме проследи до дома?

— Защото още не съм свършил с теб.

— Е, това е дяволски лошо за теб, господин Тайлър, защото аз свърших с теб в мига...

— В който стана от леглото ми?

Тя замълча.

Той побърза да се възползва от объркването ѝ.

— Заради чукането ли остана при мен цялата нощ? Толкова отчаяно ли се нуждаеше от мъж? С всекики ли би легнала?

— Не, не, не и не!

Той продължи, сякаш тя през цялото време му бе отговаряла с *да*.

— И когато си получи твоето, реши, че вече нямаш нужда от мен и че няма нищо лошо в това да се измъкнеш незабелязано от леглото.

— Грещиш — каза тя като поклати упорито глава. — Но не смятам да се унижавам с опити да те убедя, че не си прав.

Той остави бирата си върху един рафт на библиотеката и само с две крачки се приближи до нея. Обхвана раменете ѝ с ръце, леко я повдигна нагоре и я придърпа към себе си.

— Какво друго очакваш да си помисля? Защо се измъкна така от онази мотелска стая?

— Защото бях отвратена.

Той остана зашеметен от отговора ѝ. Никоя друга жена не му бе казвала нещо подобно.

— Отвратена? От мен?

— От себе си — остро му отговори тя. — От цялата нелепа ситуация. Не исках отново да преживея всичко. Ако имаш навика да

спиш с жени, които не познаваш, сигурно можеш да разбереш как съм се почувствала на сутринта.

Той помисли за миг, прехапа устни, бавно осъзна думите ѝ и кимна, очевидно съгласен с нея. След това се сети нещо друго и попита:

— А защо избяга по този начин днес след обяд?

— Защото нямаше за какво повече да разговаряме.

— Грещиш.

— Не греша.

— Ще ме поканиш ли да прекарам нощта тук?

— Не! — кресна тя вбесена от разговора.

— В такъв случай има за какво да си говорим.

— Мисля, че точно това те безпокои най-много — разпалено каза тя. — Сигурен си, че всяка жена, която срещнеш, умира от желание да си легне с теб. Е, ето едно изключение, господин Тайлър. Преследваш ме само защото аз те изоставих, а не обратното. Твоето е било наранено.

— Може би — неохотно си призна той. — Отчасти.

— Излекувай наранената си гордост някъде другаде, с някоя друга. Аз не искам да те виждам повече. Не ти ли го казах достатъчно ясно и категорично?

— О, да. Беше наистина много категорична. Но все още не си ме убедила, Девън. Все още не си убедила дори самата себе си.

Той я дръпна към себе си с такава сила, че кърпата се изхлузи от главата ѝ и мократа ѝ коса се разсипа върху раменете. Влажните му устни настойчиво се впиха в нейните.

Без да протестира срещу агресивната му настоятелност, тя отвърна на целувката, опиянена от силното желание, което изпитваше към нея. Вместо да се отдръпне назад, както повеляваше разумът ѝ, тя се отдаде на насладата, остави се на чувственото удоволствие, в което я потапяха целувките му.

Ръцете му се плъзнаха под горницето на пеньоара ѝ, погалиха гърба ѝ и силно я притиснаха към тялото му. Тя се опияняваше от ласките му, копнееше да го прегърне, да го усети до себе си. Той беше здрав и силен. Тялото му бе мускулесто и мъжествено красиво. Девън с наслада усещаше наболата му брада, която драскаше лицето ѝ,

вкусваше сладкия дъх на устата му, долавяше аромата на кожата му и се раздираше от желание да го има целия.

Когато той повдигна блузата ѝ нагоре, тя усети студената метална тока на колана му, която се вряза в тялото ѝ. После плъзна ръце към гърдите ѝ — галеше ги, дразнеше ги, бавно прокарваше палци по зърната ѝ.

— Девън — пресипнало промърмори той когато усети как те се втвърдяват под копринения сутиен. — Защо правиш всичко толкова мъчително?

Тя рязко се отдръпна от него, отстъпи назад с такава сила, сякаш той я плашеше и ужасяваше. За нейна изненада той се усмихваше.

— Не исках да кажа нищо лошо или вулгарно. Като казах мъчително имах предвид трудно.

— Зная какво имаше предвид — задъхано изрече тя, неспособна да си поеме дъх. — Не само, че е трудно. Това, което правим, е невъзможно. Казах ти го и преди. А сега, моля те, иди си и не ме безпокой повече.

— Вече си достатъчно обезпокоена.

Тя проследи погледа му и погледна набъбналите си гърди, така добре очертани от тънката материя на дрехата ѝ. Не можеше да излъже нито себе си, нито него, ако се опиташе да отрече, че го желае. Почти ридаейки, тя каза:

— Моля те, върви си...

— Девън, опитай се да забравиш къде и как се срещнахме. Мисли само за чувството, което изпитахме, когато се събудихме заедно и се обърнахме един към друг.

Тя запуши уши с ръцете си.

— Не мога.

— Защо? — той със сила свали ръцете ѝ. — Защо не искаш да си спомниш? Та всичко беше толкова дяволски хубаво!

— Не ти дължа никакви обяснения.

— Как ли пък не — гласът му бе нисък и ожесточен. — Целувката, която ни свърза преди малко, отрича всичко, което си ми говорила до този момент. Ти ме желаеш толкова силно, колкото и аз теб! И съм убеден, че точно заради това имам правото да получа някакво обяснение.

Убедителните му аргументи, съчетани с изключителната му привлекателност започнаха бавно да отслабват решителната ѝ съпротива. Тя издърпа ръцете си от неговите, разпери ги отбранително и извика:

— Не мога да се виждам повече с теб. Никога. А сега, моля те, върви си.

Лъки реши да смени тактиката. Прекара палци през гайките на колана си, отпусна тялото си, леко го наклони напред и арогантно килна глава на една страна.

— Е, добре. Хайде от любов към спорта да приемем, че целувките ни бяха напълно студени и безразлични и че няма нищо вярно в това, че и двамата едва не си загубихме ума от желание един към друг. Нека да допуснем, че в този момент кръвта ти не бушува във вените и не те изгаря силна страст. Нека да забравим всичко това и да се съсредоточим върху моя проблем — този, който не е свързан с чувствата ми към теб. Нека да поговорим за това колко отчаяно се нуждаеш от теб, за да потвърдиш алибито ми.

Тя започна категорично да клати глава още преди той да спре да говори. В началото се опитваше да отрече твърденията му за чувствата ѝ в този момент, а след това — мисълта, че би могла да свидетелства в негова полза.

— Никой не знае, че съм прекарала нощта с теб — гласът ѝ беше непоколебим. Никой. Ясно ли ти е? И аз не смятам да го правя публично достойствие. — Първоначалната ѝ студенина, временно прогонена от прегръдката им, се върна. Тя започна бавно да разтрива ръце, сякаш се опитваше да възстанови кръвообращението си.

— Не можеш просто ей така да решиш, че това нелепо обвинение в палеж е някакво дребно и несериозно проблемче, което не заслужава вниманието ти.

— Не мисля така. Ужасно съжалявам, че имаш неприятности.

— Нещо повече от неприятности, Девън! Тези федерални агенти са дяволски сериозни.

— Какви доказателства имат срещу теб?

— Неубедителни и косвени — призна той. — Никога няма да ме осъдят въз основа на подобни доказателства, но зная също, че няма да можем да съберем пари, за да ме пуснат под гаранция, в случай че ме арестуват. Изобщо не мога да приема факта, че може да ми се наложи

да прекарам дори и един ден в затвора, особено за нещо, което не съм извършил. Не ми харесва мисълта, че могат да ме обвинят в углавно престъпление. В такъв случай и семейството ни, и бизнесът ни ще бъдат непоправимо дискредитирани. — Той нежно я прихвана за раменете. — Девън, бъди разумна поне за това. Трябва да ми помогнеш.

— Не, не трябва. Не можеш да ме принудиш.

— И не бих искал. Защо просто не постъпиш така, както би постъпил всеки честен човек?

— Не мога!

— Каж ми защо?

— Не мога!

— Защо?

— Защото съм омъжена.

10

— Тя е омъжена.

Мрачните думи на Лъки прозвучаха като погребален звън. Седнал на барплота в малката кухничка в апартамента на Таня и Чейс, той безнадеждно се взираше в кафето, което снаха му бе направила.

Беше пристигнал в апартамента им преди зазоряване. Без да обръща внимание на ранния час, бе почукал на вратата и ги бе измъкнал от леглото, а рошавата му коса и набола брада бързо бяха пропъдили раздражението им от наглото нахълтване в дома им.

Лъки приличаше на човек, който спешно се нуждае от бръснар, топла храна и поне дванадесет часа сън. Косата му стърчеше на всички страни, защото бе изминал целия път от Далас — повече от сто мили, със свален гюрук на колата си и вероятно се бе движил със скорост, за която те не се осмеляваха да попитат и предпочетоха да си останат в неведение. Кичурите от тъмнорусата му коса напомняха снопчета слама.

Всичките му близки цял ден се бяха тревожили за него. Сейдж го бе видяла последна предния ден. Според нея той бе изхвърчал от къщата полуоблечен, без да й даде каквото и да било обяснение.

Изминаха няколко минути, преди Чейс да повтори мрачното съобщение на брат си.

— Омъжена?

— Омъжена. Нали разбираш, свещен брачен съюз.

Таня наля кафе за себе си и за съпруга си и се настани на един стол.

— Откъде знаеш, Лъки?

— Тя ми каза. — *След една дълга, страстна и чувствена целувка, горчиво си помисли той.*

— Значи все пак успя да я откриеш?

— Вчера.

— Къде?

— В Далас.

— Как се казва?

— Девън Хейнс.

— Звучи ми познато.

— Може би сте чели материалите ѝ във вестника.

— Разбира се! — възкликна Чейс и стовари юмрук върху плота.

— Вчера съвсем случайно попаднах на снимката ѝ в сутрешния вестник.

Лъки им разказа и останалата част от историята, като пропусна личните преживявания и съвсем бегло спомена за няколкото часа, които бе прекарал в игра на крикет и бейзбол — трябваше по някакъв начин да даде воля на обхваналото го бурно желание да удря с все сила — преди най-накрая да реши да се върне у дома.

— Дамата определено не искаше да бъде намерена. А когато все пак я открих, тя отказа да ми помогне, каза, че няма, че не може да бъде мое алиби. И сега вече зная защо.

Кафето беше почти вряло, но той го глътна наведнъж, сякаш чашата му бе пълна с уиски. Таня мълчаливо се изправи, за да долее.

— Срещна ли се със съпруга ѝ? — поиска да разбере Чейс.

— Не.

— Той беше ли там?

— Не.

— Къде беше?

— Не зная.

— Как се казва?

— Не зная.

— Щом е омъжена, какво, по дяволите, е търсела в леглото ти?

— И това не зная. Кой, по дяволите, би могъл да каже какви мисли минават през главата на някоя жена!

Лъки сърдито скочи от стола и започна да кръстосва из тясната кухничка.

— Никога преди не съм попадал в подобна ситуация. Нямам никакъв опит в това отношение и съм напълно объркан. — Той се спря и се обърна към слушателите си. — Не ме разбирайте погрешно. Не претендирам, че съм ангел. Признавам си, че доста съм се позабавлявал, и то с не една жена.

— Мисля, че това е факт, който никой не би могъл да оспори.

— Не малко лудории сме направили и заедно.

Чейс хвърли към жена си един пълен с неудобство поглед. Любовта към Таня Макданиел значително бе укротила бившата родео звезда.

— Ако нямаш нищо против, бих предпочел да не обсъждаме отдавна отминалите ни подвизи пред Таня.

— Не за това става дума сега — гласът на Лъки бе изпълнен е раздражение. — Още преди да влезе в нашето семейство, Таня чудесно знаеше, че не сме от най-кротките. Това, което исках да кажа, е, че въпреки всичките ми гуляи и лудории, никога досега не съм спал с женена жена. Сам си бях наложил това ограничение. — Несъзнателно започна да разтрива стомаха си, сякаш му се догади само от мисълта за извършеното прелюбодеяние.

— Никога не бих излязъл дори и с разведена жена, ако не съм сигурен, че разводът вече е факт и всички документи са подписани. А тази кучка — той непочтително насочи пръст по посока Далас — не само ми пробута номера с измисленото си име, ама ме подмами да направя нещо, което, колкото и старомодно да звучи, смятам за непочтено и морално недопустимо.

Той се върна на мястото си и с унило и мрачно изражение се настани на тапицираното столче. Загледа се право пред себе си с празни, студени и непроницаеми очи.

— Лъки — Чейс се осмели най-накрая да наруши проточилата се тишина, — какво ще правиш?

— Може би ще ми дадат от десет до двадесет години за умишлен палей.

— Не говори така! — извика Таня. — Не можеш да отидеш в затвора за нещо, което не си направил.

— Знаеш какво имах предвид, Лъки — продължи Чейс. — Не можеш да й позволиш да се измъкне толкова лесно. Щом е била достатъчно глупава да върши лудории, значи ще трябва да е готова да си понесе и последиците.

— Използвах и този аргумент.

— И?

— Не ме доведе доникъде.

— Не се ли опита да призовеш чувството й за чест и почтеност?

— И това сторих. Изобщо не й направи впечатление. Щом може да изневерява на съпруга си с всеки срещнат, едва ли знае що е това

почтеност. Въпреки това — мрачно додаде той, — в началото ми се стори доста сваятна.

— Е, ако нещата тръгнат на зле, Пат Буш би могъл да я призове като свидетел.

— Да, в такъв случай ще трябва да се яви пред съдебните заседатели, които да решат дали ще се стигне до съд. — Лъки въздъхна и уморено разтърка помръкналите си от изтощение очи. — Надявах се, че изобщо няма да се стигне до това. Но както се подреждат нещата... — Той отпусна ръце и погледна брат си. — Съжалявам, Чейс! Този път наистина прекалих. И най-лошото е, че повличам надолу със себе си „Тайлър Дрилинг“, а и всички вас.

Чейс се надигна от стола си и нежно потупа брат си по гърба.

— Твоята безопасност е много по-важна за мен от бизнеса. Но аз сериозно се тревожа за действителния подпалвач. Какви ли са следващите планове на това копеле? — Той погледна към часовника на стената. — Предполагам, че май ще е по-добре да изляза и да видя докъде са стигнали с разследването.

— Аз ще дойда по-късно.

— А, не. Днес ще си вземеш един свободен ден.

— Кой го казва?

— Аз го казвам.

— Ти не си ми шеф.

— Но днес съм.

Бяха започнали да играят тази игра преди много, много години — май още по времето, когато се учеха да говорят. Този път Лъки се предаде много по-бързо от обикновено.

Чейс му каза:

— Изглеждаш направо ужасно. Остани си у дома днес. Поспи малко. — Обърна се и се запъти към спалнята. — Ще ти се обадя по-късно, ако си тръгнал, преди да изляза от банята.

След като Чейс излезе, Таня се усмихна на Лъки.

— Какво искаш за закуска?

— Нищо — отговори той и се изправи. — Благодаря, все пак. — На вратата на апартамента той нежно я прегърна. — Ще трябва да взема пример от големия си брат, да си намеря жена като теб, да се оженя за нея и да престана с лудориите веднъж завинаги. Проблемът е, че ти вече си заета, а наоколо отдавна няма нито една сваятна мадама.

Тя се разсмя и леко го отблъсна.

— Лъки, много се съмнявам, че ще можеш да очароваш някоя жена, ако постоянно я наричаш мадама.

Той се усмихна, но усмивката му бе по-скоро горчива, отколкото весела. Сините му очи бяха уморени, и тъжни, и объркани.

— Таня, защо някоя омъжена жена би споделила мотелската си стая с един напълно непознат и на всичкото отгоре би му позволила да я люби?

— Подобни неща се случват всеки ден, Лъки. Не четеш ли статистическите данни?

— Зная, но... — Той се взря в разтревоженото ѝ лице. — Предполагам, че вероятно ти е неудобно да разговаряш с мен за тези неща, но аз се чувствам като пълен глупак щом заговоря за това с някой мъж, пък бил той и Чейс. Ще ме изслушаш ли? Моля те!

— Разбира се.

Той се поколеба, но само за миг.

— Девън просто не изглежда от типа жени, които непрекъснато си забърсват по някой непознат, за да го вкарат в леглото. Бил съм с много такива жени, но тя е по-различна.

— В какво отношение?

— Във всяко. Външен вид, обноски, поведение. — Поклати глава с недоумение. — Защо би поела такъв огромен риск? Та аз можех да се окажа някой психопат, можех да ѝ лепна венерическа болест и Бог знае какво още. Тя е омъжена. Очевидно живеят добре със съпруга си. Има успешна кариера. Защо би рискувала да съсипе всичко това? А щом е намерила у себе си куража да го направи, защо изведнъж се уплаши толкова много при мисълта, че трябва да си го признае?

— Не зная, Лъки — промълви Таня, искрено разстроена от неспособността си да отговори на въпросите, които така го измъчваха. — Не мога да си представя, че бих могла да изневеря на Чейс. Не мога дори да си представя, че някой би могъл да ме изкуши да го направя.

Той замислено присви очи.

— Не мисля, че тя предварително е планирала всичко. Не приличаше на жена, тръгнала да ме сваля. Всъщност, тя направи всичко възможно да се отърве от мен. Почти войнствата феминистка е, постоянно говори за правата на жените, използва най-различни клишета, нали ги знаеш? Наистина е много борбена и неотстъпчива.

Замълча за момент, като се опитваше да подбере най-подходящите думи, за да опише пред Таня Девън Хейнс.

— Тя е много привлекателна. Елегантно облечена. Прилича на човек, който знае не само какво иска но и как да го постигне. В никой случай не може да бъде наречена вятърничава или пък неуравновесена.

Въздъхна шумно, сякаш за да подчертае пълното си недоумение и смущение.

— Тя просто не е лекомислена. И изобщо не се опита да ме прелъсти, нито пък аз нея. Искам да кажа, че то просто се случи. И двамата бяхме полузаспали и без да искаме, се обърнахме един към друг. Аз я докоснах, започнах да я целувам, тя започна да ми отвръща и преди да разберем какво става ние... е, нали разбираш.

През цялото време докато говореше, Таня внимателно го наблюдаваше.

— Лъки — меко го попита тя, — кое те безпокои най-много? Това, че тя отказва да се яви и да свидетелства в твоя полза, или това, че е омъжена?

Той рязко се отдръпна назад.

— Какво искаш да кажеш?

— През изминалата седмица ти бе напълно обсебен от мисълта коя е тази жена и къде живее.

— Защото тя е моето алиби.

— Сигурен ли си, че това е единствената причина?

— Да. Да, по дяволите! — Хвана бравата и отвори вратата. — Виж, Таня, не искам нито ти, нито който и да било друг да смята, че изпитвам някакви романтични чувства към нея.

— Разбирам.

— Говоря напълно сериозно.

— Ясно.

— Това е. Тя е моето алиби и нищо повече. — Изправен на вратата, той вдигна ръце, за да покаже, че това е всичко. — И слава Богу. — След това почука на дървената рамка. — Ох! По дяволите. — Захапа удареното си кокалче и добави. — А и освен това се оказва, че е омъжена.

След няколко минути се появи Чейс, превързал хавлиена кърпа през кръста си. С другата енергично търкаше тъмната си коса. Таня

стоеше на прага, загледана в светлините на колата на Лъки, която завиваше зад ъгъла.

— Какви бяха всичките тези викове? — попита той.

— Лъки — каза тя и затвори вратата. — Настоячиво се опитваше да ме убеди, че тази жена не означава за него нищо повече от едно най-обикновено алиби.

— Да не би да смята, че не дочуващ?

Тя се разсмя.

— Не, но, струва ми се, той не дочува добре.

— Какво?

— Не чува какво му нашепва сърцето му.

— Не те разбирам.

— Не би и могъл — срамежливо го погледна. — Ти си мъж.

— Нали знаеш, че тази твоя загадъчна и свенлива усмивка ме подлудява — той се наведе и я целуна по шията. — Страхотно ме възбужда.

— Зная — прошепна тя и съблазнително се приближи към него. — Защо мислиш се усмихвам толкова често по този начин?

Чейс захвърли и двете хавлии и я отнесе в спалнята им.

Половин час по-късно завивките бяха безнадеждно изпомачкани и оплетени около голите им тела, но никой от двамата не ги забелязваше. Бяха напълно задоволени и отпуснати. Таня лежеше по гръб със затворени очи, а Чейс лениво галеше гърдите ѝ, по които личаха следи от скорошното им любене.

— Изпитвам съжаление към Лъки — замислено отбеляза тя.

— И аз. Този път яко загази.

— Не говоря само за пожара. По един или друг начин той ще бъде оправдан. Тези неприятности могат да пообъркат живота му за известно време, но това е всичко. I [яма да има никакви фатални последици.

— Защо тогава го съжаляваш?

Тя отвори очи, погледна съпруга си и с обич отмахна кичур мокра коса от челото му.

— Мисля, че срещата му с тази жена има за него много по-голямо значение, отколкото той си признава. Но дори и да си го признае пред хора или само пред себе си, нищо повече не би могъл да направи. Всичко свърши преди да е започнало.

— Кое? За какво говориш?

Тя сви рамене.

— За трайна и значима връзка между двамата.

— Трайна връзка? С жена? Моят брат? — Чейс се разсмя и се претърколи по гръб.

Таня се подпря на лакът.

— Мислиш, че предположението ми е абсурдно?

— Лъки никога няма да бъде верен на една-единствена жена, докато на планетата Земя живее и диша поне още една представителка на нежния пол.

— Мисля, че си несправедлив към него. Той е много почувствителен, отколкото си мислиш. А и освен това може да бъде много предан.

— О, съгласен съм. Може да бъде предан на няколко жени едновременно. — Говореше сериозно, но зад думите му напираше смях. — Казвал ли съм ти някога как Лъки получи прякора си?

— Не, като се замисля, струва ми се, че не си.

— Никога ли не си се запитала защо един Джеймс Лоурънс е наречен Лъки?

— Не, просто го приех. Откакто те познавам, и ти, и всички останали го наричате по този начин.

Чейс подложи двете си ръце под главата и леко се изсмя.

— Бях в десети клас. Той беше в девети. Около четиринадесетгодишен, струва ми се. В Килгор живееше едно момиче, почти жена всъщност — беше около двадесетгодишна. Да го кажа направо, тя беше проститутка. Изкарваше си хляба като проститутка. Беше истинска красавица. Знаеше как да се облече така, че да открие всичките си прелести. Държеше всички момчета в няколкото съседни окръга в постоянна възбуда, но никога не ги допускаше до себе си.

— И така, една вечер аз и няколко мои приятели решихме да вземем една кола — нито един от нас нямаше шофьорска книжка — и да отидем до Килгор, за да позяпаме мадамата. Лъки започна да се моли да дойде с нас. Съгласихме се едва когато ни заплаши, че ще разкрие плана пред родителите ни.

— Най-накрая тръгнахме. Обикаляхме цял час из Килгор, преди да я намерим. Тя се перчеше и излагаше тялото си на показ на една от местните площадки за игра на кегли. Всички се спряхме и се

загледахме в нея с ококорени очи и увиснали езици. Но Лъки бе единственият, който събра достатъчно смелост, за да поговори с нея. Само един Господ знае как, но този разбойник успя да я придума да го вземе в колата си, а по-късно да го заведе и в къщата си.

— Обзети от страхопочитание, ние ги последвахме. Той остана вътре два часа. Момчето, което бе откраднало колата на родителите си, бе обхванато от паника, защото искаше да се върнем в Милтън Пойнт преди да открият изчезването на колата. Най-накрая започна да надува клаксона. Лъки излезе от задния вход, като си оправяше ризата, а лицето му бе разцъфнало в самодоволна усмивка.

— Побеснях като разбрах, че по-малкият ми брат бе успял там, където толкова много хора преди него се бяха провалили. Казах му: Престани да се хилиш, малко копеле! Просто извади късмет, това е всичко. *Наричайте ме Лъки*, каза той без дори да се опита да прикрие самодоволната си усмивка.

Таня се опита да придаде на лицето си шокирано изражение, като отчаяно се опитваше да подтисне напирания в гърлото ѝ смях.

— И двамата сте невъзможни. И как обясните на родителите си новия му прякор?

— Не помня вече какво точно им казахме. Но от този момент нататък той стана Лъки за всички.

Таня въздъхна, положи глава върху гърдите на Чейс и тъжно си спомни кое бе предизвикало Чейс да ѝ разкаже тази история.

— Боя се, че напоследък не се чувства особено щастлив.

— Той не — съгласи се Чейс. Прегърна я и силно я притисна до себе си. — Но аз съм.

Девън бе затрупана от купища материали, които трябваше да прочете, от няколко дузини списания, а освен това трябваше да започне да пише и собствената си статия, но не можеше изобщо да се съсредоточи върху работата. Мислите ѝ неотменно се връщаха към Лъки и към срещата им предишната вечер.

Продължаваше да вижда изражението на лицето му, когато му каза, че е омъжена. Ярост и недоверие разкривиха чертите му. Очите му, озадачени и смаяни от изумление постепенно угаснаха в безразлично и леденостудено изражение, докато накрая я изгледа с

такава ярост и презрение, че тя потрепери само при спомена за погледа му.

Неспокойна и абсолютно неспособна да продължи работата си, тя излезе от кабинета и се отправи към автоматите за безалкохолни напитки. Разсеяно пъхна монетите, които иззвънтяха с кух металически звук — толкова кух, колкото обхваналото я чувство на празнота и безнадеждност. Колегите, край бюрата на които мина на връщане, ѝ подхвърляха най-различни остроумия, но тя се преструваше, че не ги чува.

— Ей, Девън, какво стана вчера с оня русия сладур?

Без да си направи труда да отговори, тя затвори вратата на кабинета зад себе си, за да предотврати каквито и да било други въпроси, седна зад бюрото си, като остави студеното питие настрана. Всъщност изобщо не бе жадна. Бе отишла до автоматите просто за да се отърве от натрапчивите си мисли.

Аз съм омъжена.

Наведе глава над бюрото си, хвана я с две ръце и заповтаря трите думички.

— Аз съм омъжена. Аз съм омъжена.

А всъщност не беше. Макар че брачното свидетелство бе подписано. Съдията бе оповестил брака ѝ. Всичко беше законно. От гледна точка на закона в Тексас, тя бе омъжена.

— Но в действителност не съм — с болка и безсилие прошепна тя.

Лесно можеше да се спаси от този брак. Имаше всички основания да поиска анулирането му. Всеки, който чуеше историята ѝ, щеше да изпита състрадание към нея. Човек, запознат с фактите, не би я обвинил.

Тя, Девън Хейнс, сама отказваше да се освободи от една женитба, която не бе нищо повече от лист хартия. Но това бе единственото правилно решение. Беше се омъжила с ясното съзнание какво върши и сега трябваше да понесе последствията, независимо от това дали тогава бе сгрешила или не.

Лъки Тайлър не знаеше подробности от брачния ѝ живот. А и вероятно това изобщо не го интересуваше. За него тя бе една невярна, омъжена жена, която го бе подмамила в леглото си и след като бяха прекарвали заедно една греховна нощ, отказваше да плати цената и да

понесе последствията от нея. Но просто нямаше как да му помогне, без да изложи на опасност себе си и съпруга си.

Бе съзряла презрението в очите на Лъки. Можеше да му обясни всичко само с няколко изречения, но бе предпочела да замълчи.

И той не разбра нищо.

Когато бе проникнал в нея, толкова нетърпелив и жаден, нямаше време да схване истинската причина за внезапното напрежение, обхванало тялото ѝ. Очевидно бе решил, че е раздирана от страст, а не от болка. Погрешно бе изтълкувал и острото ѝ, задъхано дишане. Жарките му целувки я бяха подготвили за нахлуването му. Беше толкова възбудена и влажна, че той изобщо не бе усетил преградата.

А когато го почувства дълбоко в себе си, когато изпита насладата от ритмичните му движения, разбра, че вече е прекалено късно да мисли за последствията. И тя като него бе забравила всичко, освен изгарящото я, погълнало я изцяло чувство на неописуемо удоволствие и наслада.

Радваше се, че обезпокоителната истина бе останала скрита, изтласкана от чувствената им страст. Ако той бе разбрал, че тя е девствена, тази заплетена ситуация можеше да се окаже наистина невероятно сложна и неразрешима. И тогава осъзна, че с цялото си сърце желае да се бе случило точно това.

Припомни си кратката им любовта нощ и спомените причиниха сладко-горчива болка в душата ѝ. Развълнувана от сладостта на преживяното, тя с болка осъзна, че този кратък миг никога повече няма да се повтори.

Някой рязко отвори вратата на кабинета ѝ.

— Искаше да видиш тази статия, след като коректорът свърши работата си по нея.

Тя вдигна глава, изтри сълзите от бузите си и протегна ръка за материалите.

— О, да, благодаря — смутено погледна стажанта.

— Слушай, добре ли си?

— Чувствам се чудесно.

— Сигурна ли си?

Тя леко се усмихна и още веднъж го увери, че всичко е наред. Самосъжалението бе чувство, което ненавиждаше. Вярно, бе отвърнала на пламенната, но безкрайно нежна страст на Лъки. Но в

онази нощ повече от всеки друг бе изпитвала отчаяна нужда от малко обич, малко ласки и топлина.

И не бе ли горчива ирония фактът, че точно в ръцете на един напълно непознат бе почувствала за миг това, което трябваше да бъде, можеше да бъде, но не беше...

— Лъки!

Простена и завря разрешената си глава под възглавницата. В същия момент някой я издърпа от ръката му.

— Махай се! — изръмжа той.

— Ще бъдеш ли така добър да се събудиш и да кажеш на тази жена да престане да звъни?

Той се извърна по гръб, примигна няколко пъти, докато хвана на фокус киселото изражение на сестра си. Тя седеше край леглото му, яростно се взираше в него, а търпението ѝ бе изтъняло почти колкото тясната лентичка на бикините ѝ.

— Каква жена? — попита той с надежда и протегна ръка към телефона на нощното му шкафче.

— Сюзън Йънг.

Едва ли щеше да отдръпне ръката си толкова бързо, дори и ако телефонът се бе превърнал в кобра, готова всеки момент да го нападне.

Сейдж, вбесена до крайност, включи телефона, който той бе изключил преди да си легне, вдигна слушалката и без дори да закрие мембраната, каза:

— Дойде ми до гуша от нейните обаждания на всеки час в продължение на цели два дни. Ще бъдещ ли така добър да поговориш с нея и да ме оставите да си продължа слънчевите бани на спокойствие?

Тя хвърли слушалката към него. Лъки я хвана, притисна я към голите си гърди, изсъска вбесено няколко думи по посока на сестра си, а след това доближи слушалката до ухото си.

— Сюзън — гласът му звучеше престорено мек. — Как си? Благодаря, че се обади. Тъкмо си мислех за теб.

Сейдж пъкна палец в отворената си уста и започна да го имитира, а след това седна на ръба на леглото му и безсрамно се заслуша в разговора им.

Лъки беше, най-меко казано, ядосан, но тя изобщо не се боеше от страховитото му изражение.

— Как я караш? — продължи той в слушалката. Послуша известно време и изведнъж рязко прекъсна нападателната тирада на Сюзън.

— Зная, че не съм идвал и не съм ти се обаждал. Искан да те предпазя от тая бъркотия.

— Ако се хване на това, значи е не само подла, ами и много глупава.

Лъки хвърли на сестра си един заплашителен поглед.

— Не мисля, че е удачно да се срещаме, докато трае това разследване. Не искам да те въвличам... Да, зная какво ми предложи, но... — Той отново се заслуша. — Сюзън, не мога да ти позволя да направиш това. Цена те прекалено високо.

— О, моля те — простена Сейдж. — Какво ти предлага да направи? Да преспи с федералните агенти?

Без да обръща внимание на саркастичните думи на сестра си, Лъки промълви:

— Дай ми един час... Обещавам. Ще бъда там след час. Замислен, той затвори телефона и остана загледан в него, докато Сейдж се обади най-накрая.

— Е? За какво беше всичко това?

— Не е твоя работа. Ще бъдеш ли така добра да се махнеш от леглото ми, за да мога да стана и да се облека?

— Държиш се като хлапе. И преди съм те виждала да се обличаш.

— За ваша информация, госпожице, легнах си веднага след душа и съм съвсем гол под завивките. А сега, ако, разбира се, не искаш да обогатиш познанията си по анатомия, се разкарай оттук. Казах на Сюзън, че след един час ще бъда у тях.

— Така ли? — Сейдж се престори на обидена. — Ти да не мислиш, че до този момент съм живяла в каменна пещера? Мъжкото голо тяло не може да ме изненада или смути. Зная как изглежда всяка една част от човешкото тяло. Зная и как функционира.

Лъки се намръщи и огледа оскъдното ѝ облекло.

— Виж какво, млада госпожице, когато разговаряш с мъже, очаквам от теб да се държиш като истинска дама — строго я сръза той.

— Ха! Намерил се кой да ми го каже! Ти да не би да се държиш като джентълмен?

— Не ми казвай, че се разхождаш пред очите на разгонените млади жребчета в града, облечена по този начин — той посочи с ръка бикините ѝ.

— Ти винаги се заплесваш по жени в бикини.

— И какво от това? Това са си чисто мъжки привилегии.

— Да те вземат дяволите! — кресна Сейдж. — И това ако не е двоен стандарт!

Лъки си представи Девън, която излизаше от басейна, прихванала с две ръце мократа си коса. Носеше бронзово на цвят, силно изрязано долнище на бански костюм, гърдите ѝ бяха голи, тежки, блестящи, покрити със ситни водни капчици.

Сейдж беше права. Беше се заплеснал по Девън и проявяваше двоен стандарт в преценките си. Но тази мисъл не можа да възпре тялото му, което моментално реагира на примамливия спомен.

— Сега трябва да си тръгваш. — Гласът му бе толкова тих, че думите му прозвучаха почти като стон.

— Напоследък си непоносимо кисел и нацупен!

Тя стана от леглото и се спусна към вратата. Изведнъж се спря и се обърна към него. Раздразнението бе изчезнало от лицето ѝ, очите ѝ го гледаха с топлота и съчувствие.

— Чейс идва на обяд да види как си. С мама му казахме, че спиш. Той реши да не те будим, защото се нуждаеш от почивка. Той... ами, той ни разказа за оная жена, Хейнс. Лъки, съжалявам.

Въпреки мрачното си настроение, той весело ѝ намигна.

— Благодаря, миличка! Високо ценя твоята загриженост.

Веднага щом Сейдж затвори вратата след себе си, той отметна чаршафа и стана. Обличането му отне доста време, защото на няколко пъти застиваше неподвижно, загледан в нищото. Забравяше защо е отишъл до гардероба, или пък какво точно търси из чекмеджетата. Мислите му непрекъснато се връщаха към Девън. По дяволите, въпреки всичко искаше да я види отново.

Вместо това трябваше да се срещне със Сюзън. След като бе отбягвал нея и абсурдното ѝ предложение за женитба повече от седмица, най-после се налагаше да си признае, че не може повече да отбягва разговора с нея.

— Исусе, тоя разговор ме ужасява — промълви на себе си, когато най-сетне излезе от спалнята и се спусна по стълбите.

Едва по-късно щеше да разбере колко прав е бил да се бои от тази среща.

11

Стори му се, че тя сякаш бе очаквала появата му.

Девън не беше чак толкова изненадана, колкото бе предполагал. Колата ѝ спря до неговата, която бе паркирал до бордюра край къщата ѝ. Тя го изгледа за миг безизразно, а след това вкара колата си на алеята пред къщата.

Лъки излезе от Мустанга и тръгна към вратата на гаража, която Девън бе отворила в движение, за да вкара колата си. Срецнаха се на алеята. Очевидно тъкмо се връщаше от работа. Беше облечена с костюм, но сакото висеше праметнато през едната ѝ ръка. Бе вдигнала нагоре слънчевите си очила, които придържаха косата ѝ назад. В другата си ръка държеше голяма кутия с пица.

— Здравсти — каза той с мрачно изражение.

— Здравей.

— Аз... ами... — той се поколеба за миг, а после погледна към буреносните облаци, които се събираха на небето. — Съпругът ти вкъщи ли е?

— Не.

— Не искам да усложнявам нещата повече, отколкото е необходимо.

— Тогава какво правиш тук?

— Трябва да поговоря с теб. — Стисна устни и процеди през зъби. — По дяволите. Трябва да ми помогнеш, Девън.

Тя притеснено се огледа наоколо, сякаш се боеше, че някой може да я наблюдава от съседните къщи. Най-накрая сдържано кимна.

— Влизай. — Преведе го пред гаража, натисна един бутон на стената, за да затвори вратата, и го помоли да подържи пицата, докато отключи вратата на кухнята. Той я последва вътре и остави пицата върху покрития с бели плочки плот.

Тя запали осветлението. Бяла, флуоресцентна светлина заля стаята.

— Ще се върна след минута.

Бързо излезе от кухнята. Лъки се приближи към прозореца, който гледаше към задния двор. Бе започнало да вали. Едри, дъждовни капки танцуваха по повърхността на басейна и тежко падаха по верандата. Дъждът бе толкова силен, че листата на цветята се превиваха под тежестта на водните струи. Ярка, назъбена светкавица раздра небето точно над хоризонта. Няколко секунди по-късно се чу тътенът на гръмотевицата.

— Гладен ли си?

Той се обърна. Тя се бе върнала в кухнята и стоеше зад него, облечена в стари дънки, широк, свободно падащ пуловер и чифт меки, кожени мокасина. Косата ѝ бе грижливо сресана и прибрана. Без строгия си служебен костюм изглеждаше по-млада и уязвима.

— Може би. Не бях се замислял за това.

— Обичаш ли пица с пеперони^[1]?

— Искат ли питане?

— Имам нужда само от минутка, за да приготвя салатата.

Лъки беше втрещен от учудване. Наистина ли го канеше да остане за вечеря? Очаквал бе, че тя ще затръшне вратата под носа му — ако, разбира се, благоволи да отговори на позвъняването му. Предварително бе решил, че ако съпругът ѝ отвори вратата, ще го попита за някой адрес наоколо или пък за нещо още по-нелепо, което би му хрумнало в момента.

След като никой не бе отговорил на позвъняването му, той бе решил да изчака и да види кой ще се прибере пръв, а едва след това да мисли за тактиката, която да възприеме, за да поговори с нея. Изобщо обаче не бе му минало през ума, че съществува възможност да бъде поканен на вечеря.

Бе извадила зеленчуците от хладилника и бавно чистеше марулята в една купа. Той я погледна.

— Не изглеждаш изненадана, че ме виждаш?

— Не съм.

Той се подпря на плота.

— И как така?

— Ти сам каза, че никога не би се примирил с отрицателен отговор от жена. — Тя вдигна очи към него. — Вярвам ти. Извинявай — тя го избута настрана, отвори отново хладилника, извади бутилка с подправки за салатата и за негова огромна изненада измъкна и бутилка

червено вино. Подаде му я заедно с тирбушона, който измъкна от едно чекмедже. — Ще го отвориш ли?

Озадачен от спокойствието и самообладанието ѝ, Лъки свали станиола от гърлото на бутилката и започна да навива тирбушона. Наблюдаваше я как подрежда на масата два прибора за хранене. После сложи няколко парчета пица да се стоплят в микровълновата фурна.

— Чаши?

— В шкафа.

Лъки видя две редици винени чаши, захлупени върху един рафт в шкафа. Взе две и наля и на двамата по малко вино. Девън запали една свещ, постави я в средата на масата и с ръка го подкани да седне.

Той се приближи, като държеше двете чаши с вино и бутилката в ръцете си, и се настани на стола, който му бе посочила. Тя седна срещу него и му сипа салата от голямата купа. В момента, в който напълни и двете чинии със салата и пица, той се пресегна през масата и хвана ръката ѝ тъкмо когато тя посягаше за чашата си.

— И какво ще стане сега? — рязко попита той.

— Какво искаш да кажеш?

— Какво ще стане, ако съпругът ти се върне в този момент и ни завари в тази интимна обстановка да вечеряме на свещи?

— Това притеснява ли те?

— Дяволски много!

— Няма да се върне.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно. Тази вечер няма да си е у дома. — Тя отдръпна ръката си, взе чашата и отпи от виното.

Приятният аромат на риган и моцарела припомни на Лъки, че не е ял цял ден. Той налапа голямо парче пица и го поля с глътка вино. Виното не беше любимото му питие, но изглеждаше подходящо за случай като този, в който жената, с която вечеряше, имаше коса със същия наситен тъмночервен цвят.

— Хубаво е — учтиво каза той.

— Благодаря.

— Често ли го правиш?

— Кое? Купуването на пица за вечеря ли?

Лъки бавно сдъвка своята хапка, преглътна и обясни с търпение, каквото изобщо не изпитваше.

— Не, да каниш мъже за вечеря, когато съпругът ти е извън града.

— Не съм казала, че е извън града. Казах само, че тази вечер няма да си е у дома.

Уморен от тази игра на думи, той сви юмруци, постави ги от двете страни на чинията си и яростно я загледа, докато най-сетне тя вдигна поглед към него.

— Често ли го правиш!

Тя задържа погледа си върху него още няколко мига, преди да му отговори, но в края на краищата упоритостта ѝ отстъпи пред настойчивостта му.

— Не, ти си първият мъж, когото каня на вечеря в тази къща. Е, това признание спасява ли егото ти? Помага ли ти да преодолееш предразсъдъците си или каквото там те кара да ме тормозиш с въпроси, които изобщо не ти влизат в работата?

— Да, благодаря.

— Няма защо.

— Поласкан съм.

— Излишно се ласкаеш. Аз просто знаех, че няма да си тръгнеш, преди най-напред да приключиш с тоя разговор. А пък бях и гладна. — Тя сви рамене, като го остави сам да направи съответните изводи. — Едва ли е кой знае какво нарушение на брачните обети фактът, че двама възрастни си поделят една пица за вечеря.

— Освен, разбира се, в случаите, когато тези двама възрастни са споделяли и общо легло.

Шокирана от думите му ококорените ѝ очи се заковаха в неговите и тя му заприлича на безпомощно нощно животинче, уловено в ярките светлини на преследващия го ловец.

Сякаш за да увеличи обхваналия я ужас, наблизко проблесна светкавица. Последвалият гръм раздра тишината и изведнъж изгаснаха всички лампи. Остана да свети само слабият пламък на свещта.

— Добре ли си? — попита Лъки, смутен от внезапно настъпилия полумрак.

— Разбира се. Чувствам се чудесно. — Само че изобщо не изглеждаше така. Ръката ѝ, стиснала чашата с вино, силно трепереше.

— Девън — воден от инстинкта си, той се пресегна през масата и отново хвана ръката ѝ. Беше студена. Обгърна я с голямата си топла

длан. Погали всеки един от премръзналите ѝ пръсти с палеца си, а след това нежно помилва средата на дланта ѝ. — Девън, за това...

— За кое?

— Затова, че сме споделяли едно и също легло. Няма за какво да се безпокоиш. — Тя вдигна глава и го изгледа насмешливо. — Искам да кажа, че няма опасност да си забременяла, или нещо подобно. Аз се погрижих за това. Не зная дали изобщо си забелязала...

— О, да, забелязах... — тя започна да заеква. — Благодаря ти. Ти се държа... — запъна се и шумно преглътна. — Постъпи като истински джентълмен.

Той я погледна накриво и горчиво се усмихна.

— Ако бях истински джентълмен, нямаше да тръгна след теб, нямаше да нахълтам в стаята ти и да те принудя да ми позволиш да остана през нощта.

— Но ти беше ранен. Между другото, как е раната ти? — тя сведе очи към корема му.

— Добре е. Вече почти не се забелязва.

— О!

Лъки не бе обърнал внимание в кой точно момент бяха започнали да разговарят шепнешком. Беше глупаво, наистина, но самата тема на разговора, а и настроението им сякаш изискваха тихи и поверителни гласове. И двамата едновременно осъзнаха, че са приковали очи един в друг, а той продължаваше да гали дланта ѝ. Тя виновно издърпа ръката си, макар че той очевидно не изпитваше и най-малкото желание да я пусне. Като нямаше какво друго да направи, той се върна към вечерята си, но апетитът му се бе изпарил, изместен от неутолимия глад, който изпитваше към нея самата.

Единствените шумове, които се долавяха в смълчаната къща, бяха трополенето на дъжда по прозорците и потрепването на приборите им. Ако обхваналата го възбуда и подтисканият копнеж можеха да издадат някакъв звук, той със сигурност би бил по-силен от рева на цял духов оркестър.

— Още пица? — попита тя.

— Не, благодаря.

— Салата?

Той поклати глава. Докато тя почистваше, той отново напълни чашите с вино. Когато тя се приближи към масата, Лъки забеляза

отраженията на двамата върху чашите. Истинско олицетворение на интимността — мъж и жена вечерят в уединение на свещи. Девън също ги забеляза.

— Външният вид понякога лъже.

— Да — тихо каза тя.

Само след миг той продължи.

— Девън, ще говоря направо. Не ме познаваш много добре, но искам да те уверя, че обикновено не разговарям така с жените.

— Вярвам ти напълно — тя се усмихна и поднесе чашата към устата си.

— Да, предполагам — мрачно изрече той. Облегна се назад и се загледа в пламъка на свещта през рубинената течност в чашата си. — Има едно момиче в Милтън Пойнт, с което излизам от няколко месеца.

— Можеш да бъдеш напълно спокоен. Нямам никакво намерение да създавам неприятности между теб и приятелката ти.

— Не за това става дума! — сърдито я прекъсна той.

— Защо тогава повдигаш този въпрос?

— Защото искам ти да знаеш за нея.

— Какво те кара да мислиш, че се интересувам от романтичните ти връзки?

— Това няма нищо общо с романтиката. Просто ме изслушай, моля те. След това ще говориш. — Тя леко кимна. — Бащата на това момиче е важна клечка в банката, която отпусна заем на компанията ми.

— Затова ли започна да се срещаш с нея?

Лъки остана с впечатлението, че тя ще е много разочарована, ако ѝ отговори утвърдително.

— Не. Започнах да се срещам със Сюзън, защото тя бе една от малкото свободни жени в града, с които все още не бях спал.

Тя сведе погледа си надолу.

— Разбирам...

— Предупредих те, че ще говоря направо, Девън.

— А аз оценявам честността и откровеността ти — дрезгаво му отговори. — Продължавай.

— Сюзън е дяволски разглезена. Свикнала е да върти баща си, а и всички останали около малкото си пръстче. Себична. Егоцентрична. — Можеше да продължи с епитетите до безкрайност, но усети, че вече

е успял да предаде същността на характера ѝ, а и не искаше да бъде обвинен в пресилване на нещата. — Както и да е, но тя си е навила на пръста да стане госпожа Лъки Тайлър.

— Защо?

Той сви рамене.

— Сестра ми смята, че това ще ѝ донесе определена популярност и превъзходство над останалите.

— Бракът с теб се смята за особено постижение в Милтън Пойнт?

— Само от някои — гласът му бе сприхав и раздражителен.

— Доколкото разбирам, ти не си особено очарован от идеята да се ожениш за нея.

— Не съществува сила на света, която би ме принудила да го направя.

— Казал ли си ѝ го?

— Два пъти.

— Но очевидно и тя отказва да се примири с отрицателен отговор.

Лъки кипна. Погледна я навъсено.

— Аз си изказвам и майчиното мляко, за да ти обясня нещата по-ясно, а ти ми пробутваш тези зловни забележчици.

— Романтичните ти преживявания може и да изглеждат очарователни за някои жени, но аз наистина не разбирам какво общо с мен имат твоите проблеми със Сюзън.

— Ще стигна и до това.

— Побързай, ако обичаш.

— Миналата седмица Сюзън изяви желание да излъже властите и да им каже, че тя е била жената, с която съм прекарал нощта на пожара.

— А в замяна иска годежен пръстен, предполагам.

— Бинго!

— На което ти отговори...

— Нищо... Не го приех на сериозно. Помислих си, че ако я избягвам известно време, тя сама ще се откаже.

— Но не извади късмет?

— Точно така. Днес ми се обади по телефона и настоя да ме види.

— И какво се случи?

— Заплаши ме с друга лъжа. Само че този път смята да им каже, че уж съм споделил с нея плана си да запаля склада и да използвам парите от застраховката за изплащане на заема от банката.

— Никога няма да ѝ повярват.

— Ще ѝ повярват, по дяволите! Според тяхната логика, тя прави огромна жертва като се съгласява да даде показания. Готова е да съсипе репутацията си на добро момиче, като си признае публично, че е спала с мен.

— А спала ли е?

По вида ѝ разбра, че веднага съжали за въпроса, който така невъздържано бе задала. Това му вдъхна известна надежда. Значи не бе съвсем безразлична към него, щом се интересуваше от другите му любовници. А може би ревнува?

— Не, Девън, никога не съм спал с нея. Кълна се! — Прикова очи в нейните, опитвайки се да ѝ докаже, че изрича истината. Следващият ѝ въпрос му показва, че е успял да я убеди.

— Тогава за какво се тревожиш?

— За много неща. Сюзън може да бъде много убедителна. По дяволите, та този следобед дори и аз едва не ѝ повярвах, когато започна да плаче и да се кълне, че не можела повече да крие ужасната ми тайна. *Не бих могла да преживея остатък от живота си с подобен товар на съвестта* — каза тя. Или нещо в този смисъл. Говореше така, сякаш думите ѝ бяха самата истина. Не спираше да плаче и да повтаря колко мъка съм ѝ причинил, като съм споделил с нея престъпните си намерения.

Девън разсеяно местеше пръсти по столчето на чашата си, замислена върху думите му.

— Предполагам, че единственото нещо, което би заличило мъката на Сюзън, е едно предложение за брак от твоя страна. В такъв случай тя веднага ще забрави, че си подпалвач.

— Това се подразбира от само себе си. Ако обявим годежа си публично, тя ще разкаже другата история — онази, която ми осигурява алиби и ме предпазва от неприятности.

— А в същото време предпазва и компанията ти от банкрут.

Той мрачно кимна.

— До днешната ни среща изобщо не обръщах внимание на заплахите ѝ. Едва този следобед осъзнах, че би могла да ме унищожи напълно.

— Човешката злоба не признава граници.

— Особено като се има предвид, че по времето, когато бях с теб в леглото, трябваше да съм на вечеря с нея и родителите ѝ у тях.

Девън леко разтвори устни, но остана безмълвна.

— Когато разбра и това... е, всъщност това преля чашата. Сестра ми, Сейдж, се опита да ме предупреди за Сюзън. Аз обаче само се изсмях и не ѝ обърнах никакво внимание. А трябваше да я послушам. Сюзън е подла и безочлива, готова е на всичко, за да получи това, което желае. И тук не става дума само за мен, по дяволите! Аз я улесних напълно в стремежа ѝ да ме хване в капаните си и в същото време да съсипе цялото ми семейство. Тя е в състояние да превърне живота ни в истински ад. От чиста злоба. Може да го направи и ще го направи.

— Освен ако аз не кажа на властите къде всъщност си прекарал нощта, в която е избухнал пожарът — бавно произнесе Девън.

— Точно така. — С пресипнал от вълнение глас той додаде: — Освен ако не им кажеш, че през онази нощ се любих с теб.

— Не говори по този начин! — Думите ѝ бяха съвсем тихи, но твърди и категорични. Тя стана от стола толкова рязко, че неволно бутна с крак масата и разлюля свещта.

Лъки впери очи в нея. Девън стоеше облегната на плота, опряла свитите си юмруци на ръба на белите плочки.

Той се изправи зад нея и за част от секундата остана неподвижен, опитвайки се да се пребори със себе си. Не трябваше да я докосва. Не биваше. И макар че го осъзнаваше, той сложи едната си ръка на плота до нейната, а с другата я прегърна през кръста и зарови лице във врата ѝ. Испита невероятна наслада от допира на копринената ѝ коса до устните му.

— Точно това правихме, Девън! Можеш да го отречеш на предсмъртния си одър, ако това ще успокои съвестта ти, но фактът, че се любихме в оная нощ, ще си остане непроменен.

— Остави ме сама — простена тя. — Моля те...

— Чуй ме — настойчиво каза той. — Тази бъркотия с пожара не е единствената причина, поради която съм тук. Знаеш това. Знаеше го и вчера. Щях да тръгна да те търся независимо от всичко. Трябваше да

те видя отново. И ти искаше да се видим не по-малко от мен. Не ме е грижа колко упорито се опитваш да го отречеш, но аз зная, че е вярно. Ти бягаш не само от евентуалното ти въвличане в едно криминално дело и от последиците, които то може да окаже върху живота ти. Ти бягаш от това — той нежно прокара ръка по корема ѝ, погали бедрата ѝ, мястото където те се срещаха.

— Недей! Не ме докосвай по този начин!

— Защо?

— Защото... защото...

— Защото желанието те подлудява така, както мен самия.

— Престани!

— Само ако ми кажеш, че греша, че не изпитваш към мен страстта и желанието, които раздират тялото ти. Кажи ми го, Девън и аз ще престана.

— Моля те! Просто ме остави на мира.

— Не мога — простена той. — Не мога!

Тя обърна глава през рамо. Той сведе лице. Устните им се сляха в ненаситна целувка. Тя се завъртя към него, той я обгърна с ръце и я привлече към себе си. Поставил ръце на бедрата ѝ, бавно я намести точно срещу себе си.

Колкото по-силна ставаше страстта му, толкова по-необуздан бе гневът му, защото знаеше, че тя е забранен за него плод. Въпреки пакостите и лудориите, които вършеше по време на неделното училище, в съзнанието му все пак се бяха запечатали някои от духовните проповеди. Религиозното му обучение плюс всички морални напътствия и съвети, които бе получил от изключително почитените си родители, му нашепваха, че това, което върши, е грешно, грешно, грешно.

И въпреки това не можеше да се откаже от целувките ѝ, не и когато устните ѝ изглеждаха толкова сочни, толкова сладки, толкова нетърпеливи и ненаситни. Непрекъснато си повтаряше, че следващата целувка ще е последната. Край! Завинаги! Но от това желанието му сякаш нарастваше все повече и повече.

— По дяволите, Девън, отблъсни ме! Спри това. Спри ме. — Беше така завладян от нея, че изведнъж го обхвана прастарото, изконно мъжко желание да се бори за нея. Стиснал главата ѝ с двете си ръце, той рязко я дръпна назад. — Къде е той? Къде е този смотаняк, за

когото си омъжена? Къде беше той, докато ти пътуваше съвсем сама из Източен Тексас? Луд ли е, че ти позволява такава свобода? Сляп ли е? Защо това копеле не е тук сега, за да те предпази от мен? Да те защити от теб самата.

Лъки бе задал въпросите си без изобщо да очаква някакъв отговор от нея. Затова замръзна от изненада, когато тя извика отчаяно:

— Той е в затвора.

В този миг лампите внезапно светнаха отново.

---

[1] Меко италианско сирене с остър вкус. — Б.пр. ↑

12

Лъки примигна няколко пъти. Докато го наблюдаваше, Девън осъзна, че той мига както от изненада, така и от яркия блясък на флуоресцентната лампа. Светлината беше силна и дразнеща. Разкриваше прекалено много стаени подробности. Тя се измъкна от ръцете на Лъки и отиде да я изгаси. Чувстваше се далеч по-спокойна в потъналата в полумрак стая, осветявана единствено от свещта върху масата. Чувстваше се не толкова слаба и уязвима.

— Затвор?! — Той остана като закован на мястото си.

— Федералният затвор с лек режим в Източен Тексас. Намира се само на петдесет мили от...

— Зная къде се намира.

— Бях на посещение при него и на връщане реших да събера малко материал за статията си. Смятах, че посетителите на едно заведение в провинцията най-добре ще подкрепят теорията ми. Показа се, че съм била права.

Това обяснение му беше достатъчно. Всъщност това бе всичко, което можеше да му каже. Нямахше никакво намерение да му разказва с подробности за посещението при съпруга си, от което си бе тръгнала толкова разстроена. Изобщо не му влизаше в работата колко съсипана и потресена се бе почувствала след свиждането.

Съвсем случайно Лъки Тайлър се бе оказал на подходящото място в подходящото време — а може би в най-неподходящото време, на най-неподходящото място — и се бе възползвал от нестабилното ѝ емоционално състояние.

— За какво е в затвора?

— Финансови злоупотреби. Издаване на поверителна информация.

— Извършил ли го е?

— Разбира се, че не — излъга тя. — Мислиш ли, че бих се омъжила за криминален престъпник? — *По времето когато се бе омъжила за него, тя все още вярваше в невинността му.*

— Откъде, по дяволите, да зная! — Той се размърда и сърдито я изгледа. — Единственото, което знам за теб, е, че мамиш съпруга си.

Обвинението ѝ се стори противно и отвратително. Но понеже не можеше да му каже истината, тя се престори на ядосана и побърза да отрече думите му.

— Не, не е вярно!

— Аз кой знае защо си спомням нещо друго.

Тя се приближи до вратата и рязко я отвори.

— Можеш да си тръгнеш по пътя, по който дойде — през задната врата. Аз ще ти отворя гаража.

— Няма да е толкова лесно, Девън.

— Сега, когато разбираш в какво неудобно положение ме поставяш, аз те моля да си вървиш.

— Нищо не разбирам — изкрещя той и като се пресегна над рамото ѝ с трясък захлопна разтворената врата. Течението разлюля за миг пламъчето на свещта и по стените заиграха разкривените им сенки. — Струва ми се, че ни предстои да прекараме още една нощ заедно.

— За какво говориш?

— Няма да си тръгна, докато не ми обясниш всичко.

— Не ти дължа...

— Хейнс чие име е? Твоето или неговото?

— Моето. Той се казва Шелби. Грег Шелби.

— От колко време сте женени?

Изобщо не бе в настроение да отговаря на въпросите му, но той нямаше да си тръгне, преди да научи всичко, а тя разбираше, че не може да го вини за настойчивостта му. Ако беше на неговото място, и тя щеше да се чувства по същия начин. Не беше необходимо да му казва цялата истина. Само част от нея. Това щеше да го успокои.

Дали? Когато се взираше в нея с властните си сини очи, тя имаше чувството, че погледът му прониква чак в душата ѝ. Усецането беше обезпокоително, дори страшничко. Какво щеше да стане, ако неволно, чрез някоя изпусната въздишка или изпълнен с копнеж поглед, тя му подскажеше най-важния момент от онази нощ, който той сякаш бе забравил?

За да прикрие неудобството си, тя учтиво попита.

— Искаш ли малко кафе?

— Не.

— Нещо друго?

— Отговори.

— Хайде да отидем във всекидневната.

Тя взе свещта, духна и загаси пламъчето. Поведе го в тъмнината към антрето, през което се минаваше за всекидневната. Там запали единствената лампа и се настани в ъгъла на едно канапе в дамска с цвят на слонова кост. Лъки се отпусна на възглавничката пред синия кожен фотьойл, раздалечи колене и отпусна ръцете си между тях.

— Давай — въздъхна той.

Тя започна без предисловия.

— Когато започна процесът на Грег, аз помолих редактора на вестника да ми позволи да пиша за него.

— Не си го познавала преди това?

— Не.

— И кое възбуди интереса ти до такава степен, че да пожелаеш да пишеш за него?

— Повечето криминални престъпници, като се започне от серийните убийци и се стигне до дребните крадци, обикновено следват определен модел на поведение — обясни тя. — Престъпниците, обвинени във финансови злоупотреби, обикновено се държат арогантно и снизходително с прокурора, независимо дали са признати за виновни или не.

— Продължавай.

— Ами, от това, което бях прочела за Грег, бях разбрала, че той не се вписва в тази схема. С покъртителна искреност се опитваше да отрече участието си в каквито и да било криминални деяния. Това ме заинтригува. Запалих и редактора, и той ми даде разрешение за работа. След това трябваше да се срещна с адвоката на Грег и с окръжния прокурор, за да получа разрешението им. Това отне няколко седмици.

— Адвокатът на Грег постави условието да присъства по време на разговорите ни и аз се съгласих. Прокурорът пък настояваше, че преди да бъдат публикувани, статиите ми трябва да бъдат прочетени и одобрени от някой представител на кабинета му. Те все още не знаеха със сигурност дали е виновен или невинен, но искаха да подхождат абсолютно непредубедено.

Лъки кимна.

— Когато в крайна сметка всички условия бяха удовлетворени, най-накрая успях да проведа първото си интервю с него.

— Любов от пръв поглед?

— Не, но веднага бях привлечена от него.

— Физически?

— Освен всичко останало.

— Един мъж в белезници сигурно е много привлекателен.

Тя не обърна внимание на саркастичната му забележка.

— По това време той не беше в затвора. Беше освободен под гаранция.

Девън се замисли за първата им среща в кабинета на адвоката му. Спомни си недоумението си, че някой би могъл да заподозре Грег дори в неправилно паркиране, камо ли в углавно престъпление. Беше облечен в безукорен, много официален кафяво-сивкав костюм с жилетка, с бяла риза и консервативна, раирана вратовръзка. Червеникавокафявата му коса бе грижливо сресана назад и откриваше високо, гладко чело. Изглеждаше така, сякаш би могъл да дава на Емили Поуст уроци по вежливост и изтънчено поведение.

— Какво научи от първата ви среща?

— Придобих представа за произхода му.

— Който беше какъв?

— Израснал е в малко стоманолеярно градче в Пенсилвания в семейство на много строги и религиозни родители, от които той много рано се е отчуждил и това им отчуждение продължава и до ден днешен.

— Защо? Не мога да си представя, че съм в състояние напълно съзнателно да се откъсна от семейството си.

Девън и сама се бе досетила за това. По-рано тази вечер той бе изразил съжалението си за трудностите, които причинява на близките си. Очевидно неприятностите на кой да е Тайлър бяха неприятности и на цялото семейство и всеки взимаше присърце проблемите на другия.

— Грег не е имал твоя късмет да се радва на такава силна привързаност в семейството си, господин Тайлър. Всъщност, много малко хора са чак толкова щастливи — замислено произнесе тя с много тъжен глас. — Бащата на Грег е работил за една и съща стоманолеярна компания през целия си живот. Никога не могъл да

разбере сина си, който играел на стоковата борса и постоянно му натяквал, че трябва да се захване с някоя сигурна и стабилна работа.

— Значи ти никога не си се срещала с родителите му?

— Не.

— Ами твоите? Как приеха факта, че зет им е затворник?

— Моите родители са мъртви.

— О, съжалявам. Знам какво е да изгубиш родител. Баща ми почина преди няколко години. — Тя само кимна с глава. — Колко скоро след първия ви разговор започна да се срещаш с Шелби?

— Всъщност, ние никога не сме се срещали в истинския смисъл на думата. — Лъки недоверчиво я изгледа. — Вярно е. Адвокатът му многократно ни предупреждаваше, че не бива да се появяваме заедно на обществени места. Смяташе, че не би било приемливо един подсъдим да се разхожда из града.

— Значи ухажването се извършваше под бдителния поглед на адвокатата.

— Глупости! След първите няколко срещи разбра, че може да ми има доверие, че няма да постъпя непочтено по отношение на клиента му и започна да ни оставя сами.

— Колко удобно!

— Всъщност наистина беше удобно — рязко му отговори тя. — Имахме време да се опознаем един друг.

— Готов съм да се обзаложа, че е било точно така.

— Разбрах, че Грег е бил обвинен напълно неоснователно. Знаеше, че някой от фирмата му е издавал ценна информация на определени клиенти. Който и да е бил този някой, сигурно е бил много умен. Бе изработил улики и доказателства, които сочеха към Грег. Защитата на Грег бе построена изцяло върху факта, че той не би имал никаква материална изгода от подобна дейност. Ако бе извършил престъплението, за да се облагодетелства, то къде тогава беше изгодата?

— Ей — каза Лъки, — аз не съм съдебен заседател. Присъдата му вече е факт. Аз се интересувам много повече от теб... и от Грег, разбира се.

— Времето минаваше и двамата с Грег ставахме все по-близки.

— Хъм.

— Беше ми трудно да преценявам ситуацията обективно и безпристрастно.

— Несъмнено.

— Исках да го защитавам, да помогна на адвоката му, което означаваше, че трябва да се откажа от писането на статиите. Нито един журналист, който държи на доверието на читателите, не може да си позволи подобен сблъсък на интересите. Грег беше разстроен от това. Не искаше взаимоотношенията ни да попречат на кариерата ми.

— А и безплатната реклама, която щеше да получи чрез теб, ако продължеше да пишеш, едва ли би му навредила особено.

Забележката му засегна болното ѝ място.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо, нищо — уморено отвърна Лъки, сякаш думите му нямаха никакво значение. — Значи, когато Шелби повдигна въпроса за женитба, ти се съгласи?

— Точно така. Той ме помоли да се омъжа за него веднага след приключването на процеса. Но аз настоях да се оженим веднага.

— Защо?

Да, *защо*? Какво се бе опитвала да докаже? Че е по-умна от всички, които го обвиняват, че единствено тя е права в преценката си за него, а всички останали грешат? А може би смъртта на майка ѝ преди няколко години бе оказала влияние върху решението ѝ. Искрените оплаквания на майка ѝ, че е болна все още отекваха в главата ѝ. Те твърде много ѝ напомняха на тържествените клетви, с които Грег я убеждаваше, че е невинен.

Боли ме, Девън. Наистина. Не мога да издържим повече. Моля те, помогни ми.

Невинен съм, Девън. Кълна се. Трябва да ми помогнеш.

Не можеше да обърне гръб на един толкова отчаян човек, който молеше за помощ. Заради случилото се е майка ѝ бе готова да повярва на Грег със сърцето си, въпреки че фактите категорично опровергаваха твърденията му, че е невинен.

Едва след време осъзна, че е била измамена. Приела всичките му клетви за чиста монета, бе налпала въдицата веднага и бе паднала право в ръцете му. Понякога ѝ се струваше, че Грег сякаш бе успял да проникне в мислите ѝ, да чуе слабия и немощен глас на майка ѝ да произнася думите, които преследваха Девън ден и нощ. Бе търсил и

намерил най-верния път към нея, използвал бе състраданието и чувството ѝ на жалост към всички слаби и изпаднали в беда хора.

Беше немислимо, обаче, да си признае всичко това пред Лъки Тайлър. Знаеше, че няма изход от ситуацията и затова продължаваше твърдо и неотстъпчиво да защитава Грег. В края на краищата той беше неин законен съпруг. Женитбата бе свързана с доста отговорности, които тя не можеше да пренебрегне просто ей така.

В отговор на въпроса на Лъки, тя за пореден път повтори мита, който сама си бе създала, макар да съзнаваше, че по този начин се опитва да оправдае наивността и лековерието си.

— Омъжих се за него, защото исках да демонстрирам вярата си в неговата невинност. Сключихме граждански брак в кабинета на адвокатата му.

— И с колко дни разполагахте между сватбата и присъдата?

— Два дни. Грег бе единственият свидетел, призован от адвокатата си да даде показания — обясни тя. — Той беше искрен и убедителен. Просто не можех да повярвам на ушите си, когато съдебните заседатели го обявиха за виновен.

Тя затвори очи.

— Все още виждам пред очите си съдебните пристави, които се приближиха, за да му сложат белезниците и да го отведат от залата. Грег изглеждаше сразен.

И разярен, помисли си тя. Неуспехът му да въздейства на съдебните заседатели и да ги убеди в невинността си го бе изкарал от равновесие. Тези дванадесет човека бяха останали недокоснати от „искрените“ му излияния. Тя се бе оказала единствената глупачка.

— Кога беше това?

— Преди единадесет месеца.

— Каква е присъдата?

— Две години затвор. Десет години условно. Адвокатът му твърди, че ще излежи по-малко от половината.

— Което означава, че скоро може да бъде освободен условно.

— След няколко седмици предстои преразглеждане на присъдата.

Лъки се изправи и се обърна с гръб към нея. Пъхна ръце с дланите навън в задните джобове на дънките си. Цялата му фигура, начинът по който бе изпълнал раменете си, издаваха обхваналото го

напрежение. Когато се обърна да я погледне, лицето му изглеждаше разярено и зло.

— И колко пъти си го мамила през тези единадесет месеца?

— Това не е твоя работа.

— Как да не е, по дяволите! — Той я сграбчи за ръката и я изправи на крака. — Не зная дали съм един от многото, дали принадлежа към някоя отбрана, елитна група мъжкери, или пък съм единственият му заместник. Да си кажа честно, не знам кое от трите предпочитам, но съм дяволски сигурен, че искам да знам истината.

— Това няма никакво значение.

— За мен има.

Сълзите напиха в очите ѝ. Идеше ѝ да му изкрещи истината. Никога не е плюло друг. Ти си единственият. Вместо това прошепна с дрезгав и несигурен глас.

— Ти си единственият.

Раменете му видимо се отпуснаха, а яростта в очите му понамаля.

— Предполагам, че ще трябва да ти повярвам.

— Ако искаш вярвай, но това е самата истина.

— Обичаш ли го?

— Той е мой съпруг.

— Не това те попитах.

— Не възнамерявам да обсъждам с теб взаимоотношенията си със съпруга ми.

— Защо?

— Защото нямаш право да ми задаваш подобни въпроси.

— Значи ми даде тялото си, но не искаш да ми повериш няколко отговора, от които имам нужда.

— Не съм ти давала нищо — опита се да възрази, но думите не излизаха от сърцето ѝ. — Това, което се случи... то просто стана. Започна с няколко целувки и от там нататък... ти просто ме изненада.

— Така те изненадах, че не усети езика ми върху зърното на гърдата ти?

Не, простена тя наум. Спомняше си всяко негово докосване с най-големи подробности, но отчаяно ѝ се искаше да забрави.

— Бях полузаспала. Просто отвърнах на ласките ти.

Той заплашително пристъпи напред.

— Ако сега ми кажеш, че си си представяла, че съм съпругът ти, ще те удуша.

— Не — в гласа ѝ се долавяха сълзи. — Не съм си представяла нищо подобно.

Нямаше сили да срещне погледа му и бързо сведе очи. Тишината в къщата сякаш я притискаше и задушаваше. Натрапчивото му физическо излъчване я объркваше и тя стоеше замаяна и безсилна.

За да увеличи разстоянието помежду им, тя започна неспокойно да обикаля из стаята. Подреди една купчина списания върху масата. Отчаяно се опитваше да намери някакво занимание на ръцете си, стараяше се да не го погледне.

— Навремето са замеряли жените с камъни заради това, което си направила.

Тя оправи възглавничките на канапето и се изправи.

— Това, което направихме, господин Тайлър. Ти също беше в леглото.

— Спомням си — твърдо заяви той. — И съм готов да поема моя дял от отговорността за случилото се. Но ти не си.

Тя постави ръце на кръста си и войнствено го изгледа.

— И какво предлагаш да направя? Да мина през града и да дам пари на всеки срещнат? Или да избродирам една червена буква „П“ на гърдите си^[1]? Има народи, които обезглавяват прелюбодейките. Смяташ ли, че ако ми отрежат главата, справедливостта ще възтържествува? И ако е така, готов ли си да сложиш и собствената си глава на същия дръвник? Защото съм дяволски сигурна, че твоята глава лежеше до моята — на една и съща възглавница.

При този спомен тя изведнъж млъкна и се обърна с гръб към него.

— Не прецених ситуацията добре и допуснах грешка — каза тя. — Повярвай ми, собствената ми съвест ми е достатъчно наказание.

Той се приближи към нея и произнесе името ѝ с тих и утешителен глас. Хвана я за раменете, обърна я към себе си и сложил ръка под брадичката ѝ, леко повдигна главата ѝ нагоре.

— Аз не искам да те наказвам. Можеш и да не ми повярваш, но аз обвинявам повече себе си, отколкото теб. Сигурен съм, че на един твой грях мога да противопоставя десет мои. Прелюбодейството никога не е било един от тях преди, но...

Очите им се срещнаха, и приковал поглед в нейния, той бавно замлъкна.

— Никога? — дрезгаво попита тя.

— Никога.

— Ако знаеше, че съм омъжена...

Той помисли няколко секунди, преди да ѝ отговори.

— Не съм сигурен дали това щеше да има някакво значение.

И тогава не само очите, но и спомените им сякаш се сляха. Всеки си спомни докосванията, аромата, топлината на другия. И двамата знаеха, че бяха разтърсвани от еднаква страст през онази нощ в мотелската стая. И затова всеки трябваше да поеме своята част от вината, трябваше да понесе съответните последици.

— Трябва да свидетелствам в твоя полза — прошепна тя. — Нямам избор, нали?

— Напротив, имаш — отговорът му я изненада напълно. — Няма да те накарам насила, Девън.

— Но ако не дам показания, ще причиня толкова много зло на теб и на семейството ти. Не мога да позволя това да се случи. Още вчера, когато ми каза за пожара, осъзнах, че в крайна сметка ще трябва да подкрепя алибито ти. Така е най-честно — тя замислено се усмихна. — Предполагам, че съм се надявала да се случи някакво чудо и да отпадне необходимостта от моите показания.

Той докосна ъгълчетата на устните ѝ с върха на пръста си.

— Съпругът ти никога няма да разбере. Ще запазя самоличността ти в тайна. Все още не съм официално обвинен. Веднага щом им кажеш, че съм бил с теб от здрач до зазоряване на следващия ден, обвиненията към мен ще отпаднат и ти ще си свободна да си вървиш. Свидетелските ти показания никога няма да бъдат съобщени публично.

Тя знаеше, че подобни заплетени ситуации рядко се разрешаваха толкова лесно. Въпреки това не ѝ се искаше да помрачи надеждите му с песимизма си.

— Утре ще си взема свободен ден и ще дойда в Милтън Пойнт. Искам да приключа с това колкото е възможно по-скоро.

— Много ще съм ти задължен — каза той. — Колкото по-бързо се отърва от обвинението, толкова по-добре.

На устните му разцъфна усмивката, която бе видяла от сепарето си при първата им среща. От нея лицето му стана особено зашеметяващо красиво.

След нощта, която бяха прекарвали заедно, тя милион пъти си бе задавала въпроса как можа да извърши подобна глупост. Но колкото повече време прекарваше с него, толкова по-ясен ѝ ставаше отговорът на този въпрос. Та коя жена, независимо колко е уравнивесена и самоуверена, би могла да устои на тази усмивка?

И макар че все още изпитваше на собствения си гръб последиците от слабостта си, тя отново усети приятната възбуда, обхванала тялото ѝ.

— Къде да отида, когато пристигна в Милтън Пойнт? — попита тя, като отчаяно се опитваше да разсъждава разумно и прагматично.

— Защо не дойдеш у нас около обяд? Ще се обадя на Пат и той ще доведе федералните агенти, които ще запишат изявленията ти или каквото там друго пожелаят.

— Кой е Пат?

— Шерифът, Пат Буш. Ти го видя, помниш ли? Това е добре, защото той може да те идентифицира като жената, която забърсах в кръчмата.

— Не си ме забърсал.

— Е, просто така се казва. Не се сърди.

— Но се сърдя. Добре, съгласих се да направя това, което искаш, така че моля те вече да си вървиш. — Тя отиде до предната врата и я отвори.

— Не трябва ли да ти обясня как да намериш къщата?

— Ще погледна адреса в указателя.

— Е, както искаш...

— Аз винаги постъпвам както искам — отговори тя. Не ѝ се искаше последната дума да е негова.

Но той не ѝ остана дължен. Преди да пристъпи през прага, протегна ръка и я прегърна през врата. Повдигна лицето ѝ към своето и бързо я целуна.

— Лека нощ, Девън — прошепна тихо, пусна я и се плъзна надолу по стълбите.

[1] Намек за героинята от „Алената буква“, която е заставена да носи избродирана на гърдите си буквата „П“, знак, че е прелюбодейка. — Б.пр. ↑

Беше все още сърдита и намръщена, когато ѝ отвори вратата на дома си и я поздрави с добре дошла по обяд на следващия ден. Той си знаеше, че прощалната му целувка ще я вбеси. И точно заради това я бе целунал. Изпитваше удоволствие да я дразни и провокира само защото тя толкова бързо и лесно се палеше. Сякаш го предизвикваше да разбере по колко различни начина би могъл да я ядоса.

А и освен това така му се бе искало да я целуне.

И сега му се искаше. Но това не му изглеждаше много добра идея, особено като забеляза колко предпазливо мина край него, внимавайки да не го докосне дори и с дрехата си.

Беше облечена делово в светложълт ленен костюм с права пола до коленете и ушито по поръчка сако, на ревера на което имаше голяма сребърна брошка. Сребърните обици, които допълваха тоалета ѝ, се виждаха добре, защото косата ѝ бе опъната назад и прибрана в стегнат кок. Изражението на лицето ѝ бе почти войнствено и заядливо.

— Здравей — поздрави го студено.

— Здравсти — наперено ѝ се ухили, макар да знаеше, че тази му усмивка я дразнеше.

— Пропусна да споменеш, че живееш извън града.

— Искях да ти обясня как да стигнеш дотук, забрави ли? Но ти не ми позволи. Лута ли се дълго?

— Е, сега съм тук, нали?

— Да, тук си и приличаш повече на съпругата на свещеника, отбила се у дома на чай, отколкото на жена, която идва да потвърди алибито ми за през нощта. Кой ще ти повярва, че съм те катурнал в леглото? — Сякаш дяволът го дърпаше за езика, караше го да ѝ казва неща, за които бе сигурен, че ще я наранят и обидят. Но кой знае защо, чувстваше, че противното му държание е оправдано. Нейното собствено поведение не бе кой знае колко по-различно.

— А ти какво очакваш да облека? Нощница?

— Аз...

— Лъки, пристигна ли нашата гостенка?

Лори Тайлър влезе в антрето през сводестата врата.

— Здравейте — тя се усмихна приятно и подаде ръка на Девън.

— Аз съм Лори Тайлър, майката на Лъки.

— Аз съм Девън Хейнс.

— Заповядайте, госпожо Хейнс. Всички са в кухнята. Питам се защо ли ни бяха необходими толкова много стаи! Мисля, че щяхме да направим по-добре, ако си бяхме построили една огромна кухня. Имам чувството, че всички в края на краищата се събирате все там.

— Следователите тук ли са? — несигурно попита Девън и погледна през рамо към колите, паркирани на алеята.

— Не още. Тези коли са на семейството — обясни Лори.

— Привлякохме интереса на цяла тълпа любопитни наблюдатели — иронично каза Лъки.

Майка му го погледна с укор, а след това хвана Девън за ръката и я поведе към кухнята.

— По нашия край обядът обикновено е съвсем неофициален. Днес имаме пилешка салата. Реших, че ще ни дойде добре в един такъв тежък и задушен ден. Надявам се, че няма да откажете?

— Ами, аз... да, струва ми се. Не смятах, че ще имам време да обядвам.

Лъки наблюдаваше двете жени, докато вървеше след тях през трапезарията, в която се хранеха само на празници, на рождени дни или при някои особено важни и тържествени случаи. Гостоприемството и дружелюбното отношение на майка му очевидно смуцаваха Девън. Лори често влияеше по този начин на непознати. Тя винаги се отнасяше към хората с доверие и успяваше да ги предразположи към себе си и не променяше това си отношение, освен ако нямаше наистина сериозни основания.

Тя покани Девън в кухнята и я представи на останалите, сякаш тя наистина беше съпругата на новия свещеник, която се бе отбила на чай.

— Това е Девън Хейнс, която така благородно се съгласи да помогне на Лъки да се измъкне от неприятностите си. Девън, това е Таня, снаха ми. Това е Сейдж — най-малкото ми дете, а ето го и Чейс — по-големият брат на Лъки.

Всички я огледаха с явно любопитство, но измърмориха по едно учтиво здравейте, защото знаеха, че Лори не би приела друго отношение от тяхна страна.

— Сейдж, отмести стола си по-нататък, за да може Девън да седне между теб и Лъки. Девън, какво предпочиташ — чай с лед или лимонада?

— Ами, чай с лед, ако обичате.

— Чудесно, сега ще ти донеса. Захарта и лимонът са на масата. Лъки, подай й чинията от хладилника. А сега, когато тя вече е тук, и ти можеш да започнеш да се храниш. — Подаде на Девън чашата с чай и додаде: — Беше твърде притеснен, за да яде, преди да пристигнеш.

— Не съм бил притеснен — сърдито отбеляза той. Сложи препълнените чинии на масата и като праметна крак през облегалката на стола, се настани край масата. — Страхувах се, че тя няма да дойде.

Девън реагира така, сякаш я бе ударил.

— Казах, че ще дойда, нали?

— Да, но имаш навика да се отмяташ без предупреждение.

— Е, тя е тук и това е най-важното — намеси се Чейс, след като Таня силно заби лакът в ребрата му. — Всички много се радваме, че се съгласихте да свалите подозренията от Лъки, госпожо Хейнс. Особено като се има предвид какво ви струва това.

— Защото сте омъжена! — Сейдж, която за радост на всички бе мълчала до този момент, не можеше да се сдържа повече. — Вие съвсем определено не приличате на никоя от мадамите на Лъки.

— Сейдж!

— Не исках да я обидя, мамо. Зная, че и ти като мен си изненадана, че не носи отровнозелени сенки и мрежести чорапи. Между другото, костюмът ти много ми харесва — каза тя и сърдечно се усмихна на Девън.

— Б-благодаря — смънка Девън.

Макар че само преди няколко минути Лъки се бе опитвал да ядоса Девън, сега му се прииска да напляска сестра си за грубостта ѝ. Бузите на Девън бяха яркочервени, очите ѝ неестествено блестяха, но устните ѝ бяха преbledнели под перленото ѝ червило.

Таня побърза да ѝ се притече на помощ.

— От колко време сте журналистка, госпожо Хейнс?

— Вече пет години — отговори Девън и погледна Таня с признателна усмивка. — Започнах работа веднага щом завърших колежа. Преди да получа мястото в Далас, работех за един по-малък вестник в Южен Тексас.

— Аз редовно чета вашите материали. Много са интересни.

— Много сте тактична — тя леко се усмихна. — Моите читатели понякога оспорват твърденията ми.

— И аз не винаги съм съгласна с вас — призна си Таня с усмивка, — но написаното от вас винаги ми дава повод за размисъл.

— Радвам се да го чуя.

— Вкъщи ли пишете или всеки ден ходите до редакцията на вестника? — поинтересува се Сейдж.

— Откъде черпите идеите си? — не я остави да отговори Чейс.

— Защо не млъкнете всички и не оставите госпожа Хейнс да се наобядва — прекъсна ги Лори и, забравила веднага собственото си нареждане, попита: — Използвате ли текстообработващи програми?

Девън се разсмя.

— Нямам нищо против въпросите. Наистина. Обичам да говоря за работата си.

Отговори на въпросите им по ред. Лъки също проявяваше интерес към разказа ѝ, но се опитваше да изглежда напълно незаинтересован и ядеше пилешката си салата, без изобщо да усеща вкуса ѝ.

Семейството му се отнасяше към нея сякаш беше Савската царица. По дяволите! Той беше в беда, не тя. Защо не я подлагаха на същия разпит, на който бяха подложили него за това, че е спал с непознатата?

И макар че през цялото време си задаваше с раздражение подобни въпроси, знаеше, че ако някой от тях само се осмелеше да произнесе една обидна дума по нейн адрес, той веднага щеше да се изправи в нейна защита.

— Кой се обади на Пат? — попита Лори. Тя бе отместила пердето и гледаше през прозореца към приближаващата се патрулна кола.

— Не съм аз — каза Лъки. — Мислех, че ще изчакаме да се наобядваме, Чейс.

— И аз така смятах. Не съм се обаждал.

Чейс стана от стола и застана до майка си близо до прозореца.

— Той е сам. Агентите не са с него.

Отиде и отвори задната врата, преди още Пат да е стигнал до нея. Шерифът влезе в кухнята и свали шапката и слънчевите си очила.

— Здравейте всички — той кимна по посока на масата и добави, — извинете, че прекъзвам обяда ви.

— Присъедини се към нас, Пат — покани го Лори. — Ядене имаме в изобилие.

— Не мога, но ти благодаря.

— Нещо за пиене?

— Нищо, благодаря.

До този момент Пат упорито избягваше да ги погледне в очите, пристъпваше неловко от крак на крак и неспокойно местеше пръсти по периферията на шапката си. По всичко личеше, че не бе наминал просто да ги види.

Лъки бутна настрана чинията си и се изправи.

— Какво има, Пат?

Пат Буш го изгледа напрегнато. Извади един сгънат документ от вътрешния джоб на униформената си риза.

— Имам съдебно постановление за арестуването ти.

Сейдж и Таня зяпнаха от изненада. Лори притисна ръка към гърдите си, сякаш някой току-що я бе наранил. Девън безпомощно разтвори бледите си устни. Реакцията на Чейс беше яростна и необуздана. Той извика:

— Какво означава това, по дяволите?

Лъки грабна документа от шерифа, прегледа го набързо и го захвърли на масата. Произнесе под нос няколко думи, думи, които майка му не искаше да чува в къщата си.

— Имам алиби — каза той на Пат и посочи към Девън.

— Виждам. Мадам. — След като я поздрави, Пат отново погледна към Лъки. — Нищо не мога да направя. Заповедта за ареста ти вече е издадена. Ще трябва да дойдеш с мен. Чейс може да доведе дамата, когато започнат да те разпитват. Всичко скоро ще се изясни.

— Трябва ли да бъде арестуван? — попита Лори.

— Съжалявам, Лори, но се налага. Може обаче да довърши обяда си. Не бързам да се върна в града.

— Да, но аз бързам. Искам час по-скоро да приключа с тая бъркотия. Да вървим. — Лъки рязко тръгна към вратата.

Пат го хвана за ръката.

— Искам да направим всичко според закона. Трябва да ти прочета правата.

— Добре — сухо каза Лъки. — Но не можем ли да излезем навън? Не искам да принуждаваме майка ми да слуша всичко това.

— Не се отнасяй така покровителствено към мен, Джеймс Лоурънс — срязва го остро Лори. — Аз не съм някакво нежно цвете, което постоянно се нуждае от закрила. Изгубих баща ти, но се борих с рака му в продължение на две години. Нямам никакво намерение да се разделя с още един член от семейството си точно в този момент и щом властите ме предизвикват по този начин, аз смятам да се боря докрай. — Гласът ѝ бе твърд и непоколебим.

— Точно така, мамо. — Чейс изглеждаше не по-малко решен да защити брат си.

Лъки намигна на майка си.

— Пригответи нещо вкусно за вечеря. Ще се прибера у дома много преди да е станало време за ядене. — Излезе през задната врата. Пат махна с шапката си на дамите и го последва.

— Пат му прочете правата.

— Дяволски ми е неприятно, че трябва да направя това — смотолеви той, докато слагаше белезниците около китките на Лъки.

— Просто го направи и престани да се извиняваш. Всичко разбирам. Изпълняваш служебните си задължения.

— Много се радвам, че си намерил жената.

— Защо? — попита Лъки, докато се настаняваше на задната седалка на патрулната кола. Мрачният глас на Пат го караше да се чувства подтиснат и обезкуражен.

— Защото при нас дойде Сюзън Йънг и тя, приятелю, твърди, че ти си подпалил склада.

Човек не можеше да не се възхити от спокойствието на Девън, когато влезе в стаята, в която се провеждаше разпитът. Двата федерални агенти пушеха като комини и малкото помещение бе напълно задимено. Нейната поява бе като глътка чист въздух за Лъки.

Пат ѝ помогна да седне на един стол и тя нито за миг не промени гордото си и напълно овладяно изражение.

Лъки се опита да срещне погледа ѝ, за да ѝ вдъхне малко кураж, но тя изобщо не поглеждаше към него. Вместо това насочи цялото си внимание към единия агент.

След като си размениха дежурните любезности, той веднага се залови с разпита.

— Господин Тайлър твърди, че е бил с вас в нощта, когато складът му изгоря до основи.

Зелените ѝ очи бяха студени и непоколебими.

— Точно така. Наистина беше с мен.

Пат седна на ъгъла на масата, точно срещу нея. Когато заговори, гласът му бе далеч по-дружелюбен.

— Разкажете ни как и кога се запознахте.

— Както знаете, шериф Буш, запознахме се следобеда на същия онзи ден в бара, разположен на главен път 277. — Тя леко смръщи вежди. — Не съм сигурна за името му.

— Няма име — каза Пат.

— О! В такъв случай предполагам, че точно затова не си го спомням.

— Просто ни разкажете какво се случи. — Единият от агентите се намеси нетърпеливо и запали още една цигара.

Девън спокойно им разказа за посещението си в кръчмата и за намерението ѝ да събере материал за статията относно сексуалните предразсъдъци по отношение на жените. Призна си, че постъпката ѝ не е била твърде разумна.

— Опитвах се да не бия на очи, да изглеждам колкото се може незабележима, но без каквото и да било насърчение от моя страна двама мъже се приближиха към масата ми и предложиха да ме почерпят с едно питие. Изобщо не обърнаха внимание на протестите ми. Очевидно не бяха свикнали да получават отрицателен отговор от жена.

Очите ѝ внезапно срещнаха тези на Лъки. Без да иска, бе използвала фразата, която толкова често си бяха разменяли като обвинение. Стори му се, че всички в стаята усетиха напрежението, възникнало между тях. Девън бързо отвърна поглед.

Разказа и останалата част от историята, като изцяло потвърди показанията на Пат и Лъки. После насочи разказа си към мотелската стая.

— Отворих вратата и пузнах вътре господин Тайлър, защото той беше ранен. — Това беше леко изопачаване на истината, но единствен Лъки го знаеше, а той нямаше никакво намерение да оспорва твърденията ѝ. Превързах раната му — продължи тя. — Той не беше в състояние да шофира и затова... остана с мен през цялата нощ и беше все още в стаята, когато си тръгнах на следващия ден, а това беше някъде около шест часа сутринта.

Лъки погледна двамата си обвинители и злорадо се усмихна.

— А сега можем ли да прекратим тази нелепа история?

Не му обърнаха никакво внимание. Единият избута Пат от мястото му и седна точно срещу Девън.

— Имате ли разрешение за лекарска практика, госпожо Хейнс?

— Какво по...

— Девън изпревари сърдитото възклицание на Лъки.

— Не, разбира се.

— Но решихте, че сте достатъчно квалифицирана, за да се погрижите за рана от нож и за едно насинено око, което, по всичко личи, едва не е довело до ослепяването на господин Тайлър.

— Напротив, изобщо не смятах, че имам необходимата за това квалификация. Посъветвах господин Тайлър да отиде в болницата, но той отказа.

— И защо?

— Ще трябва да попитате него.

— Направих го — отговори агентът и се намръщи. — Той на свой ред ме попита къде, ако ми се удаде подобна възможност, бих предпочел да прекарам нощта — в отделението за спешна медицинска помощ, или с вас?

Тя се взря в Лъки през гъстия тютюнев дим. Невярващият ѝ поглед изразяваше обида и неприкрита болка.

— Беше шега, Девън. Шега.

Леко пребледняла, тя отново се обърна към агента.

— Бях обезпокоена от раните на господин Тайлър — тихо каза тя. — Беше ранен, докато се опитваше да ме защити, и се чувствах до голяма степен отговорна. Когато той отказа да потърси квалифицирана

медицинска помощ, аз се постарях да направя всичко, което бе по силите ми, за да облекча болката му. Мислех си, че това е най-малкото, което можех да направя, за да му се отблагодаря за това, че ми се притече на помощ.

— Докъде се простираше благодарността ви? Спахте ли с него?

Лъки моментално скочи от стола си.

— Не, по дяволите. Тя... — Пат тежко отпусна ръка на рамото му и го натисна надолу.

— Сядай и млъквай.

Шерифът го гледаше така, сякаш се кани да го убие, но Лъки съзнаваше, че Пат постъпва така, защото е истински загрижен за него. Отпусна се отново на стола си и хвърли към агента изпълнен с ярост и злоба поглед.

— Е, госпожа Хейнс?

— Господин Тайлър изглеждаше напълно изтощен. Предполагам, че бе пийнал малко повече. Във всеки случай, изобщо не бе в състояние да шофира. И когато ме помоли да остане, аз му позволих. Той ми намекна дори, че би могъл да има и някои вътрешни наранявания.

Двамата агенти се спогледаха и нагло се изхилиха с разбиране.

— И вие му повярвахте? — попита единият.

— Ще трябва да го запомня този номер, за да го използвам някой път — обади се и другият.

Този път Лъки изобщо не успя да стане от стола си. Ръката на шерифа отново се стовари върху рамото му и го прикова към мястото му. В същото време Пат сърдито изръмжа и изгледа двамата агенти, които се опитваха да направят разпита на Девън колкото е възможно по-труден за нея. И двамата сякаш се забавляваха от смущението и явното ѝ неудобство.

— Не можех да зная дали има вътрешни наранявания или не — остро отвърна тя. — А и вие няма как да го знаете. — Рязко вирна брадичка. — Окото му бе ударено много лошо. Напълно възможно бе да има мозъчно сътресение или някакви други травми. Направих това, което в онзи момент сметнах за най-уместно.

— И вероятно сте била възнаградена за проявеното милосърдие — разтегна думите единият агент, намигайки. — Казахте, че той все

още е бил в стаята, когато сте си тръгнала в шест часа на следващата сутрин.

— Точно така — кратко отговори тя. Презрението, което изпитваше към тях, бе повече от очевидно. Като знаеше отношението ѝ към неравностойното положение на жените, Лъки разбираше какво ѝ коства да понася грубите им забележки.

Като се имат предвид обстоятелствата, тя се държеше изключително добре.

— Той все още спеше, когато си тръгнахте?

— Да. Дълбоко.

— Така ли спа през цялата нощ?

Тя леко се поколеба, но най-накрая отговори.

— Да.

— Откъде знаете?

— Знам.

Агентът се изправи и пъхна ръце в джобовете си.

— Възможно ли е той да се е измъкнал през нощта, да се е върнал в града, да е запалил склада, в който държаха цялото това скъпоструващо, застраховано оборудване, а след това да се е прибрал в стаята, без вие изобщо да разберете, че е излизал?

— Не.

— Това едва ли би му отнело повече от два часа.

— Не е излизал от стаята.

— Сигурна ли сте?

— Абсолютно.

— Изглеждате съвсем категорична.

— Да. Напълно.

— Мотелската стая е достатъчно широка, госпожо Хейнс. Не би ли могъл...

— Ние споделяхме не само стаята, но и леглото — заяви тя с блеснали очи. — Ако искахте да ме накарате да си го призная, защо не ме попитайте направо като истински мъж, ами го увъртате и усуквате?

— Амин! — обади се Лъки.

— Господин Тайлър и аз спяхме на едно и също легло — продължи Девън. — Двойно легло. Бяхме много близо един до друг. По необходимост. И ако господин Тайлър се бе опитал да стане и да

излезе от стаята, аз със сигурност щях да се събудя. Не спя много дълбоко.

Господи, беше страхотна! На Лъки му се искаше да ѝ изръкопляска. Или да я целуне. Или пък и двете. Бе успяла да ги сложи на местата им. Но те все още не се предаваха.

— Нито веднъж ли не се събудихте през цялата нощ?

Лъки усети капана и искрено се надяваше, че Девън го е забелязала. Ако тя кажеше да, те биха могли да продължат да твърдят, че той се е измъкнал, а после се е върнал без тя да разбере, като е разчитал да я използва като алиби. Другата ѝ алтернатива бе да си признае, че е имала интимна връзка с един непознат.

— Напротив. — Въпреки по-големия риск за нея самата, тя бе избрала втората алтернатива. Лъки се възхити на куража ѝ, но искрено съжали за удара, който гордостта ѝ щеше да понесе. — Събудих се веднъж.

— Защо?

Въпреки усилията на Пат, Лъки рязко скочи от мястото си.

— Какво значение има това, по дяволите!

Пат го блъсна на мястото му, изправи се пред него, застанал като щит между агентите и Лъки, който бе готов да ги разкъса с голи ръце.

Когато успя временно да успокои Лъки, Пат се обърна към агентите.

— Вижте, вие двамата. Госпожа Хейнс сама се съгласи да дойде тук. Знаете, че тя е омъжена и никак не ѝ е лесно в този момент. Давайте по-кратко, а?

Не му обърнаха внимание.

— Отговорете на въпроса, госпожо Хейнс.

Тя с гняв изгледа агентите, хвърли един бърз поглед към Лъки, а след това сведе глава и се загледа във влажните си от напрежение ръце, които стискаше в скута си.

— През нощта господин Гайлър и аз... имахме интимна връзка.

— Можете ли да го докажете?

Тя рязко вдигна глава.

— А вие можете ли да докажете противното?

— Не — отвърна агентът, — но в съседната стая има една друга жена, която казва буквално същото, само че освен това тя твърди, че

той се е похвалил, че смята да запали сградата и да вземе парите от застраховката.

— Тя лъже.

— Така ли?

— Да.

— И откъде знаете?

— Защото той беше с мен цялата нощ.

— И те чукаше!

Мощното тяло на Пат Буш се оказа недостатъчно здрава преграда, за да спре Лъки. Той изрева като разярен лъв и се хвърли през стаята към агента, който бе запратил непочтената си забележка в лицето на Девън.

Бутна агента и го събори върху масата, която с трясък се прекатури на пода. Из стаята се разхвърчаха трески. Девън изненадано извика, скочи от стола си и заотстъпва към вратата.

В този момент Чейс врълетя вътре и едва не я събори на пода. Той чакаше в стаята на дежурния, но при най-малкия знак, че са възникнали неприятности, побърза да се притече на помощ на по-малкия си брат.

Вторият агент, този, който бе останал встрани от юмруците на Лъки, се спусна напред, за да помогне на колегата си. Чейс го сграбчи откъм гърба.

— Не бързай толкова, приятелче — изрева той в ухото на агента, като не му позволяваше да мръдне от мястото си.

Пат, съвзел се от изненадата, се изплъзна от юмруците на Лъки, сграби го за яката и го изправи на крака.

— Какво, по дяволите, става с теб? — изкрещя той. — Това няма да ти помогне.

Той изблъска по-младия от него мъж до стената и го притисна назад, опрял ръка на гърдите му. С другата си ръка помогна на агента да се изправи.

Цялото тяло на Лъки се тресеше от напрежение и ярост. Той насочи показалец към агента.

— Ти, кучи син! Никога повече не си позволявай да й говориш...

— Ще повдигна срещу теб обвинение за нападение на длъжностно лице — изрева агентът. Измъкна от джоба си бяла, сгъната

кърпичка и се опита да спре яркочервената кръв, която течеше от разцепената му устна.

— Няма да направиш нищо подобно — високо заяви Пат. — Ако повдигнеш обвинение, аз ще отида при твоите началници и ще депозирам официално оплакване срещу теб заради начина, по който проведе този разпит. Ти съвсем умишлено тормозеше и всячески унижаваше госпожа Хейнс, която направи всичко възможно, за да помогне на разследването.

— Той е прав — процеди Чейс през стиснатите си зъби. Беше извил ръцете на агента назад. Повдигна ги по-нагоре, към лопатките. Мъжът простена.

— Нали? И преди да отговориш, искам да ги кажа, че половин дузина заместници на шерифа и аз чухме през вратата всяка думичка, произнесена в тая стая.

— Може би — агентът се задъхваше от болка. — Може би той наистина малко попрекали.

— Чейс — извика Пат, — пусни го. Очите му ще изхвърчат от напрежение.

Лъки изобщо не забелязваше какво става около него. Беше усетил вкуса на кръвта и искаше още. Злобно се взря в агента и го заплаши.

— Ще те прикова...

— Лъки, млъкни! — Пат извика един от събралите се в другата стая помощници. — Заведи го горе и го заключи.

— А? — Мисълта за затворническата килия отрезви Лъки и той изгуби войнственото си настроение. — Защо?

— Защото си заподозрян в умишлен палеж, забрави ли? — спокойно произнесе Пат и кимна на помощника да отведе Лъки.

— Но аз съм невинен!

— Това трябва да докажеш на съдията по-късно днес следобед. А междуременно ти препоръчвам да си мериш приказките по-добре и да поукротии гнева си.

Лъки беше сразен и изобщо не се опита да се противопостави на помощника, който на всичкото отгоре навремето бе участвал в един и същ бейзболен отбор с Лъки и бяха приятели от години. Погледна към Девън.

— Заведи я вкъщи, Чейс.

— Добре — кимна брат му. — А и ти не създавай повече проблеми.

— Ще се видим в съда — дръзко каза Лъки, докато го извеждаха през вратата. Усмивката му обаче изчезна, когато помощниците и чиновниците се отместиха да му направят път и той забеляза едно ярко петно в иначе едноцветната, боядисана в синьо стая на дежурния.

Сюзън Йънг стоеше до отсрещната стена, навиваше кичур коса около пръста си и доволно се усмихваше.

— Постъпката ти беше дяволски глупава.

Пикапът с изписани по вратите му инициали на „Тайлър Дрилинг Корпорейшън“, хлътна в една дупка и целият се разтресе. Чейс превключи на по-малка предавка и заплашително изгледа брат си. Цветът на тапицерията на седалките вече не личеше от многото пластове мръсотия, наслоени по тях през годините, през които бяха кръстосвали с него от обект на обект.

— Не знаеш ли какво е наказанието за нападение на федерален агент?

— Не, а ти? — рязко му отвърна Лъки.

— Знаеш какво имам предвид.

— Е, не ми предявиха обвинение, така че ме остави на мира, ако обичаш. — Лъки се смъкна още по-ниско в седалката си, а Чейс насочи пикапа към къщата, потънала в здрача на спускащата се вечер. И изведнъж, почувствал се неловко заради грубото отношение към брат си, Лъки додаде: — Благодаря, че плати гаранцията.

Трябва да благодариш на Таня. Парите са част от нейния жилищен фонд.

— Нейния какво?

— Нейния жилищен фонд. Иска да си купим къща и събира пари.

Лъки отметна назад тъмнорусата си коса.

— Исусе! Чувствам се ужасно.

— Е, не толкова ужасно, ако бе прекарал дните преди процеса в затвора. Или пък ако съдията се бе вслушал в искането на прокурора и бе определил гаранция, по-висока от тази, която можем да платим.

Федералните агенти бяха убедили прокурора, че разполагат с достатъчно доказателства срещу Джеймс Лоурънс Тайлър, за да му предявят обвинение в умишлен палеж. Обосноваха се с твърдението, че щом едната жена може да излъже заради него, значи и другата е способна на това. Защо трябваше да повярват на Девън, а не на Сюзън?

Оставяха на съда да прецени достоверността на показанията на всяка от двете жени и да реши дали Лъки е виновен или невинен.

Всички близки на Лъки бяха убедени, че агентите постъпиха по този начин от чиста злоба, а не защото вярваха във вината му, но за нещастие не можеха да направят нищо, за да променят ситуацията.

Адвокатът на Лъки се бе обърнал с молба към съдията да намали размера на гаранцията, искана от прокурора. Бе подчертал с какво добро име се ползва Лъки в областта и бе гарантирал, че клиентът му на всяка цена ще се яви в съда, за да отхвърли отправеното му обвинение и да защити почтеното си име. Съдията познаваше момчетата на Тайлър още от раждането им. Бяха буйна, но не и престъпници. И той се отнесе милостиво и снизходително.

— Как е Девън? — попита Лъки.

— Доста разстроена. Мама я взе под крилото си.

— Има ли някакъв начин да скрием името ѝ от вестниците? Поне до започването на процеса.

— До този момент единствено хората, които присъстваха на разпита, знаят коя е тя. Не вярвам федералните агенти да кажат на някого. Едва ли биха искали да се разбере, че единият от тях едва не бе пребит от бой. — Чейс хвърли на брат си още един изпълнен с укор поглед. — Много тъпо от твоя страна, Лъки! Ако Пат не беше там, за да поуспокои нещата, сега щеше яко да си го загазил.

Лъки обаче се интересуваше единствено от мнението на Девън за него.

— Тя сигурно си мисли, че съм луда глава.

— Но ти си луда глава.

— А ти не си ли?

— Все толкова ми стига умът, за да преценя, че не бива да налитам на федерален агент.

— Защото никога не са разговаряли с твоята жена по начина, по който разговаряха с Девън.

— О, значи сега тя е *твоята жена*? — попита Чейс.

— Е, просто така е думата.

— А може би така ти се иска?

Лъки мрачно се загледа през изпоцапаното предно стъкло.

— Кой би могъл да предположи, че един юмручен бой в кръчмата ще завърши с подобна бъркотия?

Чейс не отговори нищо, но въпросът и без туй си беше риторичен. Лъки разсеяно се взираше в пейзажа край пътя.

— Нещо да се е чувало напоследък за Литъл Алвин и Джак Ед?

— Нищо. Пазят поведение.

— Ако питат мен, агентите ще направят по-добре, ако ни оставят на мира и се захванат с тези двамата.

— Да, но никой не те пита. — Чейс навлезе в алеята и подкара към къщата, от прозорците па която струеше мека, златиста светлина.

— Изобщо не си помислям да се заловиш сам с тях — предупреди го Чейс. — Нямах нужда от допълнителни усложнения.

— Девън все още е тук!

Лъки изведнъж се почувства ободрен като видя червената й кола на алеята. Чейс паркира до пейя. Лъки скочи от пикапа, изкачи стълбите с няколко скока и влезе вътре.

— Здравейте всички. Затворникът е свободен.

— Това не е никак весело — сърдито го посрещна Лори във всекидневната, където седеше с Девън, Сейдж и Таня. Чейс им бе телефонираше предварително, за да им съобщи решението на съдията.

— И в затвора не е — каза Лъки с подобаващо мрачен тон. Той прекоси стаята и се приближи към канапето, на което седеше Девън. Отпусна се до нея и без никакво смущение постави ръка на коляното й.

— Добре ли си?

— Чувствам се чудесно.

— Онези копелета причиниха ли ти още нещо, след като ме отведоха?

— Не. Позволиха ми да си тръгна. Чейс ме докара дотук. — Тя се усмихна на Лори, Сейдж и Таня. — Всички бяха много мили с мен, макар че цялата тая суматоха беше напълно излишна.

— След ужасния начин, по който са се отнесли с теб? — Лори се изправи. — Разбира се, че не е била излишна. Моето семейство ти дължи огромна благодарност, Девън. — Тя се отправи към сводестата врата. — Момчета, мийте се. Закъсняхме с вечерята заради вас.

— Бих искал да поговоря с Девън насаме, мамо — каза Лъки.

— След вечеря. Сигурна съм, че тя умира от глад. Чейс, престани с тези целувки и покани всички в трапезарията, ако обичаш.

Чейс с неохота пусна Таня от прегръдките си и отбеляза със смях:

— Днес трябваше да вземем мама със себе си. Никой нямаше да смее да ѝ противоречи.

Лори бе изпълнила молбата на Лъки и бе сготвила обилна вечеря от пържено пиле, картофено пюре, печено месо, варена царевица и черен фасул. За десерт бе приготвила любимия му бананов пудинг. Въпреки събитията през изтеклия следобед, настроението около масата бе весело и празнично.

Тъкмо привършваха с десерта и кафето, когато Таня почука с вилица по чашата си. Всички замълчаха и я погледнаха с изненада, защото тя обикновено избягваше да привлича вниманието към себе си.

— Мисля, че в този момент семейството ни се нуждае от добри новини. — Тя хвана ръката на съпруга си, усмихна му се и заяви. — В скоро време можете да очаквате един нов Тайлър. Бременна съм.

Лори плесна с ръце, а очите ѝ веднага овлажняха.

— О, това е чудесно!

Сейдж дрезгаво изсвири. Лъки силно се разсмя.

— Не гледай така, братко! Едно парче от пудинга току-що падна на панталона ти.

Чейс, зяпнал жена си, постави празната лъжица обратно в чинията си.

— Ти... сериозно ли? Сигурна ли си?

— Таня ликуващо кимна с глава.

— Да, ще ставаш татко.

Когато достигна бялата дървена ограда, която опасваше прасковената градина, Девън опря ръцете си на най-горната дъска и дълбоко пое дъх. Лъки застана до нея. За пръв път, откакто Чейс го бе докарал от града, двамата оставаха сами. След съобщението на Таня всички изведнъж започнаха да ѝ задават въпроси, на които тя отговаряше спокойно и уверено.

Не, бременността не е много напреднала, но вече е окончателно потвърдена.

Да, чувства се чудесно и им благодари за загрижеността.

Не, все още не се оплаква от сутрешни неразположения.

Да, очаква да се роди в началото на годината. Не, лекарите не предвиждат никакви трудности и усложнения.

Разговорите за бебето удължиха вечерята. Най-накрая Лори се изправи, за да почисти масата и подкани Девън и Лъки да излязат. Вечерта беше топла и задушна. Въздухът бе влажен, пропит с омайващите аромати на пролетта.

Девън обърна глава към Лъки и попита:

— Знаеше ли?

— Какво? За Таня? — Той поклати отрицателно глава. — Не. Но всъщност не съм особено изненадан. За никого не е тайна, че и двамата искат да имат деца. Беше просто въпрос на време. Радвам се, че тя реши да ни съобщи новината точно тази вечер.

Той подпря гръб на най-горната дъска на оградата и се обърна да погледне Девън. Лекият ветреца развяваше къси кичури от лъскавата ѝ коса, които бяха успели да се изплъзнат от стегнатия кок. Сейдж ѝ бе заела някои от дрехите си. Сменила бе деловия костюм с обикновен джемпер с дълги ръкави, който бе надянала върху една тениска. Беше му трудно да реши как му харесва повече. Независимо как бе облечена — спортно или делово — тя винаги изглеждаше страхотно.

— Майка ти наистина е велика — каза тя. — Толкова е силна и в същото време нежна и състрадателна. Твърде рядка комбинация.

— Благодаря. Аз също мисля, че тя е много специална. Боях се да не помислиш, че всички Тайлорови са малко смахнати. Готови да се сбият на часа. А в следващия миг да се разплачат от умиление пред нероденото още бебе.

Тя откъсна едно листо от най-близкото дърво и започна да го прехвърля между пръстите си.

— Не, нищо подобно. Много ми харесва привързаността, която изпитвате един към друг.

— В твоето семейство не беше ли така?

— Не съвсем. Бяхме само родителите ми и аз. Никакви братя и сестри.

Лъки не можеше да си представи подобно нещо и ѝ го каза.

— Навремето Чейс и аз се гонехме като куче и котка. И сега понякога го правим. Но в същото време сме най-добри приятели и сме готови да сторим всичко един за Друг.

— Това е очевидно. Спомням си изражението на лицето му, когато връхлетя през вратата на стаята за разпити.

Беше минало доста време и двамата вече можеха да говорят за случилото се с усмивка. Лъки пръв възвърна сериозното си изражение.

— След като татко умря, си помислих, че семейните връзки между нас могат да поотслабнат. Вместо това те станаха по-силни от всякога. Мама чудесно успява да ни задържи заедно.

— Разкажи ми за него.

— За татко? Беше строг, но честен. Всички ние, децата, знаехме, че ни обича много. Глезеше ни и ни наказваше по равно, ако мога така да се изразя. Не признаваше никакви увъртания, когато ставаше дума за честност и почтеност. Знаехме, че обича мама. Открито изразяваше любовта си към нея и много я уважаваше.

— Значи е напълно обяснимо защо синът му веднага се притичва на помощ на изпаднала в беда жена.

Той я изгледа насмешливо и леко сви рамене.

— Условен рефлекс. — Протегна ръка, хвана един кичур от косата ѝ и го задържа между пръстите си. — А какъв беше животът на Девън Хейнс, когато тя беше малко момиченце?

— Самотен понякога. — Тя се замисли. За разлика от баща ти, моят баща не беше толкова сърдечен и всеотдаен. Всъщност, беше много взискателен. Мама му се подчиняваше от деня, в който се бе съгласила да се омъжи за него та чак до смъртта си. Ролите им бяха строго определени. Той беше главата на семейството — умен и доминиращ; а тя беше покорна малка женичка. Прекарваше дните си като поддържаше безупречен ред в дома му, а вечерите — като му приготвяше и слагаше всичко, което ѝ поискаше, в ръцете.

— Хъм. И затова ли малкото ми момиченце се е превърнало в такава войнстваща феминистка?

— Не съм войнствена.

Лъки вдигна ръце, сякаш се предаваше.

— Не съм въоръжен.

— Съжалявам — тя горчиво се усмихна. — Може би съм прекалено предпазлива и веднага заемам отбранителна позиция.

— Няма нищо. — А след това се наведе към нея и прошепна: — Ако зелените ти очи продължат да искрят по този начин, ще трябва да те целуна. — Гласът му бе закачлив, но по очите му личеше, че е напълно сериозен.

Девън отмести поглед и се загледа в правите, добре поддържани редове от прасковени дървета. Клоните им вече бяха отрупани с неузрели плодове.

— Целият живот на майка ми се въртеше около татко. И когато той умря, тя просто нямаше за какво повече да живее.

— Ами ти?

— Предполагам, че едва ли съм имала голямо значение за нея.

— Сигурно много те е боляло?

— Да — тя въздъхна. — Преживя само две ужасни години след смъртта на баща ми и също умря.

— Как?

За момент тя съсредоточи цялото си внимание върху земята под краката си. Когато проговори, гласът ѝ бе дрезгав и нисък.

— Откакто се помня, майка ми беше ипохондричка. Постоянно се оплакваше от всевъзможни болки и неразположения. Това ѝ помагаше през ученическите ми години. Не можех да каня приятели у дома, защото тя се чувстваше зле. Нали разбираш?

Лъки измърмори нещо съвсем не ласкаво за бившата госпожа Хейнс, но Девън само поклати глава.

— Предполагам, че хипохондрията беше единственото ѝ средство да привлече вниманието на баща ми. Както и да е, но аз много рано се научих да не обръщам внимание на заболяванията на майка си.

След като баща ми умря, оплакванията ѝ зачестиха, болките ѝ станаха по-сериозни и продължителни. Животът ѝ бе до такава степен зависим от баща ми, че когато него вече го нямаше, тя не можеше да мисли за нищо друго, освен за собственото си тяло и за многобройните му болести. Тъкмо бях завършила колежа и се опитвах да си намеря работа. Признавам си честно, че постоянните ѝ оплаквания за остри бодежи и тъпи болки тук и там, просто ме влудяваха. Опитвах се да не ѝ обръщам внимание.

Девън откъсна парче от листото и го подхвърли на вятъра.

— Тя започна да се оплаква, че болките ѝ стават по-силни. Колкото повече се оплакваше, толкова по-упорито я пренебрегнах. Смятах, че ако толерирам хипохондрията ѝ, само ще влоша положението.

Девън прехапа устните си толкова силно, че краищата им побеляха. Лъки видя сълзите, които се събираха в очите ѝ. Хвана я за ръката и преплете пръсти в нейните.

— Един ден мама ми каза, че има затруднения с преглъщането. Не можеше да се храни. Повръщаше всичко, което ѝ дадох. Аз... аз се смилих и я заведох на лекар. — Неспособна да продължи, тя измъкна ръката си от неговата и покри лице с двете си ръце.

Той я погали по гърба.

— Какво се случи, Девън?

Инстинктивно усещаше, че тя никога преди не е говорила за това. Беше поласкан, но и изпитваше силна болка, като я гледаше толкова разстроена.

Тя изпусна една накъсана въздишка и свали ръцете си.

— Умря след две седмици. Рак на стомаха, който не можеха да оперират.

— О, по дяволите...

Тя извади чиста кърпичка от джоба на джемпъра си и избърза очите и носа си. Красивото ѝ лице носеше отпечатъка на вината и мъката, които я тормозеха.

— Не е имало как да го разбереш — тихо каза той.

— А трябваше.

— Никога преди това не си преживявала подобно нещо.

— Трябваше да се вслушам в оплакванията ѝ. Трябваше да направя нещо.

— Резултатът сигурно е щял да бъде същият, Девън. — Баща му беше умрял от рак, след като месеци наред се бяха борили с болестта.

— Да, сигурно — каза Девън. — Но ако не се бях отнесла така с нея, нямаше да страда. Обърнах ѝ гръб точно когато имаше най-голяма нужда някой да повярва в нея.

— От това, което ми каза, разбирам, че тя първа ти е обърнала гръб.

Девън изтръска ръцете си от листото, което бе надробила на много малки парченца.

— Не бяхме свързани помежду си като вас. Никога не съм изпитвала другарството, което споделяте помежду си, и ви завиждам за начина, по който се поддържате и си помагате един на друг.

Той разбра, че темата за смъртта на майка ѝ бе изчерпана. Не искаше да настоява. За миг тя му бе разкрила душата си. Беше съвсем бегъл поглед към вътрешния ѝ мир, но той жадуваше за още и още информация.

Опита се да се нагоди към тона ѝ.

— И не мислиш, че сме твърде шумни, необуздани, експанзивни?

Тя леко се разсмя.

— Е, малко, може би...

— Да, можем да сме твърде опаки и непокорни.

— Но сигурно е хубаво да знаеш, че има някой, на когото винаги можеш да разчиташ, че ще те подкрепи, без значение какво си извършил.

— А ти нямаш ли такава подкрепа? — Той я хвана за брадичката и обърна лицето ѝ към своето. — Ами съпругът ти?

— Той не е в състояние да ми се притече на помощ в този момент, нали?

— А ако имаше тази възможност? Щеше ли да го направи?

Тя освободи брадичката си от пръстите му и отново погледна настрана. Лъки отпусна ръката си надолу. На лицето ѝ бе изписано истинско вълнение и смут. Призляваше му само при мисълта, че може би той е виновен за това.

— Сега ще трябва да му кажеш за нас, нали? — тихо попита той.

— Да.

— Съжалявам, Девън. Надявах се да предотвратя това... — Ако наистина се бе надявал на това, трябваше да я остави на мира, горчиво си помисли той. Не биваше да я кара да идва в Милтън Пойнт, за да противопостави истината на лъжата на Сюзън. Но той мислеше само за себе си и я бе заставил да го направи. Беше сигурен, че ще го признаят за невинен. Девън, обаче, щеше да понесе всички последствия.

— Кога ще се видиш с него?

— Утре. Не искам да го чуе от някой друг, преди да съм имала възможността да му обясня. Ето защо приех поканата на майка ти да прекарам нощта тук. След като съм толкова близо до затвора, би било глупаво от моя страна да карам до Далас, само за да се върна в Източен Тексас утре сутринта.

Лъки не се интересуваше толкова от пътуването ѝ, колкото от обяснението, което щеше да даде на Грег.

— Какво смяташ да му кажеш?

Тя унило поклати глава.

— Все още не зная.

— Какво ще му кажеш за мен?

— Колкото е възможно по-малко.

— Ще му кажеш ли как се запознахме?

— Предполагам, че оттам ще започна.

— С Литъл Алвин, Джак Ед и скандала?

— Така смятам.

— Ще му обясниш ли какво си правила в кръчмата?

— Той ще го разбере.

— Но не и останалото. Какво ще му кажеш за мотела?

— Не зная — призна си тя с нарастващо раздражение.

— Е, по-добре ще е да измислиш нещо.

Разстроена, тя се обърна към него.

— Кажи ми, Лъки, какво да му кажа? Какво мога да кажа? Съществуват ли въобще думи, които биха направили нещата по-лесни за него? Постави се на негово място. Той е в затвора. Как щеше да реагираш, ако ролите ви бяха разменени? Как щеше да се чувстваш, ако аз бях твоя съпруга и ти разбереше, че съм спала с друг мъж?

Той протегна ръце към нея, притисна я до себе си и изръмжа.

— Ако беше моя съпруга, никога нямаше да спиш с друг мъж.

Тя избегна целувката му.

— Недей. — По гласа ѝ разбра, че го отбягва не от свенливост. Взря се в очите ѝ. — Недей — твърдо повтори тя. — Пусни ме.

Той разхлаби прегръдката и тя се измъкна от ръцете му.

— Поради причини, които не мога съвсем да проумея, семейството ти се отнесе към мен сърдечно и гостоприемно, макар че аз заслужавам единствено презрение. Очаквах, че ще ме отбягват, че ще се държат с мен като с лека жена. Вместо това те се оказаха необикновено любезни и внимателни. И аз няма да ги разочаровам, няма да предам доверието им и няма да се държа с теб като уличница.

Тялото му се напрегна, сякаш ненадейно бе получил силен удар с камшик.

— Ти не си уличница. — Гласът му не търпеше никакви възражения. — Никога не съм те възприемал по този начин. Никога не съм се отнасял с теб като с уличница. Не си ли спомняш, че днес едва не пребих един, който си позволи да прави подобни намеци?

Тя внезапно наведе глава и той си помисли, че може би отново се опитва да прикрие сълзите си.

— До този момент — гласът ѝ бе нисък и развълнуван — имам само един грях, който трябва да призная пред съпруга си. Моля те, не усложнявай нещата повече, Лъки.

— За пръв път ме наричаш по име — промърмори той и пристъпи крачка напред. — Това вече е нещо. Начало.

Тя вдигна глава. Очите им се срещнаха и дълго време никой не отмести поглед. Най-накрая тя навлажни устни, силно прехапа долната си устна и прошепна.

— Не ни е позволено никакво начало. — Обърна се и се отправи към къщата.

— Боже, Боже! Чудесата нямат край.

Чул гласа на сестра си, Лъки гневно се обърна.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

Сейдж излезе иззад едно от прасковените дървета.

— Значи все пак съществувала жена, която може да каже *не* на Лъки Тайлър? Моята вяра в жените бе реабилитирана напълно.

Млъкни, злобарке — измърмори той. — От колко време си тук?

— Достатъчно дълго, за да се разтреперя от вълнение.

— Защо ни шпионираш?

— Не ви шпионирам. Мама ме изпрати да ви кажа, че Чейс и Таня си тръгват. Смяташе, че ще искате още веднъж да ги поздравите с радостното събитие. Но аз усетих сериозността на разговора ви и реших, че няма да е много разумно, ако ви прекъсна.

— Значи си подслушвала?

Без да се смути ни най-малко, Сейдж мина край брат си и закрачи към къщата.

— Бедният Лъки — театрално произнесе тя. — Най-накрая да срещне жената, която наистина желае и да се окаже, че тя всъщност притежава три омразни неща.

— Три омразни неща?

— Ум, съвест и съпруг.

Лъки яростно я изгледа.

— Знаеш ли, когато мама и татко те донесоха от родилния дом, двамата с Чейс сериозно бяхме решили да те завържем в един чувал и да те метнем в езерото. Жалко, че не го направихме.

— Лъки изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да посегне на Сейдж — отбеляза Таня.

Чейс и тя пътуваха за дома с колата си. Чейс беше оставил пикапа в къщата, защото не искаше жена му да се друсва в раздрънканата му кабина през целия път до тях.

— Сейдж винаги е била много досадна — каза той, но усмивката му изразяваше любов и привързаност. — Сигурно му е подхвърлила нещо за гостенката ни.

— Аз я харесвам.

— Сейдж?

— Не — Таня снизходително го поправи, защото знаеше, че той просто се прави, че не разбира за кого става дума, — гостенката.

— Хъм. Смятам, че е добра. Днес много ни помогна. Не се пречупи под натиска, остана напълно спокойна и невъзмутима. Повярвах на всяка една нейна дума. Съдебните заседатели също ще ѝ повярват.

— Мислиш ли, че е привлекателна?

Доловил несигурността в гласа на жена си, Чейс спря на определеното им за паркиране място пред блока и се обърна да я погледне.

— Мисля, че ти си привлекателна — нежно заяви той и се протегна през седалката, за да я целуне ласкаво по челото.

— Но Девън е толкова интелигентна и изтънчена...

— А ти си бременна с моето бебе. — Промуши ръка под дрехите ѝ и я постави върху голия ѝ корем. — Кога разбра?

— Миналата седмица. Мензисът ми закъсна с повече от две седмици. Вчера си направих тест вкъщи, но не бях съвсем сигурна. Затова се обадох на лекаря и си уговорих час за днес сутринта. Той потвърди бременността.

— Не се ли чувстваш по-особено? — прошепна той, докато я галеше.

Тя се разсмя и прокара пръсти през косата му.

— Не. Още не.

Ласките му станаха по-настойчиви. Целувките им — по-дълги и страстни. Най-накрая Таня леко го отблъсна.

— Може би е по-добре да влезем вътре.

— Да, май е по-добре — съгласи се той и красноречиво въздъхна.

Веднага щом затвориха входната врата на апартамента, Чейс я придърпа към канапето във всекидневната.

— Чейс — възпротиви се тя, — до спалнята има само още няколко крачки.

— Твърде много са.

Вече бе съблякъл ризата си. Разкопча ципа на панталона и бързо го захвърли на земята заедно с бельото си. Нетърпеливо започна да сваля дрехите на Таня. Едва когато се притисна към нея, разумът му за малко взе връх над изгарящата го страст.

— Няма да те нараня, нали?

— Не.

— Ще ми кажеш, ако те заболи, нали?

— Да, Чейс.

— Обещаваш ли?

— Обещавам — изстена тя, като го притисна до себе си и го пое с цялото си тяло.

— О, Боже, обичам те — прошепна той, заровил лице в косата ѝ няколко минути по-късно. Лежаха отпуснати в прегръдките си и преживяваха насладата от страстното любене.

— И аз те обичам — Таня се притисна към него и го целуна по гърдите. — Съжалявам всички, които не са толкова щастливи, колкото сме ние. Особено Девън и Лъки.

Таня не изпитваше и грам завист към околните. Беше щедра и великодушна до крайност. Но и тя, като всяко човешко същество, си имаше своите страхове и съмнения. Нейните се кореняха в произхода ѝ.

Произхождаше от голямо, трудолюбиво, но бедно фермерско семейство. За обучението ѝ в колеж не можело и дума да става и тя се отнасяше с нескрито възхищение към всички, които притежаваха диплома за завършен колеж.

Благият характер и непретенциозността на Таня силно привличаха Чейс. Познаваше страховете ѝ и ги смяташе за наивни, макар никога да не ги обсъждаше с нея. Беше много типично за нея да изпитва съжаление към Девън Хейнс, макар че бе толкова впечатлена от поведението и външния ѝ вид.

— Свързваш имената им така, сякаш са двойка — каза той.

— Мисля, че биха били, ако това беше възможно — тихо потвърди тя.

— Таня — зададено продума Чейс и погали русата ѝ коса. — От теб ще стане чудесна майка.

— Кое те кара да смяташ така?

— Защото притежаваш безкрайна и неизчерпаема любов за другите.

Със замъглени от обич очи тя погали с пръсти изсечените черти на лицето му.

— Колко хубаво го каза, Чейс.

— Истина е.

Преди да се разчувстват прекалено много, тя се усмихна.

— Знаеш ли, единственото ограничено и недостатъчно голямо нещо в живота ни е този апартамент. Разговарях с една жена — агент на недвижимо имущество — миналата седмица, преди още да започнат неприятностите на Лъки. Тя ми каза да ѝ се обадим веднага щом решим, че сме готови да си потърсим друго жилище.

— Тя?

— Една стара твоя приятелка, Марси Джоунс.

— Патето Джоунс — възкликна той през смях.

— Патето?

— Така ѝ викахме.

— Колко ужасно!

— Ами! Беше просто на шега...

— Тя е много симпатична.

— О, зная — съгласи се той. — Винаги е била. Ние я дразняхме, защото беше висока и слаба, носеше очила и скоби на зъбите и зубреше през цялото време.

— Тя очевидно не е обръщала особено внимание на подигравките ви. Сега е една преуспяваща бизнес дама.

— И аз така чух. Притежава собствена компания за недвижими имоти, нали?

— Мм, да. И дори след като ме обра, за да платиш гаранцията на Лъки, мисля, че имаме достатъчно пари, за да помислим за нова къща. Знаеш ли какво? — каза Таня и се подпря на лакът, за да го вижда по-добре. — Смятам, че Марси си е падала по теб, когато сте били ученици.

— Така ли? — Без да я слуша повече, той покри с ръка едната ѝ гърда и леко я погали с палеца си. — Господи, колко е хубаво!

— Тя ми зададе цял куп въпроси за теб. Искаше да знае как си, с какво се занимаваш.

— Патето Джоунс се интересуваше от книги, не от момчета. Най-малко пък от луди глави като мен — добави той и придърпа Таня върху себе си. Тя усети с тялото си обхваналата го възбуда. Останал без дъх, той я попита: — Как изобщо можем да разговаряме за това в подобен момент?

Не разговаряха за нищо повече.

Разполагаха с тенискорт, игрище за голф с девет дупки, зала за вдигане на тежести, писта за джогинг, библиотека, претъпкана с най-новите бестселъри. Въпреки всичките си удобства, обаче, това си беше истински затвор.

Девън бе използвала телефонната си кредитна карта предишния ден и се бе обадила в канцеларията на затвора от дома на Тайлърови, за да си уреди свиждане със съпруга си за девет часа сутринта.

Стана рано, облече се и слезе долу. Лори настоя Девън да изпие чаша кафе преди тръгване. Сейдж все още спеше. Разбра, без изобщо да нита, че Лъки е излязъл рано сутринта, за да върне пикапа, в случай че някой от компанията се нуждаеше от него.

Шофирането през Източен Тексас рано сутринта в един толкова слънчев ден би трябвало да бъде приятно и отморяващо преживяване. Пасищата, по които пасяха големи стада, бяха осеяни с диви цветя. Южният ветрец донасяше аромата на борове и билки през свалените прозорци на колата ѝ. Спокойствието и обгръщащата я тишина би трябвало да са поуспокоили нервите ѝ, преди да спре пред желязната порта на затвора, да са я подготвили за ужасяващата я среща със съпруга ѝ.

Но не беше така.

Дланите ѝ лепнеха от пот, когато я въведеха в залата за свиждане. Беше голяма, просторна стая с обикновени прозорци, от които се виждаха цветните и зеленчуковите градини, поверени на затворниците, фотьойлите и канапетата, разпръснати из стаята, бяха функционални и удобни. Навсякъде по масичките бяха нахвърляни най-различни списания. Имаше и кафеварка с каничка прясно сварено кафе, а тази сутрин някой бе донесъл и кутия с понички.

— Ще дойде веднага — каза ѝ надзирателят. — Вземете си кафе и понички, докато чакате.

— Благодаря.

Нищо не искаше. Стомахът ѝ се бунтуваше. Остави чашата на един от столовете, стисна влажните си от потта ръце и се приближи към прозореца.

Какво да му каже?

Грег, имах любовна връзка.

Дори не беше и любовна връзка. Беше една-единствена нощ.

Грег, прекарах една нощ с друг мъж.

Не, това звучеше още по-зле.

Грег, бях завладяна от страстта му.

Страст?

Страст.

Както и да бъде наречено преживяването ѝ, то бе наистина страстно. Как иначе щеше да се случи? Умът ѝ не бе участвал. Нито дори романтичните ѝ фантазии. Здравият ѝ разум не бе изиграл никаква роля. Забравила бе напълно моралните си принципи. Единственото, което имаше значение в онзи момент, бе обхваналата ги страст.

И изживяването бе неповторимо.

През всичките изминали оттогава дни тази предателска мисъл се бе опитвала да изплува в съзнанието ѝ, подобно на озверяло животно, което се опитва да събори стените на клетката си и да излезе навън, за да отпразнува свободата си.

Точно затова се чувстваше длъжна да си признае всичко пред Грег. Независимо, че съществуваше възможност той изобщо да не научи за станалото, тя знаеше, че в края на краищата ще му разкаже всичко. Ако чувствата ѝ не бяха така объркани, както чаршафите на леглото, което беше споделила с Лъки Тайлър, тя може би щеше да съумее да запази тайната до края на живота си, без да я споделя с когото и да било.

Но в душата ѝ се бореха толкова противоречиви и неясни мисли и образи! А това я караше да се усеща виновна. И затова трябваше да обсъди всичко с Грег.

Женитбата ѝ с Грег определено бе нещо наистина странно, но според юридическите документи те все още бяха съпруг и съпруга. Напълно доброволно му се бе заклела във вярност и също толкова доброволно бе пристъпила клетвите си.

Нищо от това, което Грег бе направил или не бе направил за нея, нямаше значение в случая. Тук не ставаше дума за това дали той бе виновен или невинен, дали я бе използвал — нея или вестникарската ѝ колонка. Неговите прегрешения не можеха да оправдаят постъпката ѝ. Тя беше прелюбодейка.

Може би ако бяха имали поне една брачна нощ, както бе се надявала...

Може би ако тялото ѝ не бе така зажадняло за ласките, които не бе получила от него...

Или пък ако той не бе отказал полагащите му се съпружески свиждания.

Това се бе оказало за нея най-жестокият удар. Само няколко часа преди да се срещне с Лъки, тя бе открила, че Грег се е отказал от позволените му по закон интимни свиждания с нея.

Беше го попитала защо, но той не бе успял да ѝ даде задоволителен отговор.

— Защо, Грег, защо!

Не ѝ отговори нищо. Само се ядоса на настойчивостта ѝ.

Това му нежелание да я има бе далеч по-страшно от безразличието на баща ѝ, от пренебрежението на майка ѝ, от всичко, което бе преживяла до този момент. Самоувереността ѝ бе разклатена, самоуважението ѝ — смачкано. Толкова ли бе нежелана, че дори съпругът ѝ, затворникът, не искаше да се възползва от женските ѝ прелести...

И точно в този момент съдбата я беше срещнала с Лъки Тайлър и той бе съживил духа ѝ.

И въпреки това, никой не я бе заставил насила да се люби с него. Тя, разбира се, си имаше своите нужди — всички хора имат такива. Но нали в обществото би настъпил истински хаос, ако всички се втурнеха невъздържано да задоволяват потребностите си!

В другия край на коридора се дочуха приближаващи се стъпки и приглушен разговор. Тя се извърна от прозореца, отпусна ръце край тялото си, но след кратък размисъл отново ги скръсти пред себе си. Навлажни устните си, като не преставаше да се пита дали трябва да му се усмихне като го види да влиза. Не беше съвсем сигурна, че ще може да изобрази усмивка на лицето си, което бе застинало като дървена маска.

Сутринта Лори Тайлър с удоволствие бе изгладила костюма ѝ. Девън полагаше специални усилия да изглежда добре, когато посещаваше Грег, защото искаше свижданията да са колкото е възможно по-приятни за него. Тази сутрин, обаче, дори и качествената козметика, с която Сейдж ѝ бе услужила, не можеше да прикрие тъмните кръгове под очите ѝ, появили се в резултат на дългите часове, които бе прекарала в неспокойно безсъние.

Стъпките ставаха все по-отчетливи, а гласовете — по-високи. Сърцето на Девън биеше до пръсване в гърдите ѝ. Опита се да преглътне, макар че устата ѝ бе толкова суха, сякаш слюнчените ѝ жлези бяха престанали да функционират. Опита се да задържи устните си неподвижни, но те силно се разтрепериха при несигурната ѝ усмивка.

Грег и надзирателят се появиха на вратата.

— Приятно прекарване — пожела им пазачът преди да се оттегли.

Грег изглеждаше строен и здрав. Беше ѝ казал, че играе много тенис през свободното си време. Загорялата му кожа винаги я изненадваше. Сега прекарваше навън много повече време, отколкото през дните на процеса, когато лицето му бе бледо и измъчено.

Затворниците тук не носеха затворнически облекла, а собствените си дрехи. Грег винаги бе безупречно облечен, макар че официалните му, делови костюми бяха заменени от по-обикновени, спортни дрехи, а скъпите италиански обувки — от гуменки.

Той влезе в стаята. Затворническият живот бе започнал да му се отразява, отбеляза тя. Това важеше за всички обитатели на подобни заведения. Непрекъснато се оплакваша от скука и досада. Свикнали да се занимават с делата на големи компании, те не можеха да се приспособят към принудителното бездействие. А което бе още по-лошо, отнета им бе привилегията сами да взимат жизненоважните за тях решения.

Девън инстинктивно разбра, че той едва ли ще оцени широката усмивка и веселото добро утро, с което обикновено го посрещаше. За щастие сдържаният поздрав напълно съответстваше на настроението ѝ. Затова тя остана неподвижна и смълчана до прозореца, докато той прекосяваше стаята.

Грег спря съвсем близо до нея и едва тогава тя забеляза, че той носи вестник със себе си. Тя сведе очи към вестника с любопитство, а след това отново погледна съпруга си. Лицето му бе застинало в яростна гримаса. С неочаквано движение, което я накара да подскочи от изненада, той хвърли вестника на перваза на прозореца, обърна се на пета и се запъти към вратата.

Тя разтвори пресъхналите си устни, но не можа да издаде нито звук. Изчака го да излезе от стаята и да се отдалечи по коридора и едва тогава посегна към вестника.

Беше сгънат веднъж. Отвори го и видя, че е даласки вестник — основен конкурент на изданието, в което работеше тя. Грег услужливо бе подчертал интересуващото го заглавие.

Тя се отпусна на страничната облегалка на един фотьойл и прегледа уличаващата я статия. После застина на мястото си. Стоеше със затворени очи и свито сърце, а главата ѝ се цепеше от болка.

Толкова внимателно бе подготвила думите, които смяташе да му каже, а в крайна сметка се бе оказало, че не е необходимо да казва каквото и да било. Вестникарската статия бе възмутително точна и изчерпателна.

— Обещай ми, че няма да предприемаш нищо прибързано и необмислено. — Чейс застана на вратата и дългата му, тъмна сянка легна на пода на офиса.

Лъки се бе излегнал във въртящия се стол, който баща им и дядо им бяха използвали преди тях. Бе вдигнал краката си, обути в ботуши, на бюрото — още една реликва от разцвета на петролния бизнес. Между ухото и рамото му бе притисната телефонната слушалка. Той махна с ръка на брат си и му даде знак да влезе.

— Да, можем да изпратим екип утре и да започнем работа. — Намигна на брат си и направи кръгче с палеца и показалеца си, за да му покаже, че всичко е наред. — Не сме изгубили всичко в огъня и сме решени да продължим. Само ми дайте координатите и нашите момчета ще бъдат там преди зазоряване.

Гой се изправи на стола, пресегна се за тефтер и молив и набързо надраска указанията.

— Път № 4, казваш? Аха, две мили след въртящата мелница. Разбрах. Ясно. Радвам се, че отново ще работим с теб, Върджил.

Той затвори телефона, скочи от стола и нададе пронизителен, тържествуващ вик.

— Договор! Голям договор! Спомняш ли си стария Върджил Дъбоу от Луизиана? Има добри изгледи за четири кладенеца и иска ние да направим сондажа. Как ти се вижда това, братле? И това ако не е добра новина! Четири нови кладенеца и бебе, което скоро ще се появи на бял свят. Как ти се отразяват толкова много добри новини само за двадесет и четири часа?

Упъти се към кафеварката и тупна брат си по гърба. Наля си чаша кафе и каза:

— Ще се обадя на всички момчета и ще ги предупредя да се стягат.

Изведнъж млъкна, когато, вдигнал чашата към устните си, осъзна, че брат му не споделя възторга му.

— Какво има?

— Това за договора е страхотно — каза Чейс.

— Е, не бих казал, че външният ти вид изразява триумф. — Лъки остави чашата си. — Какво става с теб? Мислех си, че ще подскочиш до тавана от радост.

— Сигурно щях да го направя, ако не се боях, че може да ми се наложи да те вържа, за да те предпазя от нови неприятности.

— За какво говориш?

— Някой се е разприказвал, Лъки.

— Разприказвал се е?

Чейс бе нагънал вестника четири пъти по дължината му, за да може да го събере в джоба на дънките си. С явно неудоволствие го извади и го подаде на Лъки.

Той прочете статията. Първите думи, отронили се от устата му, бяха яростни ругатни. Последваха ги още по-люти и невъздържани. Чейс внимателно го наблюдаваше, в очакване на следващата му реакция.

Лъки отново се отпусна на стола, който леко се плъзна назад. Наведе се напред, притисна главата си с ръце и от устата му се заизливаха ругатня след ругатня. Когато най-накрая се поуспокои, той се изправи и попита:

— Девън вече видяла ли е това?

— Мама смята, че не е. Рано сутринта е тръгнала за затвора. Пили са заедно кафе, но мама разгърнала вестника едва след заминаването ѝ.

— И какво, по дяволите, означава това? — попита Лъки, като гледаше към статията. — Според неназован източник.

— Означава, че човекът, издал информацията, се страхува от това, което можеш да му направиш, ако научиш кой е.

— И е дяволски прав да се страхува — злобно процеди Лъки. — Но аз ще разбера кое е това копеле. „Агентите бяха наранени по време на разправията, избухнала след като любовницата на Лъки уж била обидена“ — прочете той.

— Разправия! Що за дума е това? И Девън не беше уж обидена. Тя наистина бе обидена. И да я нарече моя любовница! — изкрещя той. — Та ние сме били заедно само веднъж. Веднъж, по дяволите!

Лъки скочи от стола и започна да кръстосва из офиса.

— Точно това исках да избегна — каза той и удари с юмрук по дланта на другата си ръка. — Исках да предпазя Девън от скандал.

— Името ѝ така или иначе щеше да бъде споменато по време на процеса — разумно посочи Чейс.

— Мислех си, че изобщо няма да се стигне до процес. Надявах се нещо да се случи преди това. Мислех си, че Сюзън може би... — Той се спря и се обърна към Чейс. — Тя е! — Въпреки яростта и възбудата, които изцяло го владееха само преди няколко секунди, в този момент той бе забележително спокоен. Промяната в настроението му бе толкова внезапна, сякаш току-що бе затръшнал входната врата и бе оставил бурята да вилнее навън. — Сюзън.

— От нея ли е изтекла информацията?

— Готов съм да заложа договора с Върджил, че е точно така.

— Обясни на Чейс, че бе видял дъщерята на банкера в стаята на дежурния.

— Да, и аз я видях — отвърна Чейс. — Хилеше се като ряпа. Но дали би поела риска името ѝ да бъде свързано с тая бъркотия?

— Тя излъга агентите, нали? — Лъки се отправи към вратата.

Чейс, който добре познаваше избухливия характер на брат си, го последва навън.

— Къде отиваш?

— Да се видя с госпожица Йънг.

— Лъки...

— Надявам се, че докато стигна там, ще измисля нещо и няма да се наложи да я убивам.

Клара, младата икономка на семейство Йънг, се възпротиви, когато Лъки поиска да види Сюзън. Лъки обаче бе много настоятелен и в крайна сметка успя да я склони. Тя го преведе през къщата към задния двор, където Сюзън закусваше на каменната тераса. Подобно на парникова орхидея, тя бе заобиколена от всички страни с огромни папрати и най-различни цъфтящи растения.

Той измъкна стръкче люляк от красиво подредения букет на масичката във фойето и го взе със себе си. Прекоси покритата с лишеи каменна тераса, като не сваляше поглед от Сюзън, която си тананикаше и мажеше една кифличка с мармалад от портокали. На масата пред нея, отворен на първата страница, лежеше далаският вестник.

— Наистина изглеждаш много красива сред всичките тия цветя, Сюзън!

Чула познатия глас, тя изпусна ножа, който с трясък падна в една порцеланова чиния. Скочи от стола и мина зад него, сякаш изящната мебел от ковано желязо можеше да му попречи да я разкъса на две.

— Лъки!

Гласът ѝ бе слаб и несигурен. Цветът бързо напусна лицето ѝ. Пръстите, с които стискаше облегалката на стола, побеляха от усилието. Тя отстъпваше крачка по крачка назад, докато Лъки неумолимо се приближаваше.

Когато я достигна, той вдигна ръка. Тя се сви в очакване на удара.

В този момент ужасените ѝ очи се спряха на цветето, което ѝ подаваше.

— Добро утро — прошепна той, наведе се и леко я целуна по бузата.

Неспособна да промълви и дума, тя го погледна с изумление, а след това механично прие цветето.

— Не те очаквах — дрезгаво каза тя.

— Извинявай, че идвам толкова рано — усмихна се той, като небрежно отчупи парче от кифлата ѝ и го пхна в устата си. — Но от

доста дни не съм те виждал и просто не можах да устоя повече. Надявам се...

Той спря, престори се, че едва в този момент вижда вестника, и изруга през зъби. След това я погледна със смесица от раздразнение и неловка стеснителност.

— По дяволите! Искях да дойда преди да си видяла това — и посочи към статията. — Сюзън, скъпа, съжалявам.

Тя го изгледа с безмълвно недоумение. Като се преструваше на отвратен, той дълбоко въздъхна.

— Изглежда, че някой приказлив глупак е открил с кого бях в нощта на пожара и е изпял пред пресата всичко за оная жена Хейнс.

С престорено раздразнение той се отпусна на един от столовете от ковано желязо и оброни глава.

— Една грешка. Едва отвратителна грешка помирише той със самообвиняващ се глас. — Откъде можех да знам, че е женена? И то за затворник! Исусе! — Том изпсува. — Сега, разбира се, ще трябва да кажеш на властите, че си ги излъгала, че не си била с мен в нощта на пожара.

Аз... ще трябва да го направя? — гласът ѝ изведнъж бе станал тънък и креслив.

— Разбира се, скъпа! — Той се изправи и я хвана за раменете. Не мога да ти позволя да рискуваш повече от това. Вчера едва не умрях, когато те видях в оная противна стая.

Той докосна косата ѝ и леко я погали.

— Досетих се какви въпроси са ти задавали. Интимни подробности за нас двамата. Господи, колко ли смутена и объркана си била. Как мислиш, че се чувствам, като зная, че правиш тази жертва заради мен?

Лъки сложи ръка на сърцето си.

— И знаеш ли какво ми казаха копелетата, та ме извадиха от равновесие напълно? Че уж ти си твърдяла, че съм ти се похвалил, че смятам да извърша палежа. Можеш ли да си представиш! Ти, разбира се, се пошегува с мен миналата вечер и не говореше сериозно, нали?

— Тъх..., точно така.

— Не се безпокой. Не се хванах на номера им. Знаех, че блъфират, че се опитват да ме накарат да си призная нещо. Ти никога не би ме предала по този начин. Не и в момент, в който имахме

намерение да се оженим. Последното нещо, което исках, е ти да бъдеш въввлечена в тази неразбория.

Той я придърпа към себе си и зашепна в косата ѝ. Сюзън стоеше неподвижно, застинала от изумление.

— Оценявам всичко, което направи, за да ме спасиш от процес, но не мога да ти позволя да продължиш. Не мога да допусна да влезеш в съдебната зала и да бъдеш уличена в лъжесвидетелство.

— Да бъда уличена?

— Разбира се — каза гой и се отдръпна от нея. — Ти ще свидетелстваш под клетва, че съм бил с теб в нощта на пожара, след това оная жена Хейнс ще направи същото и в този случай аз ще трябва да се закълна, че тя казва истината. И ти ще попаднеш в собствения си капан, скъпа — нежно каза той. — Това е само в случай, че не се откажеш от показанията си незабавно. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Тя се отдръпна от него и го погледна с побеляло от паника лице.

— Изобщо не бях помисляла за това.

— Знам, че не си. Ти мислиш само за мен, за нас, за нашата женитба. Която, разбира се — добави със съжаление той, — никога няма да се състои.

— Защо?

Той безпомощно разпери ръце.

— Вярваш ли, че майка ти и баща ти ще позволят да се омъжиш за мен? За един нехранимайко, който е готов да преспи дори и с една напълно непозната съпруга на затворник? Помисли за това, скъпа. Те не биха го понесли. Баща ти сигурно ще те изключи от завещанието си и ще остави всичките си пари на различни благотворителни организации. По-скоро ще се съгласят да те видят мъртва, отколкото омъжена за мен. Л, да си призная честно, и аз също.

Гласът му звучеше толкова искрено, че тя не долови иронията в думите му.

Лъки я привлече отново към себе си, притисна я и я задържа така няколко секунди, преди да я пусне рязко.

— Довиждане, Сюзън! След като всичко случило се излезе в пресата, аз повече няма да мога да се виждам с теб.

Преди тя да успее да проговори, той я остави като предпочете да мине по застланата с чакъл пътека, която заобикаляше къщата, вместо

отново да прекосява величественото, напомнящо му на гробница антре. На ъгъла на къщата се спря и се обърна.

— Погрижи се за себе си, докато още можеш, Сюзън. Нямах никакво време. Веднага се обади на Пат.

— Да, да. Ще му се обадя днес. Още сега.

— Не мога да ти опиша колко по-спокоен ще се почувствам, като разбера, че си го направила. — Той ѝ изпрати целувка. — Довиждане.

Навел глава, той се отдалечи с добре премерената походка на човек, пожертвал себе си и поел последния си път към гилотината. Но тайно се подсмиваше и му идеше да скочи до небето от радост.

Когато на следващата сутрин пристигна в офиса на „Тайлър Дрилинг“, Девън го чакаше там. Седеше сковано като ученичка на един стол с права облегалка, разговаряше с Чейс и държеше в ръцете си една от техните нащърбени, позахабени чаши за кафе.

Размениха си продължителен поглед през ярката светлина на един проникнал в стаята слънчев лъч, в който безброй пращинки танцуваха в бясното темпо, с което заби сърцето на Лъки веднага щом я видя.

Чейс пръв наруши неловката тишина.

— Девън пристигна преди няколко минути — сконфузено обясни той. Очевидно и той като Лъки се питаше защо е дошла. — Тъкмо прием кафе. Искаш ли и ти?

— Не, благодаря — Лъки не свалеше очи от Девън. Нито пък тя отделяше поглед от него.

— Ами, екипът вече тръгна за Луизиана.

— Това е добре.

Неуспешните опити на Чейс да завърже някакъв разговор още повече подсилиха напрежението, което се усещаше в смълчания кабинет. Той с неудобство се изкашля.

— Ами, аз май трябва да свърша някои неща навън. Ще се видим по-късно. — Докато минаваше край Лъки на излизане, Чейс леко го смушка с лакът. Този жест бе мълчаливо братско послание, което гласеше: *Ела на себе си. Не стой като глупак.*

Веднага щом Чейс затвори вратата след себе си, Лъки отбеляза.

— Изненадан съм, че те виждам тук.

Усмивката ѝ беше мигновена и несигурна.

— Самата аз съм изненадана.

Той седна на един тапициран с кожа стол, без да сваля жадния си поглед от лицето ѝ.

— От вчера следобед се опитвам да се свържа с теб, Девън.

— Бях изключила телефона си.

— И аз така си помислих. Защо?

— Изглежда, че след вчерашната статия във вестника, всичките ми познати бяха решили да ми се обадят.

Лъки се намръщи.

— Дяволски съм разстроен, че цялата история се появи във вестниците. Искрах името ти да не се споменава колкото е възможно по-дълго. Моля те, повярвай ми!

— Знам, че нямаш нищо общо с това. Кой, мислиш, че го е направил?

Той ѝ разказа за Сюзън.

— Изглеждаше много виновна, когато заставах пред нея. Убеден съм, че е направила всичко възможно да разбере коя си и после от чиста злоба е изпяла всичко пред репортерите.

— Е, това едва ли вече има голямо значение. Нищо повече не може да се направи.

Той я изгледа изучаващо и видя, че лицето ѝ е бледо и изпито. Последните двадесет и четири часа очевидно са били истински ад за нея. Стискаше чашата между ръцете си така, сякаш тя бе единственият пристан, до който бе успяла да се добере в бурното и враждебно море, в което внезапно се бе озовала.

— Наистина ли ти се пие това кафе? — попита я той.

Тя отрицателно поклати глава и му подаде чашата.

Той я взе, остави я на бюрото и отново се обърна към Девън. Един-единствен въпрос запълваше мислите му и той не можеше повече да го таи в себе си.

— Как мина срещата със съпруга ти вчера?

Тялото ѝ леко потръпна, макар че в офиса бе неприятно топло и задушно.

— Когато пристигнах, Грег вече бе прочел статията — тихо каза тя. — Просто ми остави вестника и излезе от стаята.

— Без да каже нищо?

— Думите щяха да са напълно излишни, нали?

— Вероятно — промърмори Лъки.

Мислеше си, че ако имаше съпруга и я обичаше така, както всеки съпруг би трябвало да обича жена си, то той щеше поне да изпита известни съмнения и да ѝ зададе няколко въпроса. Не би предприел нищо, преди тя да отрече или потвърди напечатаното във вестника.

Ако тя отречеше всичко, той щеше да я успокои, а след това незабавно щеше да поиска публикуване на опровержение. Ако пък потвърдеше историята, той сигурно щеше да пощурее и да извърши нещо наистина ужасно.

Гневни изблици, сълзи, болка, скърцане със зъби, заплахи за отплата и възмездие — това според него бяха естествените реакции, предизвикани от ревност и обида. Те говореха за чувства, за страст. Едно високомерно напускане на стаята му се струваше почти нечовешка реакция и само студен и безчувствен човек като Грег Шелби бе способен на подобна постъпка.

— Ти какво направи? — поиска да узнае Лъки.

— Прочетох цялата статия. И не можех да се мръдна от мястото си. Бях зашеметена. Представата, която си бях изградила за себе си, бе невъзвратно накърнена. Кой знае защо, написаната история ми се стори страшно грозна и срамна. Толкова евтина и безвкусна — тя отново потрепери.

Лъки се пресегна над облегалката на стола си и хвана едната ѝ ръка.

— Не беше така, Девън.

— Не беше ли? — попита тя с плувнали в сълзи очи.

— Не.

Погледът, който си размениха, бе толкова красноречив, че тя благоразумно издърпа ръка под предлог, че иска да избърше сълзите си, а след това покри очи с опакото на ръката си.

— Накарах надзирателя да се опита да убеди Грег да се срещнем отново, но той отказал. Веднага щом се върнах в Далас, се обадох в затвора и поисках разрешение да разговарям с него по телефона. Изпитвах отчаяна необходимост да му обясня всичко. — Тя тъжно поклати глава. — Той дори не пожела да се обади.

Лъки започна да нарича наум Грег Шелби с всички мръсни имена, за които можеше да се сети в този момент.

— И сега какво? Искаш ли аз да отида да разговарям с него?

— Не! — Тя стана от стола и неспокойно започна да обикаля из офиса. — Не смятам, че ще иска да види някой от нас в този момент. След като помислих по въпроса и се консултирах с адвоката на Грег, който също не е кой знае колко очарован от мен, реших, че ще е най-добре да го оставя сам за няколко дни. Той се нуждае от малко време,

за да поохлади страстите си и да избистри главата си, за да може когато се видим следващия път, да изслуша спокойно обясненията ми.

— Не зная, Девън — в гласа му се долавяше съмнение.

— Ако аз съм на негово място, колкото повече мисля, толкова по-силна ярост ще изпитвам.

— Грег не е толкова емоционален и невъздържан като теб.

— Тук си права. — Признанието му изобщо не трябваше да се тълкува като комплимент към Грег. — Ако ти беше моя съпруга и някакъв тип бе преспал с теб, досега да съм съборил стените на затвора, за да му прережа гърлото.

— Грег не е толкова... агресивен.

— Наистина ли мислиш, че в края на краищата той ще прости и ще забрави?

— Надявам се. Да, вярвам, че ще забрави с времето.

Отговорът ѝ изобщо не се понрави на Лъки. От думите ѝ бе разбрал, че съпругът ѝ е лицемерно влечуго, което щеше вечно да ѝ натяква вината ѝ. Мисълта, че Девън ще бъде свързана с Шелби през остатъка от живота си, му се струваше непоносима.

С леко раздражение я попита:

— Нима измина целия път от Далас, за да ми кажеш това?

— Не. Има и друга причина. — Тя се върна на мястото си.

— Цялата тази история ми се стовари съвсем изневиделица. От момента, в който влязох в оня бар и си поръчах една бира, ми се случват неприятност след неприятност. Вече е известно на всички, че аз съм алибито ти в делото за умишлен палеж. Докато свърши процесът, а само един Господ знае кога ще е това, животът ми ще се превърне в истински цирк. Не мога да понеса това. Няма да го понеса.

— Мисълта, че ще се превърна в истинска вестникарска сензация не ми е по-приятна, отколкото на теб. Но какво можем да направим?

— Можем да свалим подозренията от теб.

— Опитвахме се, не помниш ли? И си вкарахме истински автогол.

— Но оня ден не можахме да им представим истинския подпалвач.

Лъки я изглежда неразбиращо. След това се разсмя.

— Искаш да се правиш на детектив?

— Слушай, колкото по-бързо свалим подозренията от теб, толкова по-скоро ще приключим с тая бъркотия и всеки ще продължи по пътя си. Зная, че няма да е лесно да си възвърна доверието на Грег, но си мисля, че като начало е добре да знае, че няма заедно да свидетелстваме в този процес и аз няма да съм постоянно с теб. Сигурна съм, че ще остане много доволен, ако разбере, че никога повече няма да те видя отново.

Тя сипеше мрачните си решения за бъдещето им едно след друго тази сутрин, но той мълчеше, защото не можеше да ѝ предложи нищо по-добро.

— Освободих се от всички ангажименти — каза тя. — Казах на редактора на вестника, че си вземам едноседмичен отпуск и смятам да посветя това време на опитите си да открия истинския подпалвач. Обещах му, че като се върна, ще му представя страхотна история, а също така и статия за това как федералните агенти могат да плашат свидетелите си и как всъщност го постигат. Мисля... На какво се хилиш по този идиотски начин, господин Тайлър?

— На теб.

— Намираш ме забавна?

— Обичаш да контролираш нещата, нали? Дори и когато става дума за полицейско разследване.

— До този момент полицията не е направила нищо, за да ти помогне. Не бих могла да влоша нещата повече от това.

— Това поне е сигурно.

— Не поверявам на други хора делата си.

— Аха — кимна той. — Значи си от жените, които навремето наричахме оправни кучки.

Все още ухилен до уши, той се изправи и се протегна. Чувстваше се милион пъти по-добре, отколкото се бе чувствал само преди час. Сутринта бе загрижен, защото не бе разговарял с Девън след като историята за авантюрата им излезе на бял свят. Освен това се ужасяваше от мисълта, че ще трябва да прекара един цял ден без да я види.

И изведнъж, без никакво предупреждение, тя се появи и дори възнамеряваше да остане няколко дни. По дяволите! Това ако не беше късмет! Мрачните мисли за съпруга ѝ, затворника, отстъпиха на заден план. Грег Шелби беше губещ особняк и ако Лъки изобщо разбираше

нещо от жени — а той се смяташе за експерт по въпросите за нежния пол, — той със сигурност не беше кой знае колко добър и в леглото.

Ако Шелби беше мъжът, който Девън заслужаваше, никакви увещания и изкушения не биха могли да я вкарат в леглото на друг мъж. А на него дори не му се беше наложило да я убеждава. Нещо в брака ѝ с тоя тип Шелби не бе наред.

Лъки я уважаваше заради твърдото ѝ нежелание да обсъжда брачните си проблеми с един непознат, но от друга страна много му се искаше да разбере защо се бе омъжила за човек, който я правеше толкова нещастна. И сега очевидно щеше да разполага както с възможността, така и с необходимото му време да си изясни това.

Единственото нещо, което помрачаваше настроението му, бе фактът, че няма да може да я докосва. Щяха да прекарат доста време заедно, но тя все още оставаше недосегаема. Това щеше да го съсипе, защото той я желаше повече от всичко на света. Повече, отколкото се безпокоеше за западащия бизнес, повече, отколкото се притесняваше за това изфабрикувано обвинение в умишлен палеж. Желанието му да притежава Девън бе всепоглъщащо, по-силно от всичките му останали чувства.

И все пак предпочиташе да я вижда при тези обстоятелства, отколкото изобщо да не я вижда.

— Винаги съм обичал да играя на стражари и апаши — каза той. — Кога започваме?

— Най-напред трябва да се настаня някъде. Къде е най-добре да отседна?

— У дома.

— Не мога, Лъки — тя непреклонно поклати глава. — Мисля, че причините са очевидни.

— Майка ми жив ще ме одере, ако ти позволя да отидеш в някой мотел. Всички, които я познават, знаят, че тя не би позволила никакво прелюбодеяние под покрива си. Оставаш у нас и край — гласът му не търпеше никакви възражения.

— Но...

— Девън — строго изрече той, отклонявайки протестите ѝ, протегнал напред двете си ръце с дланите нагоре. — Никакви спорове повече.

Тя се предаде, макар че не изглеждаше особено доволна от това решение.

— Мисля, че най-напред трябва да разберем как е започнал пожарът.

— Бензин и сигнални фенери — каза той. — Пат вече ми каза. Съвсем наскоро бях купил няколко фенера. Това само потвърдило подозренията им.

— Можем ли да прегледаме доклада на полицията?

— Не зная. Не мисля, че ще му дадат някаква публичност.

— Не става дума за това. Питам дали не можем да го видим само ние двамата. Твоят приятел, шериф Буш, не може ли да ни измъкне един екземпляр?

Лъки подсвирна през зъби.

— Ще го помолим.

Тя се обърна и се пресегна към телефона на бюрото. Лъки грабна слушалката от ръката ѝ.

— Аз ще го попитам. Може би ще се съгласи да го направи, но в извън работно време.

— Междувременно бих искала да видя мястото на пожара.

— Това е лесно. Намира се само половин миля надолу по пътя. — Той я огледа от горе до долу — роклята, високите токове, светлите чорапи. — Мястото се обитава само от сондъори и миещи се мечки. Не можеш да отидеш там облечена по този начин.

— Ще се преоблека.

Лъки донесе куфара ѝ от колата. Тя влезе в малката тоалетна на офиса. Докато се преобличаше, Чейс се върна. Той се огледа Наоколо и видя само Лъки, който седеше зад бюрото и говореше по телефона.

— Къде е Девън?

Лъки закри слушалката с ръка:

— Ей там — и посочи към банята. — Сваля си дрехите.

Когато вратата на банята се отвори, Чейс така бързо завъртя главата си, че вратът му изпука от усилието. Девън се появи напълно облечена. Носеше дънки и навиваше нагоре ръкавите на спортната си риза.

— Какво става тук? — попита Чейс.

Лъки му изшътка и продължи разговора си по тепе фона.

— Хайде, Пат! Зная, че се държах като лошо момче. Да, заслужавам да ме наложат с камшик. Сега, след като така смирено си признах грешките, ще направиш ли това за мен, или не?

Заслуша се за момент, докато очите му оценяващо се плъзнаха по стройните крака на Девън и по меките извивки на гърдите ѝ.

— Страхотно! Десет и тридесет. Не, по дяволите! Няма да кажем на никого.

— Какво става тук? — повтори Чейс, след като Лъки затвори телефона.

— Довечера Пат ще ни даде, на мен и на Девън, доклада на полицията за пожара.

— Ти току-що обеща да не казваш на никого — извика тя и подпря ръце на кръста си.

— Чейс не е кой да е. Пат е наясно, че ще му кажа.

— Аз все още не разбирам какво става тук — напомни им Чейс.

— Смятаме да се опитаме да разберем кой е подпалил склада, за да отпаднат подозренията към мен.

— И за да мога аз да се сдобря със съпруга си — добави Девън.

Лъки се въздържа от коментар по изявлението ѝ. Чейс местеше невярващия си поглед ту към единия, ту към другия. Най-накрая каза.

— Девън, би ли ни оставила за минутка сами с брат ми?

Веднага щом тя се отдалечи достатъчно, за да не ги чува, Чейс здраво стисна ръката на Лъки над лакътя. Приближил лице към неговото, той каза.

— Да не си си изгубил ума? Не можеш да се забъркаш в нещо подобно. За кого, по дяволите, се мислите вие двамата? За Коджак и Нанси Дру?

— Изглеждам доста по-добре от Коджак — наперено отвърна Лъки.

— Не се шегувам — Чейс сърдито го изгледа.

— Нито пък аз.

— Така ли?

Лъки присви сините си очи.

— За какво е всичкият този шум?

— За теб това да не би да е само игра? Игра, която ще ти позволи да си непрекъснато до жената, до която изобщо нямаш право да се приближаваш?

— Не се меси в това — съдържано процеди Лъки, загубил вече шеговитото си настроение. — Всичко, което правя с Девън...

— Най-добре ще е, ако не правиш нищо с Девън. Тя е омъжена.

Лъки, ядосан от конското на брат си, макар че то дословно повтаряше онова, което той самият непрекъснато си повтаряше, рязко издърпа ръката си.

— Вече съм достатъчно голям. Не е необходимо да се правиш на будната ми съвест, големи братко!

— Не се опитвам да бъда твоята съвест — Чейс огорчено въздъхна. — Добре де, може би малко. Но се безпокоя повече за нея, отколкото за теб. Тя е истинската жертва, Лъки. Нейният живот бе разбит и вината за това е само твоя.

— Няма защо да ми го напомняш.

— А когато приключите с игрите, какво ще остане за нея? Съсипан брак и разбито сърце?

— Грещиш, Чейс.

— Така ли?

— Този път не е просто игра.

Чейс го изглежда продължително и меко каза:

— Точно това ме безпокои най-много.

Всичко, което бе останало от склада с машините, бе един тъмен, обгорял участък на земята, покрит с пепел, която бе пресявана толкова много пъти, че приличаше на сива пудра за лице. Останките от машините вече бяха изнесени. Малкото, което бяха успели да спасят, вече бе продадено като старо желязо. С парите от тази продажба едва бяха успели да покрият пътните разходи на сондажния екип до Луизиана.

Девън въздъхна и подритна купчинка пепел с върха на гуменката си.

— Няма кой знае колко за гледане.

— Нали ти казах. — Лъки бе клекнал, загребваше пълни шепи пепел и я оставяше да изтече между пръстите му.

— Подпалвачът очевидно е искал да унищожи всичко, а не просто да ви отпрати някакво предупреждение — отбеляза тя.

— Агентите твърдят същото от самото начало. Това е една от причините, поради която обвиняват мен. Казват че огънят е бил силен

и разрушителен. Пожарните коли не са имали никакъв шанс да го потушат. Единственото, което са успели да направят, е било да предпазят гората наоколо.

Девън излезе извън периметъра на почернялата земя. Седна на ствола на едно повалено дърво. Лъки се присъедини към нея. Мълчаливо се загледаха в овъгления участък.

— Това е една от няколкото сгради на компанията нали? — попита тя.

— Точно така. Но тук държахме основната част от тежкото ни оборудване. Унищожаването точно на този склад би ни причинило най-големи загуби и най-голяма печалба от застраховката и тъкмо поради това подозренията падат върху мен.

Тя повдигна глава и го изгледа с любопитство.

— Защо си толкова сигурен, че отмъщението е било насочено към теб?

Той сви рамене.

— А към кой друг? Мама? Тя дори не може да преброи всичките си приятели. Сейдж? Тя е още хлапе.

— Някой неин ревнив приятел?

Той отхвърли тази възможност с рязко поклащане на глава.

— Тя все още няма никакви сериозни връзки. Дори и най-решителните и настоятелни хлапета се плашат от нея. Чейс може би има някои врагове, но аз чувствам — той притисна ръка към гърдите си, — в душата си, че пожарът е бил насочен срещу мен.

— Защо?

Тя изпъна ръцете си назад и се подпря на тях. Ризата ѝ силно се опъна на гърдите. Лъки съсредоточи цялото си внимание върху гъсеницата, която пълзеше по дървото, само и само да успее да сдържи импулса си.

— Аз съм този, които винаги се забърква в някакви неприятности. Той вдигна поглед към нея. — Сякаш имам дарбата да се озовавам в най-заплетените ситуации.

Паяците, които плетяха мрежите си по клоните на околните дървета, вдигаха повече шум от Лъки и Девън, които останаха за миг неподвижни, приковали поглед един в друг. Ветрецьт развяваше косите им, играеше си с дрехите им, но те стояха без да мърдат, без да мигат, изцяло погълнати от себе си.

След един безкрайно дълъг миг Девън попита:

— И с кого си си имал неприятности?

— Любопитна ли си?

— Всеки твой враг автоматично се превръща в заподозрян.

— А може би си просто любопитна? — подразни я той.

Тя леко се изчерви.

— Може би. Професионален навик. Знаеш ли, когато пиша статия за някого, аз разговарям с всички, които имат някакво отношение към темата. Събирам най-различна информация от всякакви източници, докато накрая успея да сглобя цялостния характер на човека, който ме интересува. Понякога най-маловажното интервю ми дава най-ценната информация и след това всичко останало си отива по местата.

— Страхотно.

Беше очарован, но не от темата на разговора, а от вдъхновението и оживлението, е което му описваше начина си на работа. Очите ѝ не бяха просто зелени. В тях се преплитаха безброй нюанси на зеленото, които ярко блестяха, когато беше ядосана или развълнувана.

А когато бе тъжна или замислена, очите ѝ ставаха дълбоки като кладенци — като в онази вечер в овощната градина, когато му бе разказала за родителите си. Не беше сигурен дали тя изобщо осъзнава колко изразителни са очите ѝ. Ако имаше и най-малката представа за това, сигурно щеше да се опита да ги контролира, да прикрива чувствата, които те така ясно показваха.

Лъки насочи мислите си обратно към разговора им и попита:

— Но какво общо има този твой метод с мен?

— За да стигна до този негодник, трябва добре да опозная теб. Ето защо ще процедирам така, все едно че пиша статия за теб, все едно че разговарям с различни хора, които познават Лъки Тайлър. За това искам да ми кажеш за всички, с които си си имал неприятности през, да кажем, последните шест месеца.

Той се разсмя.

— Това ще отнеме цял следобед.

— Разполагаме с един цял свободен следобед.

— О, да. Правилно. Чейс каза, че със сондирането в Луизиана всичко е наред, нали? Ами, дай да помисля. — Той разсеяно се почеса

по врата. — Най-скромната ми свада, разбира се, бе с Литъл Алвин и Джак Ед.

— Нека за момента ги забравим. По-късно ще се върнем към тях. Подозренията към тях ми се струват прекалено очевидни, за да са основателни.

— Добре, можем да започнем с оня тип в Лонгвю. Притежава клуб там.

— Клуб? Здравен клуб? Кънтри клуб?

— Не... ами, нали разбираш.

— Нощен клуб?

— Да. Едно заведение... в което се навъртат най-различни типове. Има момичета. Сервират питиетата и... нали разбираш, танцуват малко.

— И са полуголи?

— Нещо подобно. Да. Мисля, че може и така да се каже.

Девън изразително завъртя очи и каза.

— Не е нужно да го увърташ толкова, Лъки! Говори направо. Така ще спестим време. И какво за онзи тип?

— Обвини ме, че налитам на едно от момичетата му.

— Така ли беше?

— Почерпих я няколко питиета.

— И той се ядоса само заради това?

— Не съвсем — Лъки с неудобство се разшава.

— А защо? Не го увъртай.

— Флиртувах с нея. Тя обаче си беше въобрази нещо повече. Когато загубих интерес, престанах да ходя там, а тя изпаднала в депресия.

— Откъде знаеш?

— Оня тип ми се обади и започна да ме ругае. Каза, че тя плачела през повечето време и отказвала да работи. Каза, че съм му съсипал бизнеса, защото тя била любимката на клиентите му. Предупреди ме да стоя настрана от клуба му и да не се приближавам до момичето. Мисля, че и той си падаше по нея и просто ревнуваше.

— Толкова много, че да изгори склада ти до основи?

— Съмнявам се.

Девън въздъхна дълбоко.

— Заслужава си да помислим още върху това. Кой друг?

— Има и един фермер.

— Чакай да отгатна — шеговито каза тя. — Той има дъщеря.

— Не. Имаше крава.

След кратко колебание тя поклати глава.

— Не мисля, че искам да чуя точно тази история.

Лъки се намръщи, осъзнал пълната липса на доверие от нейна страна и започна да обяснява.

— Карах един от камионите ни през пасището на път за сондажната площадка, когато една крава реши да си поиграе.

— С кого?

— С камиона.

— С други думи прегазил си кравата.

— Беше злополука! Кълна се! Глупавото животно се хвърли точно към емблемата на капака.

— Надявам се, че си я платил на фермера?

— Да, по дяволите! Платихме му повече, отколкото струваше. Но той изпадна в необуздан гняв и заплаши, че ще ни съди за нанесени щети.

— Какво стана?

— Нищо. Повече нищо не чухме за него и решихме, че се е отказал от заплахите си.

— А може и да не е. Макар да се съмнявам, че бедният стар фермер ще събере достатъчно кураж, за да предизвика такъв пожар.

— Да бе! Бедният стар фермер! Глупости! Той току-що бе завършил селскостопанския колеж на Тексас. Трябваше да чуеш някои от имената, с които ме нарече.

— Добре, той е една от възможностите. Спомни си името му и ще проверим дали напоследък не си е купувал фенери. С кого друг си се карал?

Той примигна срещу слънцето.

— Хъм. О, да, семейство Ървинг.

— Много ли са?

— Те са цял клан. Живеят в областта Ван Занд.

— Страхотно. Това стеснява кръга — скептично промърмори тя.

— И какво си им направил?

— Нищо.

— А те в какво те обвиняват?

Той хвана ръцете ѝ и ги стисна между своите.

— Кълна се в Бога, Девън, не бях аз! Не бях виновен.

— Не беше виновен за какво?

— За бременността на Ела Дорийн.

Тя го погледна с недоумение, а след това започна да се смее.

— Това някаква шега ли е?

— Напротив. Едва ли щеше да ти е толкова смешно, ако ти бяха налетели ония главорези, облечени в работни дрехи и въоръжени с пушки. Един ден наобиколиха офиса ни с искането да направя от Ела Дорийн почтена жена и да призная детето ѝ за свое.

— Има ли някаква вероятност действително да си... ами, *донорът!*

Той възмутено я изглежда.

— Та тя е още дете, по-малка е и от Сейдж! Дори не се сещах коя е преди роднините ѝ да я свалят от каросерията на един пикап. Чичо не знам си кой я блъсна към мен и ме обвини направо.

— И тогава позна ли я?

— Разбира се. Няколко седмици преди това се бяхме срещнали в една сграда в Хендерсън. Бях там, за да се видя с един клиент. Тъкмо прекосяха фойето, когато я забелязах да седи и да си вее с ръка. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне, или ще повърне, а може би и двете. Попитах я дали има нужда от помощ. Тя ми каза, че е малко замаяна и ѝ е горещо. А вътре наистина бе страшна горещина. По-топло и от ада.

— Така че аз ѝ помогнах да стане, придружих я навън и ѝ предложих да ѝ купя кутийка кола от един от автоматите на съседната бензиностанция. Влязохме вътре. Нито за миг не съм оставал сам с нея. Единствената част от тялото ѝ, която съм докосвал, е лакътят ѝ.

— Разговаряхме малко и тя ме попита какво работя. Остана силно впечатлена от визитната картичка, която ѝ дадох. Спомням си с какво уважение прокара пръсти по гравирани букви. Това бе всичко. След като ме увери, че може да се обади на някой от близките си, за да дойде и да я прибере, аз я оставих да си седи на една купчина гуми и да отпива от колата си.

— После се оказа, че е била в Хендерсън на лекар в същата тая сграда и че вече е била бременна в четвъртия месец. Нямаше никаква вероятност да съм баща на детето ѝ. Бях просто една удобна

изкупителна жертва. В края на краищата тя отстъпи и си призна всичко.

Когато свърши разказа си, Девън с изумление поклати глава.

— Привличаш неприятностите като магнит.

— Не го правя нарочно.

— И навсякъде има замесена някоя жена. Или крава. — Тя погледна настрани и тихо добави:

— А сега и аз.

Лъки покри бузата ѝ с дланта си и обърна лицето ѝ към себе си.

— Изглеждаш толкова тъжна.

— Така е.

— Защо? Толкова ли ужасно беше вчера?

— Да. Беше ужасно да се изправя пред съпруга си, когато и двамата знаехме, че съм му изменила, физически. С теб.

— И когато съзнаваше, че отново искаш да го направиш.

Тя бързо си пое дъх. Очите ѝ се разшириха, а устните ѝ леко се разтвориха.

— Не съм казвала подобно нещо, Лъки!

— Не е необходимо. — Прекара палец по долната ѝ устна. Тя тихо простена. Лъки погледна към зърната на гърдите ѝ, които се открояваха под блузата и прошепна.

— Точно както и преди, тялото ти говори вместо теб.

Пат Буш седеше край една маса за пикник в Догууд парк и пиеше бира от бутилка с дълго гърло. Беше против навика му да пие когато е с униформа, по пък и да дава официални документи на цивилни лица също не бе съвсем по правилата. Така че той реши, че щом и без това ще го накажат, поне да е сигурен, че има за какво.

Девън преглеждаше най-горния лист от купчината документи. Една от халогенните лампи в парка хвърляше достатъчно светлина, за да може да чете. Беше сложила очилата си.

— За какви следи става дума?

— Следи от разлято гориво, които водят към склада — обясни Пат. — Имаше няколко такива следи, които излизаха от сградата като спици на колело. От тях са тръгнали пламъците.

— И са горели дяволски бързо — намеси се Лъки, който седеше в една люлка на съседната детска площадка.

— Този, който го е направил, не е бил глупав — изръмжа Пат. — Очевидно най-напред е затворил вентилационната система в сградата. Бензиновите пари са се събирали подобно на въздух в балон. Само една искра и тия сгъстени пари са избухнали. Експлозията е била достатъчно силна, за да разтопи металните конструкции.

— Може би ще открием нещо, ако прегледаме тези материали по-внимателно. — Девън се опита думите ѝ да прозвучат оптимистично, но Лъки знаеше, че и нейните надежди, подобно и на неговите, са съвсем слаби. Горещо се разкайваше, че бе купил тия фенери, с които понякога работниците маркираха пътя до някои отдалечени сондажни площадки.

Пат допи бирата си и добросъвестно изхвърли празната бутилка в кошчето за отпадъци.

— Май е по-добре да се прибирам. Късно е. Ако попаднете на нещо, уведомете ме. Но в името на Бога, бъдете предпазливи. Не правете нищо, което да привлече вниманието върху вас.

— Не се безпокой, Пат. Ако ни хванат, името ти изобщо няма да бъде споменато в обясненията ни за това как сме се добрали до доклада.

— Не е необходимо да ми го казваш — навъси се по-възрастният мъж. Той докосна периферията на шапката си, кимна на Девън и се отправи през парка към патрулната кола.

— Готова ли си? — попита Лъки.

Девън прибра очилата в джоба си, събра купчината документи и му позволи да я хване за ръката, докато вървяха през парка към Мустанга на Лъки.

Когато се прибраха, къщата бе тъмна. Лори вече си бе легнала. Под вратата на Сейдж се процеждаше светлина, чуваше се радио, но и тя съвсем разумно вече се бе оттеглила в стаята си.

На вратата на спалнята за гости, която Лори бе приготвила за нея, Девън се обърна към Лъки.

— Утре ще се заемем отново с всички, които по една или друга причина ти имат зъб. Ще се опитаме да ги елиминираме един по един.

— Добре.

— Ако се сетиш за някой друг, кажи ми, за да го добавя към списъка си.

— Добре.

— Слушаш ли ме?

— Разбира се. — Но в действителност изобщо не я чуваше. — Спи ли ти се?

— Малко.

— А на мен никак. Никога не съм бил толкова бодър и превъзбуден.

— Забравяш, че започнах деня си със сто мили шофиране.

Лъки кимна, но очите му останаха приковани в шията ѝ.

— Спалнята харесва ли ти? — попита я той. Чудеше се какво да измисли, за да я задържи още малко. — Леглото удобно ли е?

— Още не съм го опитала, но съм сигурна, че е чудесно.

— Горещо ли е в стаята?

— Не, изобщо не е.

— Може би е прекалено студено?

— Всичко е наред, Лъки.

— Имаш ли всичко необходимо?

— Да.

— Хавлии?

— Да.

— Сапун?

— Да.

— Тоалетна хартия?

— Да.

Тя се усмихна.

— Майка ти е изключително гостоприемна домакиня. Сигурно ми е оставила и чиния, пълна със сладки и бонбони.

— Е, добре, в такъв случай, предполагам, че всичко е наред.

— Мм, да.

— Но ако имаш нужда от още нещо...

— Не.

— ...като например от допълнителни одеяла, възглавници... — той се наведе и леко я докосна по устата — от мен.

Зацелува я бавно, като в началото едва я докосваше с върха на езика си, а след това устните им се сляха в гореща целувка. Той простена, обгърна я с ръце и я притисна към тялото си, разтреперано от тъй дълго потисканото желание, което не бе в състояние да контролира повече.

Само още веднъж да усети вкуса ѝ. Само веднъж. А след това ще съумее някак си да преживее нощта. Но устните му ставаха все по-настойчиви, езикът му проникваше все по-навътре, ръцете му я притискаха все по-силно. Тя заблъска с юмруци по гърдите му. Той прошепна името ѝ, но най-накрая се предаде и вдигна глава.

— Не мога, Лъки...

— Това е просто една целувка.

— Не, не е.

— Само една целувка.

— Нямаме право.

— Зная, зная.

— Тогава ме пусни. Моля те!

Той я пусна, но не се помръдна от мястото си. Очите им се срещнаха и между тях сякаш избухна пожар. Лъки с радост забеляза, че и тя като него бе останала почти без дъх, а протестите ѝ бяха твърде слаби и неубедителни.

Девън се промуши през вратата и я затвори след себе си, но в очите ѝ се четеше объркване и страст, която по нищо не отстъпваше на тази, изгаряща тялото му

Лъки не можа да мигне през цялата нощ. Мисълта, че тя е само през две стаи от него, а той не може да предприеме нищо, не му даваше мира.

След три подобни мъчителни дни, той бе на границата на лудостта. От списъка им на евентуални заподозрени едно по едно отпадаха всички имена. Отхвърляха ги по най-различни причини, но бяха убедени, че никой от хората, с които се бе карал напоследък, не би могъл да подпали склада им.

Лъки бе кисел и раздражителен. Настроението му бе мрачно, езикът — вулгарен, търпението — на привършване. И всичко това, защото бе изгубил всякаква надежда, че може да има Девън.

— На четвъртия ден, докато пиеха кафето си, тя му каза:

— Фермерът беше последната ни надежда, но той е бил в Арканзас да купува добитък. Изглежда така, сякаш през оная нощ в града е имало само хора, които искрено те обичат. Не знам какво повече можем да направим.

— Така ли? — той се изсмя. — Бях останал с впечатлението, че знаеш всичко. Мислех си, че имаш цяла торба с чудеса. Не ми казвай, че са се свършили.

Тя гневно бутна стола си назад, изправи се и се отправи към вратата на кухнята. Когато мина край него, той протегна ръка, обгърна я през талията, придърпа я между широко разтворените си крака и допря чело в корема ѝ.

— Съжалявам, съжалявам. — Зарови глава в меките ѝ гърди, потърка лице в блузата ѝ, вдишвайки сладкия ѝ аромат. — Знаем, че се държа като негодник, но аз бавно умирам, Девън. Ще експлодирам, ако...

— Някой идва...

Тя се отдръпна от него само няколко секунди преди Лори да влезе в кухнята, последвана от Сейдж. Дори и да бе забелязала напрегнатата обстановка и зачервените им, виновни лица, Лори с нищо не го показва. Сейдж, обаче, ги изгледа с разбиране и безочливо намигна.

— Е, здравейте. Не ви прекъснахме, нали?

Лъки я погледна и изръмжа нещо.

— Какви са плановете ви за днес? — попита Лори.

— Всъщност, все още не сме решили — отвърна несигурно Девън.

— Е, ако питате мен — нещо, което явно смятате за излишно — мисля, че пропускаете очевидното.

— И кое е то, мамо?

Лъки погледна с любопитство към нея, макар да изгаряше от желание да напляска дръзката си сестричка. Истински се зарадва на думите на майка си — всъщност би се зарадвал на всеки, който би успял да го отклони за момент от измъчващата го страст.

— Онзи Кагни и противното му приятелче.

— Литъл Алвин и Джак Ед Патерсън?

Лори само деликатно сви рамене при споменаване на имената им.

— Отвратителни хора, особено Джак Ед. А и децата на Кагни са си беладжии по рождение.

— Но да подпалят склада веднага след като ги понатупах! Това вече ми се струва прекалено очевидно!

— Може би разчитат точно на това. Смятат, че никой няма да се усъмни в тях, защото нещата наистина са очебийни.

Девън и Лъки се спогледаха, замислени върху тази възможност.

— Мисля, че тя има основание. — Те съвсем трепетно бяха побеснели от яд.

— Но и двамата имат железни алибита.

— Лъжи — кратко заяви Сейдж. — Принудили са хората да лъжат заради тях.

Лъки задъвка долната си устна, докато обмисляше въпроса.

— Няма да е много умно от наша страна, ако пак се скараме с тях. Обещахме на Пат, че няма да има повече неприятности. Освен това — той се захили — може и да не остана жив след още една схватка с Литъл Алвин.

— И така, какво предлагаш? — попита Девън.

Литъл Алвин е силен като вол и подъл като сатаната, но не е кой знае какъв умник.

— Съгласна съм. Сигурно Джак Ед е измислил плана за пожара.

— Нека тогава да опитаме да се възползваме от глупостта на Литъл Алвин.

— Как?

Лъки се облегна назад и със задоволство потупа бедрата си.

— Ще прибегнем към това, което владее най-добре. Ще го изиграя.

Когато спряха пред ръждясалия подвижен дом, Девън нервно навлажни устни и попита:

— Как изглеждам?

— Направо страхотно — Лъки изключи двигателя на колата.

Тя вдигна нагоре тъмните си очила.

— С това? — Сейдж бе надминала себе си и бе използвала всичките си цветни сенки и моливи, за да ѝ нарисува едно убедително насинено око.

— Дори и с него. — Изкуши се да се наведе към нея и да я целуне. Но като погледна към прозорците на подвижната къщичка, осъзна, че Литъл Алвин може би ги наблюдава.

— Ще трябва сама да си отвориш вратата. — Той се измъкна през неговата врата и се запъти към караваната, без нито веднъж да погледне към нея. Почука силно на входната врата, а след това ѝ подвигна през рамо:

— Ей, хайде по-бързо.

Тя застана до него и процеди през зъби:

— Свиня!

Едва бе прошепнала думата, когато предната врата се отвори с такава сила, че цялата къщичка се залюля върху бетонната площадка.

— Какво, по дяволите, искаш, Тайлър?

С достойна за уважение самоувереност, Лъки го изгледа без да помръдне от мястото си и изръмжа.

— Най-напред искам да ме пуснеш да вляза.

— Защо?

— Ще ти кажа, когато вляза вътре.

— Значи на кукуво лято. Обирай си крушите от верандата ми.

Литъл Алвин се опита да затръшне вратата под носа им, но Лъки я хвана преди да се е затворила.

— Или ще влезем сега сами, или ще се върнем по-късно с шериф Буш. И тогава няма да имаш право да избираш.

Алвин изгледа Лъки с подозрение, след това погледна Девън и похотливо се изхили.

— Тая сладка мадама не желае ли да влезе вътре сама?

— Сладката мадама не желае — процеди Лъки през зъби.

Алвин изруга, после се обърна и кимна с глава да го последват. Лъки се канеше да отстъпи встрани и ма при пусне Девън пред себе си, но тя бързо го сръга в ребрата, за да му напомни, че според плана им той трябва да се държи като истински мръсник.

Къщата приличаше на кочина. Беше оскъдно обзаведена с евтини мебели и засипана с всякакви боклуци, с остатъци от храна, бутилки от алкохол и кутийки от бира. Единствените украшения бяха залепените по стените средни страници, откъснати от най-вулгарните списания за мъже.

Само един поглед към тях и Лъки усети как Девън се напруга до него. Без да й обръща внимание той се приближи до една от снимките, разгледа я обстойно и промърмори едно одобрително „хм“. Не изчака да го поканят да седне, а нехайно се изпружи на канапето. Хвана Девън за ръката, дръпна я до себе си и арогантно я обгърна през раменете.

— К'во искаш? — попита домакинът им.

— Малко студена бира би ни се отразила добре. Една за мен и една за нея — отговори Лъки, като кимна с глава към Девън.

Литъл Алвин навъсен хлътна в съседната стая и след малко се върна с три бири. Подаде им две и седна срещу тях в един фотьойл, който очевидно бе любимото му за сядане място. Но облегалката, където се опираше главата му, имаше голямо мазно петно, а тапицерията бе прокъсана на няколко места — под задника му и там, където слагаше краката си, когато се облягаше назад.

— Е — той отпи голяма глътка от бирата си и ги изгледа враждебно.

— Пат Буш ми отпусна двадесет минути, за да се споразумея с теб.

Литъл Алвин се разсмя с неприятен, наподобяващ лай смях.

— Трябва да си полудял, Тайлър. Не смятам да се споразумявам с теб за каквото и да било.

— Казах ти, че няма да го направи — смотолеви Девън.

— А аз ти казах да си държиш устата затворена и да ме оставиш аз да се разправам с него — изръмжа Лъки и я погледна заплашително. — Той може да не е от най-умните, но не е и глупак.

— Какво, по дяволите...

— Искаш ли да чуеш какво имам да ти казвам или не? Защото всяка минутка, която губиш тук с празни приказки, те приближава все повече и повече към федералния затвор.

— За какво?

Девън се изсмя. Лъки нетърпеливо се намръщи.

— За какво? — презрително повтори той.

— Виж, Алвин, хайде да караме направо. Властите вече разполагат с достатъчно доказателства, за да ви тикнат в затвора... дори и без процес.

Видяха как презрителната маска на лицето му започна да се пропуква. Самодоволната му усмивка угасна.

— Какво искаш да кажеш? Какви доказателства?

— Доказателства, не разбираш ли? Нямаме достатъчно време, за да навлизаме в подробности.

— Кога ще ми кажеш за вестника? — изхленчи Девън.

Лъки изруга, сякаш бе разярен, че го е прекъснала.

— Ще престанеш ли да говориш за това? Остави ме първо да свърша другата работа.

При този предварително уговорен сигнал, Девън свали слънчевите си очила и откри насиненото си око. — Изобщо не ме е грижа за скапания ви пожар. Ти каза...

— Какво щеше да ми казваш за доказателствата, които шерифът е събрал? — нетърпеливо попита Литъл Алвин, прекъсвайки поредното им спречкване.

Остави ме първо да си свърша работата с човека, разбра ли? След това ще поговорим и за теб. — Лъки отново се обърна към Алвин и сниши гласа си. — В кръчмата изглеждаше така дяволски красива. А сега... — той разпери ръце с раздражение. — Май щеше да е по-добре за всички ни, ако ти я бе оправил оная нощ, а не аз. Но както и да е. Докъде бях стигнал?

— За доказателствата, които имат срещу мен — проплака Алвин.

— О, да, тези документи са секретни. Единственото, което зная, е, че Пат обеща първо да прибере Джек Ед, но никой не може да каже

колко време ще му отнеме това. Всеки момент може да пристигне тук. — За всеки случай Лъки погледна през рамо към окъсаните пердета на прозорците.

— Арестуват Джак Ед? — тлъстото лице на Литъл Алвин се покри с пот.

— Да, в този момент. А ти знаеш що за невестулка е този малък кучи син. Би предал и собствената си майка. Само един Господ знае какво ще им изприказва за теб. Може да им каже, че ти сам си запалил склада ни.

Литъл Алвин проплака като пеленаче, което за миг е изгубило майка си от погледа си и се спусна към вратата. Предугадил хода му, Лъки се спусна след него, хвана го за яката и го завъртя обратно.

— Ние сме тук, за да ти помогнем, Алвин!

— Ти да не ме мислиш за вчерашен, Тайлър?

— Ако направиш доброволни самопризнания, ще получиш по-лека присъда. В противен случай с теб е свършено.

— Лъжец — Литъл Алвин започна да се дърпа и да се извива насам-натам, опитвайки се да се освободи. Лъки обаче го държеше здраво. — Защо си решил да ме предупредиш, Тайлър?

— Не аз. Пат ме помоли. Има нужда само от още едно доказателство, за да пипне яко Джак Ед. И тъй като разбра, че ще идваме да говорим с теб по нейния въпрос, той ме помоли да ти предложи сделка. Много почтено от негова страна, нали? Виж, всички знаят, че Джак Ед е измислил плана за пожара, но не могат да го докажат.

— Т-т-точно така — запелтечи Литъл Алвин. — По дяволите, та аз дори не можех да мисля ясно през оная нощ. След твоя удар всичките ми вътрешности сякаш се бяха качили в гърлото ми. Но Джак Ед каза...

— Почакай — изшътка Лъки. — Разкажи всички подробности на Пат, когато пристигне тук. Кажи му например откъде Джак Ед взе ония фенери.

— От гаража на сестра си — веднага издрънка Литъл Алвин. — Нейният мъж работи по строежа на пътищата. Джак Ед каза, че ще си помислят, че ти си го направил, защото те видял да носиш фенери...

— Казах ти да почакаш. Мен това не ме интересува. Когато намерят фенерите, сигурно ще намерят и бидоните с бензин.

— Да. Взехме ги от гаража на зет му.

— Казах ти да почакаш, докато дойде Пат. — Бутна Литъл Алвин обратно в стола му. Бившият футболен състезател трепереше целият. Лицето му бе окъпано в пот.

— Сега като свърши с това, ще се заловиш ли и с моя въпрос? — попита Девън с плачлив глас.

Лъки изпусна струя въздух.

— Разбира се, разбира се. Дай му нещо за писане.

— Да пиша? Какво да пиша? — очите на Литъл страхливо се местеха от единия към другия и обратно.

— Чете ли във вестниците, че нейният старец е в затвора?

Алвин тъпо кимна.

— Е, той я обвинява, че се е срещала с мен много преди нощта на пожара. Твърди даже, че сме се виждали с нея още преди той да отиде в пандиза. Ако надзирателите не го бяха спрели... — Лъки посочи насиненото ѝ око и продължи. — Както и да е. Можеш ли да напишеш на един лист, че аз я забърсах едва оная вечер в кръчмата? И че срещата ни беше напълно случайна.

— Разбира се, разбира се. Мога да направя зова.

— Добре. Пет пари не давам, какво си мисли старецът ѝ, но тя ми извади душата да дойдем при теб. Нали знаеш какви са жените. — Девън подаде на Алвин молив и лист хартия. — Докато пишеш, аз ще се обадя на Пат по телефона. Надявам се да не е прекалено късно. Ще му кажа, че си готов да говориш, нали?

— Точно така — нетърпеливо се съгласи Литъл Алвин. — Моите вкъщи ме предупреждаваха да не се доверявам на Джак Ед...

— Били са прави — дълбокомислено заяви Лъки. — Когато става дума за ум, вие двамата просто сте несравними. — Потупа Алвин по рамото, сякаш бяха стари приятели. — Гаражът на зет му, а? Не зная дори къде живее този човек.

— На път № 4. До големия зърнен силос.

Лъки погледна към Девън под главата на Алвин и се усмихна.

Те се смееха така силно, че по лицата им се стичаха сълзи и във възбудата си непрекъснато се блъскаха един в друг.

— Когато Пат пристигна, Литъл Алвин хленчеше като бебе за издевателствата, на които подлагат в затвора знаменитости като него. Винаги съм подозирал, че под подлостта и безчестието му се крие един невероятно страхлив негодник. Сега вече зная, че е точно така.

Семейство Тайлър се бяха събрали във всекидневната. Чейс, Таня, Лори и Сейдж слушаха разказа им с изключителен интерес.

— Аз всъщност започнах дори да го съжалявам — призна Девън.

— Затова ли му направи чаша чай?

— Чай? — изсмя се Чейс. — Литъл Алвин пил чай?

— Тя зае пакетче чай от един от съседите му, приготви го и настоя той да го изпие, докато Пат и заместникът му чакаха пристигането на адвоката на Алвин, за да могат да запишат показанията му.

— Е, според мен е постъпила наистина благородно — Лори веднага застана на страната на Девън. — Но не мога да кажа, че изпитвам съжаление към Алвин. Всички хлапета на Кагни израснаха без никакъв контрол от страна на родителите си и винаги са били хулигани и побойници. Чудя се как все още не са се озовали всички зад решетките.

— А какво стана с Джек Ед? — усмирил смеха си, Чейс пожела да узнае края на историята.

— Издадоха заповед за арестуването му. Той си мисли че нищо не го заплашва, така че няма да е трудно да го намерят.

— О, така се радвам, че ти се отърва — каза Таня.

— Надявам се всичко пак да се върне към нормалния си ход — каза Сейдж. — Между другото, Лъки, тази сутрин ходих в града и видях Сюзън Йънг в сградата за химическо чистене. Не вдигаше поглед от земята. За пръв път откакто я познавам, не ме изгледа с надменния си и високомерен поглед.

— Нейният мръсен, подъл номер този път едва не повлече и нея — каза Чейс. — Предполагам, че се страхува от Божието наказание.

— Или от Лъки — каза Сейдж и се захили на брат си.

Чейс се изправи и подаде ръка, за да помогне на Таня.

— Отивам в офиса, за да се обадя на застрахователната компания. Сега, когато всички обвинения срещу нас са отхвърлени, те вече могат да се заемат с иска ни.

— Какво ще правим с парите? — попита Лъки. — Ще върнем заема на банката или ще се опитаме да възстановим оборудването, което изгубихме при пожара?

— Трябва да го обсъдим — каза Чейс.

— Но не точно сега — намеси се Лори. — Не искам да си разваляме настроението с разговори за бизнес. — Тя хвана Таня за ръката и двете се отправиха към вратата. — Е, какво става с къщата? Намери ли нещо подходящо?

— Да, тази сутрин — усмихнато докладва Таня. — Марси ме заведе да видя една, която наистина ми хареса. Искам и Чейс да я види.

— Скоро ще го направя — обеща той.

— Как се чувстваш? — попита Лори.

— Отлично. Само вечер понякога имам леки стомашни неразположения.

Чейс и Таня се сбогуваха с останалите и си тръгнаха. За да ознаменува освобождаването па брат си, Чейс наду клаксона на колата, докато се отдалечаваха по алеята към главния път.

— Знаете ли какво ми се прави? — попита Лъки. — Язди ми се. Кой идва с мен?

— Сейдж и аз ще трябва да ти откажем. Имаме час при зъболекаря в града.

— О, мамо!

— Не мога да го отлагам повече, Сейдж. Три пъти вече го отлагам.

Сейдж разбра, че няма шанс да спечели спора и неохотно последва майка си към задния вход, където Лъки винаги паркираше колата си. Лъки се обърна към Девън.

— Значи оставаш само ти.

— Аз наистина трябва да се връщам в Далас.

— Мама очевидно очаква, че ще останеш още една нощ.

— Откъде знаеш?

— Не се сбогува с теб.

— Напротив, направи го.

— Това ли? Ами, това не бе официално сбогуване. Нейните официални сбогувания продължават безкрайно дълго — с много прегръдки, целувки, безброй мокри от сълзи кърпички.

— Няма какво повече да ме задържа тук, Лъки.

— Но сигурно можеш да пожертваш един час да пояздим — погледна я ласкаво. — Освен това не можеш да напуснеш семейството ни без да изтърпиш цялата церемония по официалното сбогуване.

Усмивката му беше толкова обезоръжаваща, че тя капитулира преди да успее да изреди всички причини, които бе подготвила.

— Дай ми няколко минути, за да измия тая чернилка от окото си и да се преоблека — каза тя и се отправи към стълбището.

— Ще се срещнем в конюшната.

Девън препускаше след Лъки, като се давеше в облака прах, вдигнат изпод копитата на коня му.

— Не е честно — извика тя. — Ти ме измами.

— Естествено — чистосърдечно си призна той, прехвърли крак през седлото и скочи от коня. — Как иначе щях да съм сигурен, че ще спечеля?

Девън се плъзна от седлото и слезе на земята.

— Прякорът ти в такъв случай не е точен. Ти печелиш с измама, а не защото си чак толкова късметлия.

Той се разсмя, взе юздите от ръката ѝ и вкара и двата коня в конюшната. Вътре беше хладно и приятно за разлика от горещия и слънчев следобед навън.

— Е, не може да се каже, че не съм бил и късметлия — каза той. Сръчно свали седлата от конете, а след това започна да ги разхожда напред-назад по широката пътека в конюшната, за да ги поохлади. Девън вървеше край него.

— И затова ли са ти прикачили този прякор?

— Малко или много.

— Кой ти го измисли?

Широка усмивка разцъфна на загорялото му лице.

— Чейс.

— Защо?

— Ами, той и няколко негови приятели... — замълча и погледна към нея. — Сигурна ли си, че искаш да чуеш това?

— Сигурна съм.

— Добре. Но не забравяй, че ти настоя.

— Историята май ще се окаже не съвсем почтена.

— Така е. Бях четиринадесетгодишен и една вечер изнудих Чейс и няколко негови приятели, които бяха взели колата на родителите на едното момче, да ме вземат със себе си. Най-накрая се озовахме на една площадка за игра на кегли в Килгор. Момчетата отидоха там, защото търсеха една жена.

— Случайна жена?

— Не. Една точно определена жена.

— Мога ли да попитам защо? Чакай, дай да ти помогна. — Тя загреба зърна в една кофа, докато Лъки изтриваше гърба на коня, който тя бе яздил. — Разкажи ми за жената.

Ръцете му, стиснали чесалото, сърчно се плъзгаха по тялото на животното.

— Тя имаше умопомрачително тяло и го показваше на селяндури като нас. Носеше плътно прилепнали пуловери без сутиен. Имаше си най-различни номера.

Преместиха се в следващия бокс и се заеха с коня, който бе яздил Лъки.

— И какво се случи? — попита Девън и постави кофата със зърното така, че конят да може да го достигне.

— Предполагам, че съм искал да докажа на другите момчета, че и аз съм жребец като тях, макар че бях по-малък. Така че се приближих до нея и завързах разговор.

— За какво?

— За баща ми, който бил невинно обвинен в шпионаж и гниел в затвора някъде отвъд желязната завеса.

Девън отпусна ръце, разсмя се и го изгледа невярващо.

— И тя се хвана?

— Предполагам. Така и не разбрах. Може би й и бе писнало от кегелбана. Както и да е, казах й, че събирам алуминиеви кутии и ги продавам за рециклиране, за да изкарам достатъчно пари и да откупя

свободата му от оная комунистическа страна. Тя ме покани в дома си и ми каза, че мога да взема всички кутийки, които намеря.

Девън го погледна и се насочи към мивката в задния край на обора, където си измиха ръцете, поделяйки си един сапун.

— А междувременно Чейс и приятелите му не са имали и най-малката представа за какво си говорите — каза Девън и изтръска водата от ръцете си преди да посегне към кърпата.

— Точно така. Те си помислиха, че тя ме води у дома си, за да се отдадем на похотливи занимания. — Той присви вежди. — Зад гърба ѝ правех най-различни знаци, с които да им покажа, че тя умира за мен.

— Представям си картинката.

— Така че се качих на колата ѝ и отидохме заедно в къщата ѝ. Чувствах се като последен глупак, докато изравях кутийките от боклука ѝ и ги поставях в една пазарска торба, която тя ми бе дала. Макар че гледката наистина си заслужаваше.

— Гледката?

— Тялото ѝ.

— О, да, тялото.

— Тя беше олицетворение на фантазиите на всяко подрастващо момче. Сега, когато вкусът ми е значително по-изтънчен — той оценяващо изгледа стройната и елегантна фигура на Девън, — разбирам, че тя е била малко дебеличка, но тогава смятах, че е страхотна. И така, приковал очи в задника ѝ, аз се ровех в боклука и търсех кутийки, а тя не преставаше да повтаря, че е изключително смело от моя страна да се заема с една толкова опасна мисия и че сигурно е ужасно човек да бъде затворен в чужда и враждебна страна. Тялото ѝ можеше да бъде оценено с 10, но коефициентът ѝ за интелигентност се измерваше с едноцифрено число и то от най-малките.

— Значи от типа жени, които постоянно злепоставят каузите на феминистките движения.

— Точно. Тя е истински прототип.

Лъки заведе Девън в една малка стая в задната част на конюшната. Там имаше няколко стола, двойно легло с железни табли, които някога са били боядисани в светлосиньо, и хладилник.

Дръпна шнура на монтирания на тавана вентилатор и той с леко бръмчене раздвижи застоялия горещ въздух. Извади две кутийки със

сок от хладилника, подаде едната на Девън, а другата отвори за себе си.

— Изобщо ли не се опита да те прелъсти?

Той със съжаление поклати глава.

— Сега, като се връщам назад, понякога се хокам, че така лошо си изиграх козовете. Когато най-накрая събрах достатъчно кураж, за да я прегърна, тя започна да ме утешава. Непрекъснато повтаряше: „бедното дете“. В очите ѝ аз бях едно дяволски почтено хлапе, което просто не можеше да бъде покварено. Когато стана време да си ходя — в къщата и вече не останаха никакви кутийки — аз ѝ казах, че предпочитам да си изляза през задния вход. Разбираш ли, знаех, че Чейс и другите са ни последвали и ме чакат пред къщата.

Излязох през задния вход, стиснал в ръка дрънчащата торба с кутии и се скрих в храстите. И престоях там още един час, преди останалите момчета да изгубят търпение и да започнат да натискат клаксона. Аз си бях разкопчал ризата, направил си бях няколко драскотини по гърдите и по корема, разрошил си бях косата, за да създам впечатлението, че току-що съм се измъкнал от лапите на мадамата.

Лицето на Девън изразяваше странна смесица от недоверие и весело недоумение. Тя опипа с ръце пространството зад себе си и се отпусна на ръба на леглото. Старата пружина изскърца.

— Не мога да повярвам. Толкова ли важно е било за теб да докажеш мъжествеността си?

— В оня период от живота ми — да. Но както и да е. Важното е, че момчетата се хванаха. Когато привърших задъхания си, потресаващ разказ, те вече бяха сигурни, че тя ме бе вкарала в леглото си и че бях преживял всичко това, за което те можеха само да си мечтаят. Тогава започнаха да ме наричат Лъки. И до ден днешен не знаят какво всъщност се случи.

— Даже и Чейс?

— Даже и той. — Лъки свъси вежди. — Няма да му кажеш, нали?

Тя се разсмя, сложи ръце зад главата си и се отпусна на леглото.

— И да разваля този мит? Не бих си и помислила нещо подобно.

— Добре. — Той седна на ръба на леглото и ѝ се усмихна. — Така или иначе изобщо няма смисъл да повдигаш този въпрос, защото

не след дълго аз наистина станах мъж с едно момиче от класа ми по алгебра.

Усмивката на Девън изчезна и тя обърна очи към него.

— Винаги ти е било много лесно да покоряваш жените, нали?

Тя се надигна, за да седне, но Лъки преплете пръсти в нейните и я натисна достатъчно силно, за да я положи отново по гръб върху евтината покривка на леглото.

— Всички жени, Девън, с изключение на една. Нищо с теб не е лесно.

— Позволи ми да стана.

— Не още.

— Искам да стана.

— Аз също — прошепна той с дрезгав глас и доближи лицето си до нейното.

Притиснаха се един към друг в жадна и ненаситна целувка. Лъки промуши езика си между устните ѝ, между зъбите ѝ, дълбоко в устата ѝ. Преплел пръсти в нейните, той бавно покри тялото ѝ със своето и се опита с коляно да разтвори краката ѝ.

Пусна ръцете ѝ и зарови пръсти в разпуснатата ѝ коса. Главата ѝ остана неподвижна, докато устните му нежно покоряваха сладката ѝ уста. Забравила протестите и съпротивата си, тя обвини тялото му с ръце и силно го притегли към себе си. Ръцете ѝ нежно милваха стегнатия му мускулест гръб.

Пад главите им тихо бръмчеше вентилаторът, хладният въздух ласкаво галеше телата им, изгаряни от огън и желание. Откъм конюшната долиташе пръхтенето на конете, но единствените звуци, които отекваха в главите им, бяха страстните възклицания, издавани от самите тях, разтърсвани от импулса си да се слоят в едно.

Той откъсна устни от нейните и надникна дълбоко в очите ѝ.

— Искам те, Девън. По дяволите, така те искам...

Отново я зацелува ненаситно, докато ръцете му трескаво се опитваха да разкопчечат копчетата на обикновената ѝ бяла риза. Когато най-после успя, той рязко и разтвори и отметна настрана. Закопчалката на сутиена ѝ се отвори само с едно движение на пръстите му. Той започна да гали тялото ѝ. Очите му бяха пълни с възторг и обожание. Устните му се спуснаха към сочната плът и нежно я зацелуваха.

— Лъки — прошепна тя с глас, натезал от болка и екстаз. Промуши пръсти през косата му и притисна главата му към гърдите си. Бедрата ѝ се раздалечиха, той се настани между тях и с бавни и равномерни тласъци започна да се движи върху нея.

Целуваше гърдите ѝ отново и отново, галеше ги и ги възбуждаше с език. Тъкмо когато тя си мислеше, че е достигнала върха на насладата, той прокарваше език по зърната ѝ и те запламтяваха от още по-силна страст.

В продължение на няколко седмици Лъки се бе опитвал да убеди сам себе си, че желае Девън Хейнс само защото тя не го иска. Залъгвал се бе с мисълта, че всичко е плод на неговото развихрило се въображение, че единствената нощ, която бяха прекарвали заедно, изобщо не е била така изключителна и неповторима.

Само един миг в прегръдките ѝ, обаче, бе пратил цялата му теория по дяволите. Той я желаше. Искаше я точно в този момент, искаше да я има и утре, и вдругиден, искаше да е негова завинаги. Искаше да я притежава цялата, да се опива от аромата и нежността ѝ, да се наслаждава на красотата ѝ.

Искаше да притежава смеха ѝ и опакия ѝ нрав. Започнал бе да харесва войнствения ѝ феминизъм, острия ѝ, аналитичен ум, очарователните, а понякога и досадни дребни изненади, които му сервираше всеки ден. Искаше всичко, което принадлежеше на Девън, което я изграждаше като личност и интелект.

Докато устните му бавно обсипаха корема ѝ с целувки, ръцете му разкопчаха дънките ѝ и ги смъкнаха надолу. Очарован и запленил, той продължи да изследва тялото ѝ, докато накрая усети върху устните си най-нежните и фини косъмчета на женствената ѝ плът.

— Девън — прошепна той с копнеж. — Девън... — Прониквайки още по-навътре той разтвори устни и настойчиво я зацелува. Усещаше жаркото желание и страстта, които изгаряха тялото ѝ.

— Не! — тя изведнъж го отблъсна, изтърколи се настрана и се сви на кълбо. — Това, което вършим, е грешно. Не мога. Не мога.

Лъки се вгледа в нея, като едва си поемаше дъх и се стараше да събере мислите си, за да прецени тая очевидно абсолютно нелепа ситуация. Видя сълзите ѝ, но още преди това бе разбрал, че тя не се

опитва да му играе номера. Девън искрено страдаше и той не можеше да я гледа толкова нещастна, разкъсвана от болка и вина.

— Всичко е наред, Девън — каза тихо той с предрезгавял глас и нежно положи ръка на рамото ѝ. Безуспешно се опита да придърпа ризата върху голите ѝ гърди, които все още бяха влажни и зачервени от ласките му. — Никога не бих те принудил да направиш нещо, което би те накарало да намразиш себе си или мен. Никога.

Тя обърна глава и го погледна с блеснали от сълзите очи.

— Аз съм омъжена, Лъки — гласът ѝ трепереше от отчаяние. — Омъжена съм.

— Зная.

Старото легло се разлюля, когато той скочи и изхвърча през вратата. Няколко пъти измина разстоянието от единия до другия край на конюшната като проклинаше съдбата и скърцаше със зъби, опитвайки се да охлади страстите си и да обуздае гнева си.

Когато обаче Девън се присъедини към него, гневът му моментално утихна. Изписаното на лицето ѝ отчаяние прогони яда му. В очите ѝ все още имаше сълзи. Устните ѝ, подути от жарките целувки, ѝ придаваха вид на истинска жертва. Какъв тогава беше той?

Палачът? Виновникът?

Да.

— Ще те изпратя до къщата — нежно ѝ каза.

Тя не пое ръката, която ѝ протегна, но тръгна редом с него.

Веднага щом влязоха, Девън каза:

— Няма да ми отнеме много време, за да опаковам багажа си.

Преди да успее да я спре, тя изтича нагоре по стълбите.

Страшно му се искаше майка му да позволяваше в къщата да се внася алкохол. Никога не бе изпитвал такава остра нужда от уиски. Прекара най-дългите десет минути в живота си, като се щуреше от стая в стая, разкъсван от мисълта, че Девън е на горния етаж и се приготвя да напусне живота му завинаги.

Тя вече бе стигнала до най-долното стъпало, когато той я чу и се втурна да я пресрещне. Видя куфара, който стискаше в ръката си.

— Девън...

— Довиждане, Лъки. Радвам се, че тая бъркотия се разреши благополучно за теб. Аз, разбира се, никога не съм се съмнявала, че всички подозрения ще отпаднат от теб.

— Благодарни от мое име на майка си за гостоприемството, а и на всички останали. Вие бяхте толкова добри, толкова... — гласът ѝ секна от възмущението.

Тя мина край него и се запъти към входната врата.

Той я сграбчи за ръката и я завъртя към себе си.

— Не можеш да си тръгнеш просто ей така.

— Трябва.

— Но ти не искаш да тръгнеш, Девън! По дяволите, зная, че не искаш.

— Аз съм омъжена.

— За мъж, когото не обичаш.

— Откъде знаеш?

Той пристъпи една крачка към нея. Време беше за решителни действия. Цялото му бъдеще бе заложено на карта.

— Зная. Ако го обичаше, нямаше да ми позволиш да те любя онази нощ. Не беше чак толкова сънена тогава. А и нямаше да допуснеш да стигнем толкова далеч, когато се събуди напълно и разбра какво става.

— И знаеш ли какво? Мисля, че и той не те обича. Иначе не би се държал по този начин, когато отиде при него, за да му обясниш случилото се. Ако те обичаше, щеше да бъде смазан от болка, щеше да бъде разярен, може би щеше да е твърдо решен да ме кастрира или да ме убие, но в никой случай нямаше да постъпи като дете, на което са счупили любимата играчка.

Моментната ѝ предизвикателна решимост се изпари и тя наведе глава.

— Това, което казва или прави Грег, няма никакво значение. Важно е това, което ние правим. Тръгвам си, Лъки. Никакви разговори няма да променят решението ми.

— Не мога да ти позволя да си отидеш просто ей така.

— Нямаш друг избор. Нито пък аз.

Тя отново го заобиколи. И той отново я спря.

— А ако имаше друг избор...

— Но нямам.

— Но ако имаше — упорито повтори той, — щеше ли да останеш при мен? — Тогава тя направи нещо, което бе избягвала през цялото време — погледна го право в очите.

Копнежът, изписан на лицето ѝ, бе отражение на чувствата, които разкъсваха душата му. Той се усмихна тържествуващо, вдигна ръка и я погали по бузата.

— Ако имаше избор, щеше да ми позволиш да те обичам, нали?
— попита я той с развълнуван глас.

Обхваналото ги физическо и емоционално напрежение бе почти осезаемо. Очите ѝ крещяха *да, да!* Но на глас не каза нищо.

Вместо това се обърна към вратата.

— Довиждане, Лъки.

Напълно обезсърчен и подтиснат, той се отпусна на най-долното стъпало и се заслуша в леките ѝ стъпки, докато прекосяваше верандата и засипаната с чакъл алея. Чу я да отваря, а след това да затваря вратата на колата си, а после се разнесе и ръмженето на двигателя. Лъки остана на мястото си дълго след като ревът на мотора заглъхна напълно. Искаше да ѝ даде достатъчно време да измине разделящите ги мили.

Той седеше заслушан в нещо друго — в самия себе си. Тялото на тази жена го привличаше повече, отколкото телата на жените, които някога бе имал, взети заедно. Единственото сексуално преживяване с нея превъзхождаше всичко, което тялото му беше познало до този момент. Бе имал много жени — по-страстни, по-дръзки, по-припрени, по-спокойни — но никоя от тях не бе така примамливо женствена. Никоя от тях не късаше сърцето му, не владееше ума му.

Сърцето му обаче нашепваше, че копнежът по нея не бе чисто физически. Той дори не можеше да си представи бъдещето си без Девън оттук нататък. Нямахше да има какво да очаква, на какво да се надява, ако тя не присъства в живота му. Щеше с ужас и страх да очаква всеки следващ ден. Всяка следваща година. Всяко следващо десетилетие.

Разумът му подсказваше, че ситуацията е безнадеждна и че той го бе разбрал още в момента, в който му бе съобщила, че е омъжена. Грег Шелби не бе най-сериозният им враг. Далеч по-страшни и убедителни бяха собствените им съвести. Нито един от двамата не можеше да поддържа една непочтена любовна авантюра. Ако можеха, те едва ли щяха да са така привлечени един от друг. Ако можеха, те щяха да са съвсем различни хора. Каква ирония! Точно моралните

принципи, които толкова уважаваха един у друг, правеха любовта им невъзможна.

Но Джеймс Лоурънс Тайлър бе не само късметлия, той беше и непобедим оптимист.

Нямаше невъзможни неща. Той просто не можеше да приеме тази ситуация. Съдбата не можеше да му изиграе чак толкова лош номер. Нещата не можеха да спрат дотук. Девън не можеше просто ей така да си излезе от живота му и да ги остави и двамата съсипани и нещастни. Нямаше начин! Той просто нямаше да го позволи.

В никакъв случай!

— Посещенията са ограничени в рамките на петнадесет минути.

Лъки бе въведен в залата, в която преди седмица Девън за кратко се бе видяла със съпруга си.

— Разбирам — каза той на надзирателя. — Благодаря ви, че толкова бързо уредихте това свиждане.

През дългите, безсънни часове на изминалата нощ Лъки изведнъж бе проумял, че единственото доблестно и почтено нещо, което би могъл да предприеме, е да се срещне със съпруга на Девън.

Все още не знаете какво точно ще каже на Грег Шелби. Дали пък не трябваше смирено да заяви, че съжالياва за прекараната с Девън нощ? Каква ужасна мисъл! Та той изобщо не съжالياваше. Да каже нещо подобно, означаваше да излъже. Струваше му се, че най-добре щеше да бъде да говори направо и да каже на човека, че е влюбен в жена му.

Това също му бе хрумнало през мъчително дългата, самотна нощ.

Въпреки всичките си флиртове и авантюри, Лъки винаги бе знаел, че някой ден ще срещне жената, която ще превърне брачната вяроност от задължение в удоволствие. Девън Хейнс беше тази жена. Бе успяла да затвърди моногамията в единствената форма на сексуално общуване, което той можеше да приеме в този момент.

Така както Таня беше засенчила всички предишни момичета на Чейс, така и Девън бе превърнала всички останали жени в нейни бледи и безинтересни подобия. Тя бе в състояние да удовлетвори всичките му потребности. Можеше да превърне задоволяването на собствените си нужди и желания в предизвикателство, на което той бе готов да посвети целия си живот.

Настръхваше само като си помислеше, че негово дете би могло да расте в утробата на Девън. Точно това неповторимо усещане заедно с буцата, която засядаше в гърлото му всеки път, когато си помислеше,

че те двамата биха могли да си имат свое дете, го убеди, че чувството, което изпитва към нея, е любов.

Заедно с любовта, обаче, дойде и ужасът. Това бе един от уроците, които децата на Тайлър бяха усвоили и от двамата си родители. Когато обичаш някого, можеш понякога да го нараниш, да го разочароваш, да го ядосаш, но никога, при никакви обстоятелства не бива да го опозоряваш и безчестиш.

Точно този морален принцип го беше заставил да измине пътя до затвора и да се срещне със съпруга й.

— Ти ли си Тайлър?

Чул въпроса, Лъки се обърна и видя за пръв път Грег Шелби. Веднага си откъсна с облекчение. С ужас бе очаквал срещата, защото си представяше, че срещу него ще застане един облечен в затворнически дрехи Мел Гибсън с израз на истински мъченик.

Вместо това пред него стоеше един загорял, симпатичен мъж, когото обаче Сейдж в никакъв случай не би нарекла сладур. С чувство на задоволство Лъки забеляза оредяващата му коса.

— Господин Шелби?

— Точно така.

С нехайно и странно предизвикателно изражение, той прекоси стаята и седна на канапето, като опря ръце на облегалката му. Равнодушието му изненада Лъки. Изненада го, но и силно го раздразни и ядоса. Този кучи син нямаше да го хване за гърлото? Нима Девън не заслужа ваше поне това?

Шелби поде:

— Не е необходимо да ви питам защо искате да ме видите, нали?

— Да, така е. Вече сте прочел за случилото се във вестниците.

— Да, заедно с всички останали — с горчивина отбеляза той.

Лъки седна на един стол до канапето. Двата мъже застанаха нащрек и се измериха с поглед.

— Съжалявам, че трябваше да го научите по този начин — Лъки бе напълно искрен. — Съжалявам, че не ви е било никак лесно, но за Девън беше дяволски по-трудно.

Шелби изсумтя.

— Но тя не е в затвора, нали?

— Тя не е извършила престъпление.

Шелби леко се стъписа от рязката откровеност и абсолютна прямота на Лъки. След това хитро се усмихна.

— Има хора, които биха решили, че това, което е направила с вас, е престъпление.

— Аз не мисля така. Нито пък вие.

— Откъде знаеш какво мисля аз, Тайлър?

— Ако бяхте толкова разстроен от нейното прелюбодеяние, едва ли щяхме да обсъждаме въпроса така спокойно.

Шелби отново се усмихна лукаво и саркастично.

— Прав сте. Девън е истинска светица. Единственото ѝ престъпление бе, че се омъжи за човек, който трябваше да влезе в затвора.

Лъки се облегна спокойно назад, сякаш те двамата обсъждаха бейзболния сезон, а не въпрос, който би могъл да промени цялото му бъдеще.

— Питам се защо го е направила?

Шелби го изгледа с пронизателен поглед, а после сви рамене. Стана от канапето и отиде да си налее чаша кафе.

— Искате ли и вие?

— Не, благодаря.

Шелби духна няколко пъти горещото кафе и отпи.

— Девън искаше да проникне в същността на едно престъпление, което повечето хора биха нарекли просто хитър бизнес. И понеже аз твърдях, че съм невинен, че съм жертва на престъпници, които са пипали прекалено умело, за да бъдат заловени, Девън реши, че това ще бъде дяволски добър материал за колонката ѝ.

— Тя е много талантлива.

— Тук сте напълно прав. Тя успя да накара всички вестници в Далас да работят в моя полза. — Той се намръщи. — Жалко, че на съдията и съдебните заседатели е забранено да четат вестници. Може би трябваше да я изправим на свидетелската скамейка. Вероятно щеше да успее да ги убеди в невинността ми.

— Така както вие убедихте нея?

Шелби отново уклончиво сви рамене. Беше прекалено умен, за да признае каквото и да е, или да позволи да го хванат натясно. На Лъки му се прииска да размаже самодоволната му физиономия.

— Девън получи от женитбата ни това, което желяеше — рече Шелби.

— Ако намекувате, че единственото, което е искала, са били няколко добри статии, значи изобщо не я познавате.

Шелби почти се разсмя.

— Може и да сте прав, Тайлър. Вие сигурно я познавате толкова добре, колкото и аз.

Лъки нямаше никакво намерение да обсъжда взаимоотношенията си с Девън е този човек, когото с всяка изминала минута презираше все повече и повече. Шелби допи кафето си и хвърли пластмасовата чашка в кошчето.

— Знаете ли, аз съм образцов затворник — разприказва се той. — Не се оплаквам от храната. Поддържам безупречен ред в килията си. Не се карам с останалите затворници. Имам всички шансове за предсрочно освобождаване.

Обърна се и заплашително изгледа Лъки.

— И в този момент вие забърсвате Девън, а тя няма дори достатъчно ум в главата си, за да си държи устата затворена.

Ръцете на Лъки се свиха в юмруци, но Шелби бе толкова погълнат от собствения си гняв, че не забеляза нито юмруците, нито здраво стиснатите му челюсти.

— Не исках никакви усложнения. Адвокатът ми твърдеше, че имам всички основания да изляза от затвора още след първото преразглеждане на присъдата, ако досието ми е напълно чисто. А сега това — излая той. — Случилото се няма нищо общо с мен, разбира се, но властите не могат да не си помислят, че прибързаната ни женитба е била просто един трик, опит на Девън да ме спаси от затвора, като настрои общественото мнение в моя полза.

— Както и е било в действителност. — Характерът на Шелби вече му бе съвсем ясен. Беше подвел Девън, накарал я бе да го съжалява, принудил я бе да се омъжи за него веднага, така, както по време на война момичетата се омъжват за войници, които заминават на предната бойна линия. Не бе допускал, че съществува мъж, който би паднал толкова ниско, който би се възползвал така безскрупулно от някоя жена, а Шелби очевидно не изпитваше никакво съжаление към Девън, не се замисляше как ѝ се е отразил скандалът. Безпокоеше се единствено за себе си. Той продължаваше да говори.

— Искам да кажа, че щом жена ми спи с други мъже, това не говори кой знае колко добре за брака ни, нали?

— Да, така е. — Лъки се изправи. — Кажете ми нещо. Обичал ли сте я някога?

— Да я обичам? — повтори Шелби с презрение. — Излязох пълен глупак. Съществуваха възможност въздействащите и убедителни статии на Девън да ме отърват от затвора и се постарях да се възползвам от тях колкото се може по-добре. Но не се получи. След това се ожених за нея с надеждата, че това може да помогне, но и тук изгубих. И какво стана? Получих съпруга, която не може да ми бъде полезна по никакъв начин. Всъщност, сега, когато стана известна по такъв печален повод, тя вече се превърна в досадно бреме. Но най-нелепото от всичко е, че аз дори не можах да се възползвам от утешителната награда — нейното сладко тяло.

Сърцето на Лъки подскочи в гърдите му. Само завидното му самообладание му помогна да не зяпне от изненада. В ушите му кънтяха думите на Шелби. Тялото му потрепери от вълнение.

— Глупава кучка! Щом е решила да се раздава наляво и надясно, можеше поне да се постарее да запази авантюрите си в тайна, докато изляза от затвора.

Лъки, разкъсван едновременно от сляпа ярост и силно щастие, трябваше да се отдалечи малко, защото не бе сигурен дали ще успее да се сдържи да не забие юмрук в зъбите на Шелби. През последните няколко седмици бе научил колко важни са самообладанието и самоконтролът.

Той протегна ръка пред себе си и насочи показалеца си към затворника. Очите му бяха сини и студени като късче лед.

— Когато излезеш отгук, ще те смажа от бой. — Изрекъл обещанието си, той се обърна на пета и се отправи към вратата. Там се спря, помисли за момент и додаде: — Не след дълго за теб няма да има никакво значение с кого спи Девън. Брактът ви ще бъде анулиран.

Когато вратата на офиса се отвори, Чейс вдигна глава от документите, върху които работеше. С изненада видя Таня. След нея вървеше висока, привлекателна жена.

— Патето! — Той се изправи и заобиколи бюрото, за да поздрави бившата си съученичка. Първо ѝ подаде ръка, а след това бързо я

прегърна.

— Здравей, Чейс — поздрави го тя през смях. — Радвам се да те видя.

— Защо нито веднъж не дойде на събиранията на класа ни? — Погледна я усмихнат и добави:

— Изглеждаш фантастично.

— Не мога да повярвам, че продължаваш да я наричаш с това ужасно име — възкликна Таня.

— Ти не се сърдит, нали? — попита Чейс.

— Не, разбира се. Щом съм могла да понасям този прякор когато бях чувствително, несигурно в себе си девойче, значи мога да се справя с него и сега, когато съм зряла жена. А що се отнася до сбирките на класа, няколко години живях в Хюстън и ангажиментите ми не ми позволяваха да дойда.

Чейс я изгледа с одобрение.

— Ти наистина изглеждаш страхотно, Марси! Изминалите години са били не просто благосклонни към теб, били са направо щедри. Чувам, че бизнесът ти процъфтява.

— Благодаря ти. О, да, имам удоволствието сама да се занимавам със собствения си бизнес. През последните една-две години нещата не вървяха толкова добре, но мисля, че се справям нелошо, като се има предвид икономическото състояние на страната.

— Да можех и аз да кажа същото — добродушно отбеляза той.

— О, разбрах, че имате много щастлив повод за празнуване.

— Казах ѝ за бебето — информира го Таня. — А тя ме убеди, че въпреки ограничения ни бюджет, можем да си позволим да си купим къща и точно сега е моментът да го направим. Пазарът е подходящ за купуване — повтори тя думите на Марси.

— Да вадя ли чековата си книжка? — заядливо я попита той.

— Не още. Марси и аз искаме да дойдеш с нас и да видиш къщата, която тя ми показа вчера. Аз мисля, че е идеална... Ще дойдеш ли?

— Какво? Сега?

— Моля те.

— Извинявай, скъпа, но не мога. Оживеното лице на Таня помръкна. — По всяко друго време бих дошъл, но сега очаквам представител на застрахователната компания. Трябваше да пристигне

точно следобед, но телефонира, за да ми каже, че ще закъснее. Трябва да съм чукал, когато пристигне.

— Прочетох в сутрешния вестник, че от брат ти са свалени ония нелепи подозрения в умишлен палеж — каза Марси.

— Има ли и някакъв друг проблем, Чейс? — Гласът на Таня прозвуча разтревожено.

— Не — каза той и уверено стисна ръката ѝ между своите. — Трябва просто да разгледам списъка на оборудването, което изгубихме по време на пожара, и да обсъдим иска ни.

Тя разочаровано въздъхна.

— Е, може би утре.

— Или дори още днес, но по-късно — предложи той. — Защо не отидеш да разгледаш къщата отново и да ми се обадиш, ако все още ти харесва толкова много. Сигурно ще успея да дойда при теб, след като гостът си тръгне. Но само в случай, че Марси е свободна, разбира се.

Запазих целия си следобед за Таня и теб.

Таня отново се усмихваше. Тя обви ръце около врата на Чейс и звучно го целуна по устните.

— Обичам те! А и ти ще се влюбиш в къщата като я видиш.

Той силно я притисна към себе си.

— Може би, но не толкова, колкото съм влюбен в теб. Обади ми се по-късно.

Изпрати ги и двете до вратата и им махна с ръка.

— Зная, че ме наблюдаваш през шпионката. Няма да си тръгна, докато не те видя, дори ако това означава, че отново трябва да прескоча през оградата. Спести излишните неприятности и на двама ни, моля те.

Девън свали резето и отвори вратата.

— Не трябваше да идваш, Лъки. Само влошаваш нещата с...

Думите ѝ бяха заглушени от устните му, които се впиха в нейните в изгаряща целувка. Обгърнал я плътно с ръцете си, той бавно я побутна назад, докато най-накрая гърбът ѝ опря в най-близката стена. Притисна бедрата си към нейните и стиснал главата ѝ между двете си ръце, продължи жадния набег на ненаситните си устни.

Когато най-сетне се отдели от нея, тя бе останала без дъх и не бе в състояние да промълви и дума. Той веднага се възползва от момента.

— Идвам направо от затвора, където си побъбрих с Грег Шелби.
— Тя бързо си пое дъх, но той не ѝ обърна внимание и упорито продължи: — Забеляза ли, че не го наричам твой съпруг, защото в действителност той не ти е истински съпруг, нали Девън?

— Съпруг ми е — тъжно поклати тя глава.

— Не е. Аз съм повече женен за теб, отколкото той. — Той я взе на ръце и я занесе в спалнята ѝ, като не сваляше поглед от очите ѝ, уголемени от изненада и недоумение. Сложи я нежно върху леглото и легна до нея.

— Знаех си, че има нещо неестествено през онази нощ, нещо, което се опитвах да си спомня. — Говореше бързо. Думите му се застъпваха една с друга. — Но така и не можах да разбера какво точно бе то. Сега вече зная. Ти беше девствена. Аз съм първият и единствен мъж, с който си се любила. Не си била с Шелби. Не си била с никой друг мъж. Само с мен. Нали Девън?

Тя затвори очи. Сълзите ѝ се плъзнаха под спуснатите клепачи и се затъркаляха по бузите ѝ. Тя кимна. Лъки въздъхна дълбоко, наведе се над нея и опря чело в нейното.

— Вашият брак никога не е бил консумиран, нали?

Тя отново кимна.

— Слава Богу. — Дъхът му галеше обляното ѝ в сълзи лице. Той пое с език една бистра солена сълза, която се стичаше край устата ѝ, а след това прокара език по устните ѝ.

Тя жадно отвърна на търсецата му уста. Целувката им не бе така бурна както предишната, но бе по-дълга, по-страстна, по-искрена. Устните и езиците им изразяваха емоции, неизречени и непозволени до този момент.

Бавно, дрешка по дрешка, той я съблече, като от време на време поспираше да ѝ се възхити, да погали, да целуне някои части от тялото ѝ, които до този миг само си бе представял. Беше ги изследвал в тъмнината на оная първа нощ и ги познаваше само по допир. Очите му сега се наслаждаваха на всяка извивка и гънка по великолепното ѝ тяло.

Отметна ръцете ѝ назад и прекара пръсти по бледата, мека като коприна кожа от вътрешната им страна. Пръстите му погалиха гърдите ѝ и зърната ѝ възбудено щръкнаха. После дланите му ласкаво се поспряха на корема ѝ, побавиха се около пъпа ѝ и се придвижиха

надолу към бедрата. Лъки помилва гладката кожа на краката ѝ, възхитен от изяществото на формите им. Мускулите на прасците ѝ точно прилепнаха на дланите му. Ръцете му погалиха тънките ѝ глезени, сводовете на ходилата ѝ, а после палците му леко се плъзнаха по възглавничките на пръстите.

Тя беше изключително красива, така чувствена и женствена, че сърцето му сякаш спираше на моменти от обхваналата го страстна нега. Погали с ръка венериния ѝ хълм, наведе се над нея и жадно я зацелува. Езикът му се движеше в устата ѝ със скорост, която подпали докрай въображението и кръвта им.

Разкъсвана от копнеж, тя тихичко извика името му. Той отдръпна сръчната си, ласкава ръка и обсипа лицето ѝ с леки, въздушни целувки. Стана от леглото и се съблече.

Щорите бяха отворени. Следобедните слънчеви лъчи проникваха в стаята. Светлини и сенки се редуваха върху изящното ѝ тяло, а косъмчетата ѝ блестяха като позлатени на слънцето.

Лъки никога не бе изпитвал капка срам от тялото си. Но сега, застанал край леглото на Девън напълно гол, той изведнъж се усети несигурен и неуверен. Щеше ли да ѝ хареса високото му, слабо тяло? Гърдите му бяха покрити с косъмчета. Някои жени не харесваха окосмени мъже.

Но когато се върна при нея и отново легна на леглото, тя веднага разсея всичките му страхове и зарови пръсти в къдравите снопчета по гърдния му кош.

За негово неописуемо удоволствие тя започна да изследва тялото му с известна стеснителност, но и с истинска страст и похотливо любопитство. Изкусните ѝ ласки го влудяваха, но той си наложи да лежи неподвижен и да я остави да му се наслади докрай. Мислеше си, че няма да е никак зле да завърши земните си дни като умре от удоволствие.

Накрая, неспособен да издържа повече, Лъки хвана ръката ѝ. Приковал очи в нейните, той започна да целува пръстите ѝ един по един като с палеца на ръката си не спираше да гали дланта ѝ. След това придърпа ръката и надолу и обви с пръстите ѝ стоманено-твърдия си член. Задържа дъха си, несигурен в реакцията ѝ.

Отначало с изненада, после с наслада, а след това с желание, ръката ѝ ласкаво се спусна по възбудения му до крайност член. Погали

основата му, прокара пръсти по цялата му дължина, поигра си с влажния му връх.

Като стенеше в екстаз, той наведе глава към гърдите ѝ. Бяха красиви и той ѝ го каза, а после с леко разтворени устни започна да целува ту едното, ту другото зърно, докато и двете се втвърдиха от желание.

Той необуздано зацелува корема ѝ, а после така примамливия триъгълник между бедрата ѝ.

Тя простена.

Той дрезгаво ѝ обясни, че този път иска тя да е напълно готова за него.

— Готова съм.

Той се наведе да провери с езика си. Не чака нито миг повече.

Когато тялото ѝ го пое, когато го обгърна в копринен юмрук, той изведнъж осъзна каква е разликата между правенето на секс и любенето с обичан човек. Това не беше процес на вземане, а на даване. Не беше краткотраен акт, а вечен. Беше не просто физическо преживяване, а дълбока емоционална връзка. Той бе изцяло погълнат от нея — от върха на напрегнатия си член до най-съкровените кътчета на душата си.

Любиха се приковали погледи един в друг. Лицата им бяха озарени от блажени усмивки. Сърцата им биеха в такт, а телата им се движеха в изключителен синхрон. Всеки негов тласък намираше своя отзвук в плавното движение на бедрата ѝ.

Колкото по се приближаваха към върха, толкова по-силно го притискаше тя към себе си, толкова по-дълбоко в нея проникваше той. Стиснал зъби, Лъки въздържаше страстта си, докато не почувства конвулсиите, разтърсили тялото ѝ, докато не усети контракциите около пениса си, докато не видя екстаза, изпълнил блестящите ѝ зелени очи.

Едва тогава той си позволи да отхвърли строгия контрол, който си бе наложил. Зарови лице в сладкия аромат на косата ѝ и се отдаде на удоволствието да притежава Девън.

— Добре ли си? — Лъки почувства утвърдителното кимане на главата ѝ, която лежеше до неговата на възглавницата. Устните му докосваха ухото ѝ и той прошепна. — Все още си толкова тясна. —

Целуна я по шията. — За мен е чудесно, но знам, че за теб може би не е много приятно.

Беше започнал да се възбужда отново, но не можеше да направи нищо. Единственото решение бе да се отдръпне от нея, но не искаше и да си помисли за това. Размърдаха се леко, за да нагласят телата си едно срещу друго и той чу как Девън простена. Но не от болка. От удоволствие. Той се усмихна.

— Оная вечер в мотела заболя ли те?

— Не.

— Не може да бъде.

— Е, малко.

— Спомням си, че си помислих, че нещо не е съвсем наред. Нещо бе по-различно. Но бях толкова силно погълнат от теб, че изобщо не се опитах да разбера какво точно ме смущаваше. А трябваше да се досетя! Ти беше невероятно стегната, толкова влажна, така сладка

Без предупреждение той помръдна вътре в нея. Мускулите ѝ се стегнаха около него и за миг двамата сякаш останаха без дъх.

Задъхан, Лъки продължи.

— После забравих за това. До днес. — Той млъкна.

Не искаше споменаването на Шелби да съсипе най-сладкия миг, който някога бе преживявал в леглото. Господи, просто не би могло да бъде по-хубаво.

— Днес, след като разбрах, че през оная нощ си била девствена и че аз съм единственият мъж, с когото някога си била, осъзнах, че вече нищо — нито адът, нито потопът — не могат да ме отделят от теб, Девън.

След това отново простена името ѝ и навлезе по-дълбоко в нейното топло, ласкаво и гъвкаво тяло и този път и двамата едновременно достигнаха върха. Извила назад красивата си шия, тя обгърна тялото му е дългите си крака и той усети чувствената ѝ наслада.

Няколко мига по-късно, допрял лицето си до нейното, той отмахна настрана кичурите влажна коса, полепнали по бузите ѝ. Очите ѝ бяха огромни, кристално чисти и блестящи, сякаш току-що бе поела наркотик.

— Лъки — произнесе тя с тих, дрезгав глас и нежно докосна устните му с върха на пръстите си.

— Това съм аз — закачливо се ухили той.

Без да отвърне на усмивката му, тя се претърколи към отсрещния край на леглото и стана. Той оценяващо изгледа изящното ѝ тяло, когато тя бързо прекоси стаята, отвори гардероба и се загърна в една роба. Наблюдаваше я очарован как с две ръце измъква разрошената си от секса коса от яката на халата.

Но когато тя се обърна към него, магията сякаш се развали.

— Какво? — объркан я попита той.

— Сега трябва да си вървиш.

Ако лицето ѝ не бе толкова бледо и безизразно, той щеше да си помисли, че не я е чул добре. Лъки спусна крака от леглото, пресегна се за дънките си, бързо ги нахлузи и се изправи. Опитвайки се да се пребори със смущението си и обхваналия го страх, той бавно се приближи до нея.

— Това е най-налудничавото нещо, което съм те чувал да казваш, Девън. Какво означава това?

— Точно това, което ти казах. Сега трябва да си вървиш. И този път раздялата ни трябва да е окончателна. Не можеш да се върнеш повече.

— Изразът няма начин означава ли нещо за теб?

— Не се сърди.

— Не се сърдя. Просто не мога да повярвам на ушите си.

— Нека не усложняваме повече нещата.

Той дрезгаво се изсмя.

— Всичко започна с един юмручен бой, Девън. Беше трудно от самото начало и ставаше все по-трудно след всяка наша среща. Но, по дяволите! Та ние току-що доказахме, че е имало за какво да се борим. Кажи ми, че и ти мислиш същото.

Като хапеше долната си устна, тя погледна встрани и започна да си играе със завързания колан на робата ѝ. Страданието ѝ бе очевидно. Той смекчи тона си.

— Кажи ми какво те притеснява?

— Аз съм омъжена.

— Не за него.

— За него — тя силно акцентира върху думата. Нашите имена са вписани в брачното свидетелство. Ние подписахме. Пред закона...

— А пред Бога? Кой е твоят истински съпруг? Ти и аз?

— Как се осмеляваш да намесваш религията във всичко това? — сърдито извика тя. — Да не би да намекваш, че щом ме познаваш по-добре в библейския смисъл на думата, ти имаш по-големи права върху мен от Грег? — Тя отметна назад косата си. Очите ѝ яростно заблестяха. — Ако си духовно свързан, ако си женен за всяка жена, с която си спал, то ти си полигамен!

Доводът беше повече от убедителен и Лъки разбра, че е безсмислено да продължава с подобни разсъждения. Но въпреки това си струваше да опита. Знаеше, че не може да си позволи да загуби този спор. Трябваше да изиграе всичките си козове.

— Ти не го обичаш — категорично заяви той.

— Не, не го обичам, но съм омъжена за него.

— И защо? Защо изобщо си се омъжила за него? Той също не те обича.

— По онова време този брак ми се струваше единствената правилна стъпка.

— Мога само да аплодирам благородния ти жест, Девън, но съм сигурен, че не възнамеряваш да се откажеш от щастието си и да прекараш остатъка от живота си с подобен негодник.

— Трябва да остана негова съпруга поне докато излезе от затвора.

— Той те е използвал.

— Знам това.

— Той е престъпник.

— И това знам.

— Знаеш, че е виновен? — Лъки зяпна от изненада.

Тя рязко тръсна глава.

— При първия ни разговор те излъгах. Почти съм сигурна, че го е направил. В началото вярвах, че е невинен. По-късно, когато го вкараха в затвора, започнах да изпитвам известни съмнения.

— Защо?

— Той отказа да консумираме брака си. О, той твърдеше, че така е по-добре за мен, защото щеше да е по-лесно да анулирам брака, ако

решах, че това е, което искам. Бях убедена, че е много самопожертвувателен. А може и наистина да е такъв.

Лъки енергично поклати глава.

— Той е мислел само за себе си. Искал е да си остави възможността да анулира женитбата в момента, в който повече няма да има полза от теб. Готов съм да се обзаложа, че дори в този момент се опитва да обърне скандала около нас в своя полза.

Тя наведе глава.

— В деня, в който те срещнах, тъкмо бях разбрала, че той е отказвал полагащите му се интимни свиждания. Аз дори не знаех, че съществува подобно нещо, преди да го чуя от съпругата на един друг затворник. Попитах Грег направо, Скарахме се жестоко. Не можех да разбера защо се отказва от правата си като мой съпруг.

— Защото е извършил не само престъпление, а и колосална измама по отношение на теб.

— Да.

Беше ѝ трудно и унижително да направи подобно признание и Лъки се разстрои още повече. Той зарови пръсти в косата си. — Но защо не предприеме никакви мерки за анулиране на брака... или развод?

— Защото аз използвах Грег почти толкова, колкото и той мене. Възползвах се от историята му, за да популяризирам колонката си. Точно по онова време името Девън Хейнс започна да значи нещо във вестника. Така че и аз, подобно на Грег, се облагодетелствах от женитбата ни.

— Девън, ти притежаваш невероятен талант! Колонката ти щеше да успее и без помощта на Грег. Защо продължаваш този брак?

— Защото приемам сериозно всичките си задължения и отговорности. Не мога просто ей така да се отърва от един брак, само защото вече нямам полза от него и защото вече ми създава известни неудобства.

Той прекъсна аргументите ѝ с едно кратко:

— Глупости! Просто не искаш да си признаеш, че си била измамена.

— Не е вярно!

Незабавната ѝ, яростна реакция му показа, че е на прав път.

— Ти искаш да контролираш всяка ситуация, да подхождаш разумно и хладнокръвно към живота си. За теб е невъзможно да си

признаеш, че два пъти вече сърцето е надделяло над разума ти. Подвела си се от сантименталната история на Грег и сега не можеш да се примириш с това. Не искаш в никакъв случай да си признаеш грешката и се инатиш с този брак само и само, за да докажеш, че си била права.

— Не мога да го изоставя, докато е в затвора, ако съществува и най-малката възможност да е невинен.

Лъки изсипа цял куп отчаяни ругатни.

— Бореше се с чувствата си от самото начало, но ти ме обичаш и аз съм дяволски сигурен в това! Лежахме заедно още първата нощ, в която се видяхме. Това, което не искаш да си признаеш, е че си поязвима между краката...

— Няма да слушам вулгарните ти...

— Не искаш да бъдеш безволево същество като майка си, изцяло зависима от мъжа си. Добре. Чудесно. Знаеш ли какво, Девън! Аз не искам да те превръщам в безропотна съпруга. Не искам мълчалива, покорна партньорка във или извън леглото си.

— Аз си имам съпруг.

— Сега не става дума за оня! Той никога не ти е бил съпруг, или поне това открих тази сутрин. Просто го използваш като оправдание. Сега става дума за теб и за мен.

Той я сграбчи за раменете.

— Искаш да правиш кариера? Страхотно. Аз съм с теб. Изграждай кариерата. Но не се отказвай от мен. Можем да сме заедно и в същото време всеки да преследва професионалните си цели. Аз искам деца. И се боя, че тук отговорността е изцяло твоя. Но ако се съ согласиш да родиш децата ми, аз ще те поставя на пиедестал, ще превърна живота ти в неповторимо преживяване.

Гласът му спадна до съблазнителен, примамлив шепот.

— Почувствах страстта, която изпитваш към мен, Девън. Усетих я. Знаем, че съм прав. Обвий ръце около врата ми, Девън, кажи ми, че имаш нужда от мен. Признай, че ме обичаш.

— Вече два пъти успя да ме убедиш да пристъпя брачните си клетви. Това не ти ли е достатъчно?

— Искам да си разменим наши, собствени клетви, които телата ни си казаха преди час. Клетви, които не си давала нито на Грег, нито на който и да е друг мъж.

— Не мога да продължа да се виждам с теб, Лъки!

— Кажи, че ме обичаш.

— Не мога.

— Държиш се така заради майка си, нали? Заради поведението си преди смъртта ѝ? — рязко запита той.

Девън отстъпи крачка назад.

— Какво?

— Не си обърнала внимание на оплакванията ѝ и тя е умряла. И ти се чувстваш отговорна за смъртта ѝ.

— Да! — извика тя. — А ти не би ли изпитвал същото?

— Тя инвалид ли беше? Беше ли прикована към леглото си? Или може би не можеше да шофира?

— Какво искаш да кажеш?

— Не е ли могла да отиде на лекар и сама, Девън? — Нищо не му отговори и той усети, че отново е на прав път. — Прехвърлила е цялата вина върху теб, защото животът ѝ е бил толкова нещастен, така съсипан, че по някакъв перверзен и извратен начин е пожелала и с теб да се случи същото. Вероятно е искала да умре, само че се е опитала да го направи по най-болезнения начин, за да е сигурна, че цял живот след това ще бъдеш разкъсвана от угризения. И сега по същия идиотски начин си готова да се обвържеш и с Шелби.

— Той може да е невинен...

— Не е!

— Но ако е...

— Щеше да направиш всичко възможно, за да го спасиш от затвора. — Силно я стисна за раменете. — Девън, не можеш да се чувстваш отговорна за всичко, което се случва на този свят. Никой не иска това от теб. Не можеш да пожертваш щастието заради нещо, случило се в миналото, или пък за нещо, което би могло да се случи в бъдещето. Освободи се от тези призраци. Отърви се от тях. Обърни се към човека, който има нужда от теб сега, в този момент.

Никога не бе молил жена за нещо. И сега му бе трудно да го направи. Противоречеше на характера му. Струваше му се така противоестествено, както сняг в джунглата. Но в същото време съзнаваше, че в никакъв случай не бива да изгуби този спор. Животът му зависеше от това.

— Не захвърляй на вятъра най-хубавото нещо, което някога се е случвало и на двама ни. Не си струва да го направиш нито от гордост, нито заради някакви си принципи. Недей! Умолявам те, Девън, недей!
— Хвана брадичката ѝ с ръка и повдигна главата ѝ нагоре. Като изговаряше ясно и отчетливо всяка думичка, той прошепна: — Кажими, че ме обичаш.

Тя го изгледа. Лицето ѝ бе измъчено и тъжно. Бавно завъртя глава — дотолкова, доколкото ѝ позволяваха ръцете му. След това с пресеклив глас почти изхлипа:

— Не мога. Моля те, не настоявай повече.

Черното настроение на Лъки никак не се подобри, когато малко преди Милтън Пойнт попадна в автомобилно задръстване. Той не преставаше да проклина лятната горещина, яркото слънце, жестоката съдба. След като се попържи няколко минути на жегата, слезе от откритата си кола и махна на един камион с добитък, който се движеше в отсрещното платно.

— Какво е предизвикало целия този безпорядък?

— Ужасна катастрофа — изкрещя шофьорът от кабината на камиона. — Две коли. Има линейки. Пълно е с патрулни коли и ченгета. Истинска лудница. Може да си повисиш тук доста време, мой човек.

— Едва ли — изръмжа Лъки и се качи в Мустанга си. Беше се запътил за кръчмата, където се надяваше да удави в алкохол всичките си мисли и спомени за Девън Хейнс и за нейната безумна, глупава упоритост. И щеше да го направи дори ако трябваше да изпие десет кашона „Джак Даниелс“.

Най-накрая успя да излезе с Мустанга извън платното и подкара по банката. За неопишуема ярост на останалите шофьори, приклекени в задръстването, той профуча покрай пътя като намали само когато стигна до мястото на злополуката.

Надяваше се, че ще успее да се промъкне без да привлече ничие внимание, по прословутият му късмет изглежда го бе напуснал. Един от полицаите му махна да спре и се запъти към колата. Лъки разпозна един от заместниците на местния шериф.

— По дяволите!

— Ей, Лъки, бях сигурен, че си ти — извика полицаят, преди още да се е приближил напълно. — Угаси мотора — нареди той.

— Но...

— Остани там, където си. — Офицерът се обърна и се насочи към една групичка полицаи.

Лъки въздъхна с раздражение. Защо, по дяволите, го бавеха? Тъкмо бе решил да пренебрегне нарежданията на шерифския заместник, когато забеляза Пат, който се отдели от групата на представителите на закона.

— Пат — извика той, — измъкни ме от това...

— Лъки!

Тъжното изражение на Пат и приглушеният му глас бяха съвсем необичайни за обстановката. Пат обикновено се справяше в подобни ситуации с изключителен професионализъм и хладнокръвие. Нетърпението на Лъки премина в тревожно любопитство.

— Какво става?

— Паркирай колата си ей там. Трябва да поговоря с теб.

— Какво има? — Лъки дръпна ръчната спирачка и слезе. Тук нещо не бе наред. Пат сякаш не смееше да го погледне в очите и Лъки просто не можеше да си обясни странното му поведение. Та нали всички подозрения относно палежа вече бяха отпаднали?

Разтревожен, той погледна зад Пат към смачканите коли и въздъхна с облекчение, защото не разпозна нито една от тях.

— О, боже, Пат. Накара ме да мисля, че някой...

Пат положи ръка на рамото на Лъки. Жестът беше пълен със състрадание. Размениха си по един многозначителен поглед. След това Лъки се отскубна от ръката на Пат и се втурна напред.

— Лъки! — Пат го сграби за ризата.

— Кой е?

— Таня.

Лъки се прегърби, сякаш току-що бе получил силен и болезнен удар. Стори му се, че ребрата му ще се спукат под тежестта на ужасното съобщение.

Разумът отказваше да приеме чутото.

— Таня? — прошепна той. — Ранена ли е?

Пат сведе поглед.

— Не! — Лъки бързо отхвърли подобна възможност. Това, което показваше мълчаливият жест на Пат, бе просто немислимо. Той се затича към линейките, като избутваше настрани всеки, който се осмелеше да застане на пътя му.

Разбута тълпата и видя една ранена жена, заобиколена от лекарите, които ѝ оказваха първа помощ. Когато чу стенанията ѝ, усети

как го залива вълна на облекчение. Но когато се приближи, видя, че цветът на косата ѝ е друг.

Трескаво заоглежда участъка и малко по-нататък видя още една носилка. Тялото, положено върху нея, бе пъхнато в голям, закопчан с цип чувал. Той се втурна напред.

Пат се изпречи на пътя му и се опита да го спре.

— Пусни ме! — изкрещя Лъки.

— С нищо няма да помогнеш, ако я видиш сега, Лъки.

— Махни се от пътя ми! — Лъки изфуча като разярен бик, пребори се с по-възрастния мъж, отмести го от пътя си и се втурна към линейката.

Изненаданите лекари се опитаха да протестираат, когато той ги разблъска от пътя си, но яростното изражение на лицето му ги принуди смирено да отстъпят назад. Лъки се пресегна и разкопча ципа на черния чувал.

След един продължителен, невярващ поглед, Лъки затвори очи и се обърна обратно. Пат даде знак на лекарите да довършат работата си. Лъки даже не реагира, когато вратите на линейката се затвориха с трясък и тя пое по пътя си.

— Добре ли си?

Лъки погледна към Пат, но единственото, което виждаше пред себе си, бе побелялото лице на снаха си.

— Това е невъзможно.

Пат кимна с глава, сякаш беше съгласен с него.

— Тъкмо смятах да уведомя Чейс за злополуката и да му кажа да посрещне линейката в болницата.

Лъки дишаше учестено. Струваше му се, че сърцето му е прободено с нажежено до бяло желязо. Имаше чувство, че ще повърне.

— Не. Това са семейни дела. Аз ще отида. И не искам никой да говори с майка ми и сестра ми преди мен. Разбра ли?

— Лъки, сега не е време за...

— Разбра ли?

Пат отстъпи.

— Добре. Щом така искаш.

— Да, така искам.

— Веднага щом приключи тук, ще дойда у вас.

Лъки не го чу. Вече бе тръгнал към колата си. Разстоянието от мястото на злополуката до офиса на „Тайлър Дрилинг“ не беше голямо. Въпреки това му се стори, че това е най-дългият път, който някога бе изминавал. Когато обаче пристигна в офиса, осъзна, че все още не е намерил най-подходящите думи, с които да съобщи новината.

Колата на Чейс бе паркирана отпред. Лъки отвори вратата на Мустанга. Стори му се, че тежи цял тон. На влизане в офиса срещна Чейс, който тъкмо излизаше.

— Ей, къде беше цял ден! Мама каза, че си излязъл рано сутринта и оттогава никой не те е виждал. — Очевидно бързаше, защото изобщо не се спря, за да изслуша отговора на Лъки. — Обади се Джордж Ъънг. Искаше да знае кога смятаме да си изплатим заема. Този кучи син. Продължава да ни притиска. Нищо не го интересува. Някой ми каза, че Литъл Алвин и Джак Ед са били признати за виновни в обвинението за умишлен палеж. Присъдата им ще бъде обявена следващата седмица. Освен това два часа и половина разговарях с представителя на застрахователната компания. Добре, че бяхме застраховали имуществото си. Ще поговорим за това по-късно. Сега закъснявам. Трябва да се срещна с Таня в...

— Чейс, почакай малко. — Лъки сложи ръка на рамото на брат си и го спря на средата на стълбището. Устните му се разтрепериха, очите му се замъглиха от напирещите сълзи. Гласът му беше слаб и несигурен. Безуспешно се опита да се изкашля. — Чейс...

Господи, как да му каже, че жената, която обичаше, и детето му, което тя носеше, са мъртви?

На следващата сутрин Марси Джоунс бе преместена от интензивното отделение в обикновена болнична стая в методистката болница „Свети Лука“. Имаше мозъчно сътресение, ръката ѝ и едната ѝ ключица бяха счупени, бе силно травмирана, но нито едно от нараняванията не бе опасно за живота.

Считаха я за голяма късметлийка, защото както шофьорът на другата кола — един студент от Тексаския технологичен университет, който се прибирал вкъщи за ваканцията, така и пътуващата с Марси Таня Тайлър, бяха мъртви. Студентът не бе спрял на един стоп и бе връхлетял странично върху колата на Марси. Повечето от лекарите

смятаха, че Таня и момчето са имали истински късмет, че са починали на място.

Лъки бе готов да убие всеки, който си позволяваше подобен коментар и се благодареше, че все още никой не бе посмял да го изрече пред Чейс.

Брат му не беше на себе си. Държеше се като напълно откачил. Всички смятаха, че поведението му е обяснимо и оправдано, но когато той заяви, че отива в болницата, за да говори с Марси, другите членове на семейството му шокирани се опитаха да го разубедят. Опитите им обаче се оказаха напълно безуспешни и затова Лори инструктира Лъки да отиде с брат си и да се грижи за него.

Двамата изминаха заедно коридора, който водеше към стаята на госпожица Джоунс.

— Защо толкова държиш да я видиш? — тихо попита Лъки, като се надяваше, че Чейс ще промени решението си в последния момент. — Ако разберат, че сме при нея, веднага ще ни изхвърлят от болницата. Положението ѝ е все още сериозно и не пускат посетители.

Чейс вървеше напред с решителността на човек, захванал се с изпълнението на важна мисия. Той отвори вратата и влезе в затъмнената стая. Лъки бързо огледа коридора и го последва. Съвсем смътно си спомняше Марси Джоунс от училище и я познаваше само по физиономия. Беше привлекателна жена, макар че и състоянието, в което се намираше, това не бе толкова очевидно.

Макар и със закопчан предпазен колан, тя се бе ударила доста силно в предното стъкло и бе натъртила и изранила цялото си лице. Носът и устните ѝ бяха гротескно подути. През рамото ѝ минаваше превръзка, която придържаше счупената ѝ ръка.

Лъки изпита състрадание при вида ѝ.

— Чейс, за Бога, да се махаме отук. Не бива да я тревожим.

Говореше много тихо и думите му бяха едва доловими, но Марси чу и отвори очи. Когато видя Чейс, тя изстена и направи леко движение, сякаш се опитваше да протегне ръка към него.

— Чейс, съжалявам — изхриптя тя. — Толкова съжалявам.

Тя очевидно вече бе уведомена, че спътницата ѝ не е оцеляла. Рано или късно трябваше да ѝ се каже, разбира се, но Лъки смяташе, че щеше да е по-добре, ако бяха изчакали. Допълнителните терзания едва ли щяха да помогнат на оздравяването ѝ.

— Ние... ние дори не го видяхме. — Гласът ѝ беше тънък и слаб.
— Беше просто... толкова бързо... и...

Чейс седна на стола край леглото ѝ. Чертите му бяха разкривени от мъка. Само за една нощ по лицето му се бяха появили дълбоки бръчки. Под очите му имаше тъмни кръгове, черни почти колкото тези на Марси. Тъмната му коса беше разрошена, брадата — небръсната.

— Искам да ми кажеш за... Таня — каза той. Гласът му се разтрепери, докато произнасяше името ѝ. — В какво настроение беше? За какво говореше? Кои бяха последните ѝ думи?

Лъки простена:

— Чейс, не си причинявай всичко това.

Чейс с раздражение отблъсна ръката, която Лъки бе положил на рамото му.

— Кажи ми, Марси. Какво правеше тя, какво казваше, когато... когато онова копеле я уби.

Лъки подпря челото си с ръка и започна да масажира слепоочията си с палеца и средния си пръст. Стомахът му се свиваше от напрежението. Не можеше дори да си представи какво преживяваше Чейс в този момент.

А може би би могъл. Как би се чувствал, ако вчера бяха убили Девън? Ами ако бе излязла от дома си вчера след като той си тръгна и бе прегазена от неспрял на стопа шофьор? Нямах ли и той да се държи по същия начин като Чейс? Нямах ли да се проклина, че не ѝ бе казал, че я обича въпреки всичко случило се между тях?

— Таня се смееше — прошепна Марси. Говореше бавно и неясно, заради обезболяващите лекарства, с които я тъпчеха. Чейс попиваше всяка дума, която тя успяваше да произнесе. — Говорехме за къщата. Тя... тя беше толкова развълнувана.

— Ще купя тази къща. — Чейс погледна към Лъки. Погледът му беше безумен и налудничав. — Ще я купя за мен. Тя искаше тази къща и ще я получи.

— Чейс!

— Ще купя проклетата къща! — изрева той. — Ще направиш ли това за мен, без да се опитваш да спориш?

— Добре. — Не беше време да му противоречи, макар че молбата му бе напълно безсмислена. Но нима можеше да се очаква от

един мъж, току-що загубил семейството си да се държи разумно? Не, по дяволите.

— Точно преди да минем... през кръстовището тя ме попита в какъв цвят... — Марси млъкна и неловко го погледна — в какъв цвят бих я посъветвала да боядиса детската стая.

Чейс стисна глава с ръцете си.

— Исусе! — Между разтворените му пръсти прокапаха сълзи и започнаха да се стичат по ръцете му.

— Чейс — прошепна тя, — обвиняваш ли ме?

Без да сваля ръце от очите си, той отрицателно поклати глава.

— Не, Марси, не. Обвинявам Бог. Той я уби. Той уби и бебето ми. Защо? Защо? Аз я обичах толкова много. Обичах... — той избухна в ридания.

Лъки се приближи и отново постави ръка върху тресящите се рамене на брат си. И неговите очи бяха пълни със сълзи. Известно време никой от тримата не проговори. Едва след няколко минути той осъзна, че Марси отново бе изпаднала в безсъзнание.

— Чейс, мисля, че трябва да си вървим.

В първия момент му се стори, че Чейс не го е чул, но после той бавно свали ръце от мокрото си, опустошено лице и се изправи.

— Поръчай да изпратят цветя на Марси — каза на Лъки, докато излизаха от стаята.

— Разбира се. Какво да напиша на придружителната картичка? От теб ли да бъдат само или от цялото... — Изведнъж замръзна на мястото си, съзрял Девън в края на болничния коридор.

Чейс проследи смаяния поглед на брат си. Девън тръгна да ги посрещне. Премести поглед от Лъки на Чейс.

— Сейдж ми се обади рано тази сутрин — каза тя и изненада Лъки още повече. Той не знаеше, че сестра му бе телефонирала на Девън. — Пристигнах веднага. Не мога да повярвам, Чейс.

— Хвана ръката на Чейс и здраво я стисна.

— Таня те харесваше. Тя ти се възхищаваше.

Девън се усмихна през сълзи.

— Аз също я харесвах. Много.

— И аз. — Чейс не се и опита да се извини за дрезгавия глас и за сълзите, които свободно се стичаха по лицето му. Всъщност, той сякаш не ги забелязваше. Обърна се към Лъки и Девън:

— Отивам в апартамента.

— Мама те очаква у дома.

— Искам да остана за малко сам. Сам с нещата на Таня. Кажи на мама, че ще дойда по-късно.

Лъки не беше убеден, че Чейс трябва да остава сам, но съзнаваше, че ще трябва да се сбие с него, за да го накара да промени решението си. Погледна го как се приближава към асансьора. Движеше се като автомат.

Натисна бутона.

Вратите се отвориха мигновено. Той влезе в кабината. Вратите бавно се затвориха.

— Изглежда напълно съсипан, Лъки. Дали ще успее да се съвземе?

Лъки погледна Девън, която стоеше до него.

— Съмнявам се. Нищо не мога да направя, за да му помогна.

— Това, което вече правиш, е достатъчно. Сигурна съм, че за него е истинска утеха да знае, че може да разчита на подкрепата ти.

— Може би. Надявам се. Той има нужда от утеха и състрадание.

Закадннал за нея, Лъки напрегнато я изглежда. Косата ѝ изглеждаше по-тъмна на фона на черната рокля и пребледнялото ѝ лице: Под студената светлина на луминесцентните лампи очите ѝ изглеждаха невероятно зелени и блестяха от сълзите ѝ.

— Радвам се, че дойде, Девън — гласът му бе хрипкав.

— Не можех да не дойда.

— Откъде разбра, че сме тук?

— Първо отидох у вас. Сейдж ми каза, че съм те изпуснала само за няколко минути и че двамата с Чейс сте тръгнали за насам.

Той посочи към асансьорите.

— Тъй като Чейс взе колата, мога ли да те помоля да ме откараш у дома?

— Разбира се.

Влязоха в асансьора и мълчаливо се спуснаха надолу. Лъки не можеше да откъсне очите си от нея. Струваше му се, че бяха изминали милиони години от деня, в който за последен път я бе държал в ръцете си и страстно и пламенно я бе любил. А всъщност бе изтекъл само един ден.

Един ден. Двадесет и четири часа. През това време няколко човешки живота бяха непоправимо разбити. Мечтите на най-близките му хора бяха разрушени, любовта им — изпепелена.

Животът бе твърде крехък.

Той внезапно спря по средата на оградената с най-различни растения пътека, която криволичеше през двора на болницата и водеше към паркинга.

— Девън — хвана я за раменете и я обърна с лице към себе си. — Готов съм да се преборя с всичко и с всеки, но да прекарам остатъка от живота си с теб. И ако е необходимо, готов съм да започна борбата и с теб. Животът е така дяволски кратък и толкова ценен, че не бива да пропиляваме и един-единствен ден в мъка и нещастие. Чуй ме! Обичам те — тържествено произнесе той, а ръцете му още по-силно се впиха в раменете ѝ. За негово изумление бушуващите чувства отново извикаха сълзи в очите му. Мъката от загубата на Таня, болката, причинена от страданията на брат му по неродения наследник на Тайлърови, любовта към Девън — почувства се смазан от всичката тая скръб. Стори му се, че дъхът му спира, че сърцето му ще се пръсне от мъка и любов.

Тя въздъхна като видя изписаното на лицето му страдание, а след това го прегърна през кръста и постави глава на гърдите му.

— Имам нужда от теб — искрено прошепна тя. — Обичам те.

Прегърнаха се яростно, целунаха се и заплакаха.

ЕПИЛОГ

Лъки влезе в къщата през предната врата.

— Ей! Има ли някой вкъщи?

Никой не му отговори. Майка му явно бе излязла. Сейдж учеше в университета в Остин и си идваше само за празниците и през ваканциите. Но червената кола на Девън бе на алеята, което означаваше, че поне тя трябваше да си е у дома.

След това чу познатото почукване на клавиатурата на компютъра ѝ. Усмихнат, той тръгна по посока на звука към задния край на къщата. Стаята, която Лори използваше, за да шие, сега бе превърната в кабинет за Девън. Реорганизацията бе извършена по времето, когато двамата с Лъки бяха на сватбено пътешествие. Лори ги бе изненадала приятно при завръщането им.

— Не мога вече да шия много заради артритата — бе казала на Девън, когато тя се бе опитала да възрази, — Няма смисъл да държим стаята неизползвана.

През изминалите няколко месеца Девън я бе превърнала в свое убежище, напълнила я бе със списания и книги — художествена литература и публицистика, които използваше в работата си или пък четеше просто за удоволствие. Сейдж бе допринесла за обзавеждането с един календар за стената, на който бе сниман някакъв полугол тип. Когато Лъки ги бе заплашил, че ще смъкне от стената този извратен боклук, Девън се бе впуснала в една дълга тирада относно двойния стандарт, а Сейдж му бе обещала, че ще му отреже ръката, ако само се опита.

Трагедията със смъртта на Таня и предстоящото заминаване на Сейдж за Остин бяха направили невъзможно изнасянето на Лъки и Девън от къщата. След скромна брачна церемония те се настаниха в голямата къща при Лори. Лъки бе доволен, че нещата се подредиха по този начин. На Девън очевидно също ѝ харесваше да живее в стария дом.

Трите жени в живота му се разбираха чудесно. Девън не можеше да се нарадва на приятелството с по-малката му сестра, а Лори я даряваше с любовта и топлината, които никога не бе получила от студената си майка.

Лъки почука на вратата и макар че не получи никакъв отговор, рязко я отвори. Както и предполагаше, тя бе изцяло погълната от зелените букви, които изписваше върху черния монитор на компютъра.

На главата ѝ имаше слушалки и в ушите ѝ кънтеше музика. Вкусът ѝ беше универсален. Обичаше всичко. От Моцарт до Мадона.

На Лъки му се струваше налудничаво, че музиката ѝ помага да се съсредоточи, но това беше още една от индивидуалните особености на жена му, които толкова го интригуваха. Противоречивият ѝ характер го привличаше силно от самото начало.

Той махна с ръка, за да не я стресне с внезапната си поява. Девън го забеляза с периферното си зрение, обърна глава към него, усмихна се и свали слушалките.

— Здравсти. Откога стоиш там?

Той се приближи и я целуна по челото.

— Достатъчно дълго, за да увехне розата. И измъкна иззад гърба си една жълта роза.

Очите ѝ светнаха от щастие. Тя взе цветето и погали с устни меките му листенца.

— Значи си спомни.

— Точно преди шест месеца ти стана госпожа Лъки Тайлър.

— Само дванадесет часа след като престанах да бъда госпожа Грег Шелби.

— Шшт! Мама се сърди, когато в тая къща се произнасят неприлични думи.

Лъки не хранеше топли чувства към първия съпруг на Девън. Верен на думата си, в деня, в който разбра, че Грег Шелби е освободен от затвора, той се подчини на предчувствията си и го откри на летището в Далас в момента, в който Грег тихомълком се канеше да излети за чужбина. Лъки го предизвика и успя дори да го принуди той да му нанесе първия удар. Не успя да го натупа така, както му се искаше, защото боят привлече вниманието на охраната на летището. Когато разбраха, че Шелби е условно освободен затворник, който се готви да напусне страната, те уведомиха полицията и осуетиха

плановете на Грег да се оттегли в Швейцария при незаконно придобитите пари, които бе внесъл в банка там.

В създалата се суматоха Лъки бе успял да се измъкне незабелязано. Не каза на никого за ролята, която бе изиграл при повторното арестуване на Грег. Не спомена дори и пред Девън, макар че много му се искаше да ѝ каже, че е отмъстил за нея. Трябваше обаче да се задоволи с удовлетворението, което бе изпитал при вида на кръвта на Шелби.

Лъки вдигна Девън от стола ѝ, седна в него и я сложи на коленете си. Тя го попита:

— Не мислиш ли, че съм една безсрамна нахалница? Набързо анулирам брака си с един мъж и веднага на следващия ден се женя за друг.

— Скандално! — изръмжа той, заровил лице във врата ѝ.

— Престани! Все още работя!

— За какво ще бъде колонката ти днес? — Беше я насърчил да продължи работата си с вестника и тя се бе разбрала с редактора да работи вкъщи и всяка седмица да му изпраща материалите си.

Лъки примигна и се вгледа в монитора, но зелените знаци му изглеждаха като букви от гръцката азбука.

— За безутешната скръб след смъртта на любим човек. — Изговаряше думите съвсем тихо и Лъки бързо я погледна.

— Е, поне имаш пред себе си напълно достоверен случай, въз основа на който да построиш статията си, нали?

— Видя ли го днес?

Лъки кимна. И двамата бяха загрижени за Чейс и за нестабилното му емоционално състояние след смъртта на Таня.

— Тази сутрин се появи в офиса.

— Е?

— Пак беше пиян.

— Осем месеца, а той дори не е започнал да се възстановява от тежкия удар — тъжно отбеляза Девън, загледана в листенцата на розата. — Смяташ ли, че някога ще успее да превъзмогне скръбта си?

— Не — откровено каза Лъки. — Мисля, че най-доброто, на което можем да се надяваме, е той да се научи да се справя с мъката си и да се опита отново да заживее пълноценно.

Тъжното изражение на Девън свидетелстваше за привързаността, която тя изпитваше към Чейс. Лъки я обичаше и заради това. Бе приела всички грижи и страхове на семейството като свои. Взела бе присърце радостите и скърбите им. Животът в голямо семейство, с всичките му преимущества и недостатъци, бе нов за нея, но тя сякаш бе разцъфнала в новото обкръжение и най-после бе намерила истинското си място.

Често си поплакваше заедно с Лори, когато говореха за загубата на нероденото ѝ внуче. Сейдж ѝ доверяваше тайни, които не споделяше с никой друг в семейството.

Девън отпразнува с Лъки деня, в който с много усилия се разплати с банката. Оказваше му морална подкрепа, защото бизнесът все още не вървеше, макар че беше успял да набави отново оборудването, което изгубиха при пожара. След договора в Луизиана „Тайлър Дрилинг“ не бе получила нито една нова поръчка.

Чейс бе безполезен, напълно парализиран от мъката си. Цялата отговорност за спасяване на потъващия кораб бе паднала върху раменете на Лъки. Единствено вярата на Девън, че ще се справи, го поддържаше в трудни моменти.

— Ужасно е, че е толкова нещастен, та пропилява живота си по този начин — промърмори тя. — Ужасно.

— Нито веднъж не е влизал в къщата, която ме накара да му купя. Тя си стои съвсем празна и необитаема. А той живее в абсолютна мизерия в апартамента, в който живееха с Таня.

— Какво можем да направим, за да му помогнем?

— Де да знаех! Забележките и назиданията само го озлобяват. Съчувствието ни го вбесява. А някой ден ще намери смъртта си, докато язди тия проклети бикове. Вече е твърде стар за родео.

— А може би той иска точно това — печално каза Девън. — Да умре. Родеоето е просто един приемлив начин за самоубийство.

— О, Боже — Лъки обгърна талията ѝ с ръце и целуна гърдите ѝ. — Мога да разбера колко ужасно се чувства. Ако аз някога те загубя...

— Няма.

— Изгубих те след първата нощ, която прекарахме заедно. Едва не обезумях, докато не те намерих отново. А те бях изгубил само за една седмица.

Тя се облегна назад и го изгледа въпросително.

— Едва не си обезумял? Никога не си ми казвал това.

Въпреки мъката на брат му и окаяното състояние на бизнеса им, Лъки си оставаше един съвсем наскоро задомил се влюбен мъж и често се държеше като истински младоженец. А това включваше и закачки с булката.

— Има доста неща, които не съм ти казвал — лениво продума той.

— О, така ли?

— Дааа.

— Какви например? — попита тя.

— Ами например колко секси изглеждаш, когато си сложиш очилата.

Тя смръщи вежди.

— Момчетата не се задяват с момичета, които носят очила.

— Аз се задявам с всички момичета.

— И аз така съм чувала.

Той я придърпа към себе си и започна да я целува все по-пламенно и да промушва език между устните ѝ. Копчетата на блузата ѝ не представляваха никакво затруднение за сърчните му пръсти.

Когато гърдите ѝ запълниха ласкавите му, нежни длани, тя протегна ръка към бедрата му и го погали. Помогна му да събуе дънките си и леко го погали с листенцата па розата.

— Благодаря ти за цветето — измърка тя, като изкусни го завъртя в ръката си.

— Твърде добре съм те обучил — изстена той и рязко си пое дъх, разкъсван от удоволствие.

— Какво искаш да кажеш?

— Че този път май няма да успеем да се качим в спалнята си.

Тя скочи от коленете му, легна на килима и го придърпа върху себе си. Само няколко мига по-късно те задъхани се отпуснаха сред безнадеждно разхвърляните си дрехи и изпомачканите листенца на розата.

Той се повдигна на лакът и ѝ се усмихна.

— Това е дяволски по-приятно от писането, нали?

Девън взе едната му ръка, целуна дланта му и я положи върху лявата си гърда.

— Усещаш ли? Всеки удар на сърцето ми е предназначен за теб и просто не мога да си представя какво бих направила без теб.

Той се взря в зелените ѝ очи и видя отразена в дълбините им любовта, която изпитваше към нея. Тя беше интелигентна, чувствителна, нежна, великолепна, страстна и всеотдайна.

— По дяволите — доволно въздъхна той. — Нищо чудно, че ме наричат Лъки.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.